

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, НОВЕМБАР 2001. ГОДИНЕ
ГОДИНА XII, БРОЈ 1663

АПОКАЛИПСА ДАНАС

ДОСМАНЛИЈСКИ ЗУЛУМИ У СРБИЈИ

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач:
др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник:
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника:
Марина Рагуш

Издање припремили:
Марина Рагуш и Момир Марковић
Техничко уређење, компјутерски прелом:
Северин Поповић

Унос текста:
Весна Марић

Фоторепортер:
Марко Поплашен

Лектура:
Весна Арсић

Секретар редакције:
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета:
др Ђорђе Николић

Заменик председника Издавачког савета:

др Бранко Надовеза

Издавачки савет:

др Војислав Шешел, Томислав Николић,
др Никола Поплашен, Маја Гојковић,
мр Небојша Величковић,
Александар Вучић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић,
Гордана Поп-Лазич, Лука Митровић,
др Бранислав Блажић

За штампарију:

Мирослав Драмљич

Штампа:

"Етикета", 20. октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Трг победе 3,
11080 Земун; рукописи се не враћају
Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације под бројем
1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цена огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

ПИГМАЛИОНИ И ТРБУХОЗБОРЦИ

У времену када се разум, савест и моралност налазе само у траговима довољно смелих аутора који су решени било каквог страха, поготово од свеprisутне репресије прозападног режима, једино што је преостало јесте записивање истине или, још боље, прављење хронике (не)званичних догађаја, како би историја забележила време у којем су на овим просторима владали трбухозборци и пигмалиони ослобођени било какве хуманости и савести, на крају - љубави према сабраћи. Окренути једино сопственим ситним интересима и захтевима оних који су их довели на власт, глобализатори су убице националног бића, културе и традиције.

У времену када се по налозима и уредбама кроји потпуно нов - дегенеративни начин живота, када су звона на црквама утихнула, једино што је преостало, као некада под турском окупацијом, јесте да се истина сачува, не заборава корени и штите традиција и култура како нас нека следећа поколења не би проклињала због наслеђа које им остављамо.

Ово је време које брише достојанство... које полако убија сваки смисао... које затире сваки траг који иоле мирише на истину и српство...

Ово је време у којем се покушава да се прекроји наша историја, традиција и култура како би се у перспективи оставио простор за фалсификоване чињенице које долазе из западних кацеларија.

Ово је време у којем се забрањују књиге српских - националних писаца, скидају из галерија слике националних сликара... у којем се "црта неки нови српски сан" који по сили свако мора да сања!

Ово је време у којем правила понашања пишцу пигмалиони и трбухозборци свакодневно ампутирајући дух и разум!

С обзиром да свака окупација прво гуши, па убија сваку слободну (а посебно националну) мисао, па тако, полако али сигурно, сатире појединачни као и национални индентитет, овде и на овом месту једино ћете, од речи до речи, из броја у број, налазити српску истину. Једино овде и сада водиће се битка за очување српског слободарског духа. Једино овде и сада с поносом ће се писати српска историја под окупацијом "лутана" и трбухозбораца новог светског поретка!

Дакле, браћо и сестре, пред вама се налазе поглавља која ће свакако бити грађа нове српске националне историје и темељи новог српског поретка.

Једино тако моћи ћемо с поносом својој деци да погледамо у лица, знајући да смо им оставили корене лепше и боље српске будућност, у нади да наше грешке неће поновити!

Марина Рагуш

ПОЧЕТАК КРАЈА

Прошле године, 24. септембра, истовремено су одржани избори за председника Југославије, савезни парламент, Скупштину Војводине и скупштине општина у Србији

Изнурен деценијским санкцијама "хуманог, цивилизованог и демократског" западног света, ратовима и сталним губицима; коначно тромесечном агресијом осамнаест земаља чланица НАТО алијансе, а заведен лажним обећањима удружене опозиције народ се (по козна који пут у сопственој историји) определио за лакши сањарски пут - за ДОС

У тим револуционарним данима с почетка октобра, десила се у суштини права социјална експлозија огромне народне енергије која је хтела да казни свог владара и да заувек заврши са њим...

Режим Слободана Милошевића се полако, али сигурно, годинама урушавао...

Било је само питање времена када ће и ко побости барјак на рушевинама комунистичког режима и преузети улогу

колективног тамничара народа који је погубно заљубљен у сопствене илузије. Овога пута једине реалне шансе да наследи Милошевића имао је ДОС, и то само из једног (али битног и одлучујућег) раз-

лога, а то је једнодушна подршка Запада како материјално-техничке, тако и кадровске природе. Поред тога, остало је била само рутина за менаџера кампање удружене опозиције, Зорана Ђинђића...

На Конвенцији Демократске опозиције Србије у Центру "Сава", 1. септембра 2000. године, лидери 19 удружених странака и синдиката потписали су "Договор са Србијом", и тако званично отпочели предизборну кампању под слоганом "Ми побеђујемо - сви добијају". Тада су уз пратеће визуелне ефекте са видео бима) били представљени први на листи кандидата за оба дома савезног парламента који су се обавезали да ће донети "демократске промене у Србију... укинути санкције... уредити односе Србије и Црне Горе на демократски начин и успоставити поштenu, стручну и одговорну власт...".

"Договор са Србијом" који је (сада се види) очигледно и највећа предизборна превара ДОС-а предвиђао је и: "Ми смо дужни да испунимо наша обећања, а грађани да нас смене ако тако не буде".

Договор са Србијом је последњи пот-

"Сматрао сам себе дужним да упозорим на последице активности које подржавају и финансирају владе НАТО-а. Грађани могу, а и не морају да ми верују. Моја је жеља да се у моја упозорења не увере касно, када не могу да се исправе... Они не нападају Србију због Милошевића, већ Милошевића због Србије. Моја савест је у том погледу потпуно мирна, али не би била мирна ако свом народу не бих рекао шта мислим о његовој судбини, ако би му ту судбину наметнуо неко други. Та заблуда да (народ) бира сам оно што за њега бира неко други најопаснија је и главни је разлог за одлуку да се јавно обратим". (Слободан Милошевић, обраћање нацији 6. октобра 2000.)

ИЛИ "МИЛОСРДНИ АНЂЕО" -ДРУГИ ДЕО-

писао (носилац свих изборних листа ДОС-а) актуелни председник Југославије, Војислав Коштуница, уз обавезујуће речи заклетве: "...неће бити реваншизма, освете ни ликовања над онима који су другачије гласали ... нови избори, слободни и поштени, расписаће се најдаље за годину и по дана...

Дајем реч да власт неће доносити привилегије и да ће бити смењива. Дајем реч да ћу се у складу са Божијим и људским законима, потрудити да најбоље променим нашу државу, и да нећу допустити да мене власт промени"!

Дакле, од тог момента званично креће караван ДОС-а по Србији, нудећи народу остварење сна и убеђујући га да су они једини који могу да обезбеде "српски сан" већ дан после победе на изборима. У том јефтином мађионичарском трику свесрдно су им помагали покрет "Отпор" и многобројне невладине организације (створене за ту прилику), мобилишући онај део популације који је спадао у ред апстинената "од изражавања воље", то јест омладину од 18 до 24 година, која им је, истини за вољу, у највећем делу изнела изборну победу...

"Ми побеђујемо", читај: само ми добијемо

У ноћи између 24. и 25. септембра 2000. године, у изборним штабовима политичких странака већ се знало да је Војислав Коштуница победио на изборима и да је будући председник Југославије. Изборни штаб Српске радикалне странке је први саопштио прелиминарне резултате избора на основу података који су стизали са терена - из изборних комисија, а према којима је Војислав Коштуница нови председник Југославије.

Међутим, ионако напету предизборну атмосферу још нервознијом је направила левица одбијајући да прихвати реалност да је Слободан Милошевић ове изборе изгубио! Понавља се постизборна атмосфера конфузије и притисака на Савезну изборну комисију, која је једини легални орган када је реч о изборним резултатима. Догађаји који су уследили заувек ће променити изглед Србије ...

Хронологија "револуционарних дешавања" 2000-те, према писању недељника "Време" који је у тим данима предњачио у "изражавању наклоности према

демократским тенденцијама", отприлике би изгледала овако:

28. септембра: Савезна изборна комисија саопштила је коначне резултате председничких избора, према којима ће бити одржан други круг 8. октобра. ДОС је позвао грађане да се 29. септембра окупе испред Скупштине Југославије, где ће им бити саопштени конкретни облици борбе за признавање изборних резултата. Зоран Ђинђић, менаџер кампање ДОС-а, најавио је да ће Србија од понедељка ући у "потпуну блокаду", јер услови за нормалан живот не постоје све

док се не изврши примопредаја председничке функције.

29. септембра: Више десетина хиљада грађана протествовало је широм Србије због непризнавања изборне победе Коштунице. Велики број предузећа, основних и средњих школа широм Србије ступило је у штрајк, који ће, како је најављено, трајати све до признавања изборне победе Коштунице. У Београду су била затворена сва позоришта и биоскопи. Код Љига је била блокирана Ибарска магистрала.

На протесту у Београду, Ђинђић је

"Разне иностране агентуре настављају вођење специјалног рата против наше земље и покушавају да изазову хаос у земљи, застраше грађане и спрече нормално функционисање институција". **Влада је запретила да ће "свака субверзивна активност бити спречена". (Саопштење Владе Србије, 3. октобар 2000. године)**

позвао грађане и предузећа на грађанску непослушност и генерални штрајк: "Зау-ставимо Србију како бисмо истоварили Милошевића." Штрајку се прикључило и 7.000 рудара површинског копа Колубара у Лазаревцу.

30. септембар: Милошевић се појавио на промоцији потпоручника Војске Југославије у кругу Војне академије на Бањици у Београду. Том приликом рекао је: "Прошле године стране војске смо победили и оне се више неће усудити да нас поново нападну, осим ако овамо не би дошли са позивницим коју би упутили и потписали наши унутрашњи непријатељи, уз образложење да је то једини начин да сачувамо животе, иако би то био управо најсигурнији начин да их изгубимо..."

1. октобар: Више хиљада грађана и активиста Демократске опозиције Србије је блокирало је саобраћај на више места у Београду и другим градовима Србије.

2. октобар: Док је у Србији трајао генерални штрајк, Милошевић се обратио нацији: "Сматрао сам себе дужним да упозорим на последице активности које подржавају и финансирају владе НАТО-а. Грађани могу, а и не морају, да ми верују. Моја је жеља да се у моја упозорења не увере касно, када не могу да се исправе... Они не нападају Србију због Милошевића, већ Милошевића због Србије. Моја савест је у том погледу потпуно мирна, али не би била мирна, ако свом народу не бих рекао шта мислим о његовој судбини, ако би му ту судбину наметнуо неко други. Та заблуда да (народ) бира сам оно што за њега бира неко други најопаснија је и главни је разлог за одлуку да се јавно обратим".

Милошевић је тада рекао да је стварни "шеф ДОС-а Зоран Ђинђић који је прошле године тражио бомбардовање СРЈ."

3. октобар: Влада Србије је оценила да "разне иностране агентуре настављају вођење специјалног рата против наше земље и покушавају да изазову хаос у земљи, застраше грађане и спрече нормално функционисање институција". Влада је запретила да ће "свака субверзивна активност бити спречена".

Због, како се наводило "покушаја саботаже" у рударском басену Колубара, Влада је донела Уредбу о минималном процесу рада у ЕПС-у. У саопштењу се каже да се ове мере односе и на "медје који се финансирају из иностранства". Окружно јавно тужилаштво поднело је пријаве против 11 штрајкача из Колубаре и против два функционера ДОС-а. ЕПС је увео редукцију струје. Војислав Коштуница изјавио је да су избори завршени: "Ми смо победили у првом кругу."

4. октобар: Савезни уставни суд једногласно је одлучио да поништи део изборног поступка за избор председника СРЈ "који се односи на гласање, утврђивање и објављивање резултата" гласа-

ња од 24. септембра 2000. године, а то је, према речима тадашњег председника Савезног уставног суда, Милутина Срдића, значило да мора "да се иде на нове изборе, што значи - први круг је поништен".

Полиција је блокирала прилазе руднику Тамнава. Колоне грађана из Београда, Чачка, Љига, Уба, Аранђеловца, Лазаревца и других места Србије кренуле су у одбрану рудара. Војислав Коштуница је посетио рударе.

5. октобар: Грађани из целе Србије су пробијајући полицијске блокаде долазили у Београд.

Велики број демонстраната покушавао је да уђе у Савезну скупштину...

Група униформисаних и наоружаних лица, са пуном опремом, ушла је око 14.00 часова у зграду Радио-телевизије Србије. Радници РТС-а прогласили су генерални штрајк. Програм РТС-а прекинут је око 14.50 сати.

Полиција је поново око 15.30 сати ба-

цила сузавац на демонстранте који су покушавали да уђу у Скупштину СРЈ. Прва група од око 30 људи ушла је у Скупштину око 16.00 часова.

Демонстранти су нешто пре 17.00 сати заузели Скупштину Југославије.

Полиција се полако прикључује демонстрантима на улицама.

Радио Индекс је јавио да зграда РТС-а гори и да грађани улазе у просторије зграде.

Војислав Коштуница је позвао грађане Београда да остану на улицама, али и да се широм Србије окупљају на трговима.

Социјалистичка партија Србије је најоштрије осудила изазивање нереда и насиља "које организује такозвана демократска опозиција Србије".

На свим каналима РТС-а емитовало се обавештење: "Ово је програм Нове Радио-телевизије Србије, молимо вас за још мало стрпљења до емитовања прог-

У Центру "Сава" одржана је конститутивна седница Скупштине Југославије, а након тога Војислав Коштуница је пред посланицима нове Скупштине положио председничку заклетву коју је, како је рекао, "дуго носио у срцу". Говор посланицима је завршио речима:

"Ову земљу, Савезну Републику Југославију и Србију, заиста волим." (Војислав Коштуница, конститутивна седница Скупштине Југославије у Центру "Сава" 7. октобра 2000. године).

рама." Прво гостовање на Новој РТС било је гостовање и главног оперативца ДОС-а Небојше Човића.

Одржана је конститутивна седница Скупштине града Београда. За градоначелника је изабран Милан Ст. Протић.

Представници невладине организације Г17 плус предали су кривичне пријаве против чланова Савезне изборне комисије и Слободана Милошевића окружном јавном тужиоцу; први, због сумње да су фалсификовали изборе; други, због сумње да је наредио изборну крађу.

"Много волим ову земљу"!

6. октобар: ДОС саопштава да је формирао Кризни штаб, који ће обављати кључне функције у Југославији у координацији са председником државе.

У Београду је одржана седница колегијума Генералштаба Војске Југославије.

Око 12.15. сати Коштуница је примио шефа руске дипломатије Игора Иванова у председничком кабинету у Палати федерације.

Шеф руске дипломатије је око 13.30 сати посетио Слободана Милошевића у његовој резиденцијалној вили на Дедињу.

Потпредседник Социјалистичке народне партије Црне Горе, Зоран Жижич, честитао је Коштуници избор за председника Југославије.

Драган Томић, председник Скупштине Србије, обавестио је Коштуницу да је сазвао седницу Скупштине на чијем је дневном реду и проглас о пуноважном избору Коштунице за председника Југославије.

Савезни уставни суд доставио је ДОС-у и Демократској странци Србије решење по којем је потврђена неспорна победа Војислава Коштунице у првом кругу председничких избора 24. септембра.

На светосавском платоу испред цркве Светога Саве, Патријарх је пред око 150.000 грађана служио молебан за спас и српско помирење.

Војислав Коштуница се у вечерњим сатима састао са начелником Генералштаба Војске Југославије, генерал-пуковником Небојшом Павковићем, а затим и са Милошевићем.

Неколико сати после разговора са Игором Ивановим, руским шефом дипломатије, и Војиславом Коштуницом, Слободан Милошевић се последњи пут обратио нацији. Том приликом је честитао Војиславу Коштуници победу и захвалио се свима који су гласали за њега, као и онима који му нису указали своје поверење јер су му, како је рекао, "скинули велики терет одговорности, који је у себи носио већ пуних десет година."

Додајући, притом, да ће своје време посветити "својој породици, свом унуку Марку и јачању своје партије која ће бити снажна опозиција новој власти."

Начелник ПШ Небојша Павковић честитао је Коштуници избор за врховног команданта.

7. октобар: У Центру "Сава" одржана је конститутивна седница Скупштине Југославије, а након тога Војислав Коштуница је пред посланицима нове скупштине положио председничку заклетву коју је, како је рекао, "дуго носио у срцу".

Говор посланицима је завршио речима:

"Ову земљу, Савезну Републику Југо-

славију и Србију, заиста волим."

Тако је из перспективе недељника "Време" (12. октобар 2000.) изгледала хронологија српске револуције.

Међутим, свима је било јасно (некима и пре самих избора) да је ова српска револуција била добро испланирана и синхронизовано организована споља у неким "собама без прозора". Уосталом, о томе су после без задршке причала "деца револуције", и то она наивнија коју је понела страст победе. Да су знали да је правило да револуција једе своју децу, више смо него сигурни да би ствари после 5. октобра текле сасвим другачије. Али, шта је ту је...

Признајемо, десиле су се промене... али само кадровске. Што би наш народ рекао "сјахао Курта, да узјаше Мурта".

Ништа се од оних "паролашких" обећања није остварило, а година дана је прошла. Чак је ситуација све гора...

Демократска опозиција је "попуцала" по шавовима; Западу као да не пада на памет да испуни своја седмоцифрена обећања. Какве су прилике, стиче се утисак да им више нисмо ни на памети. Америка је "опрала руке" стављајући Европи српски проблем на дневни ред. Како се Европа бави нама и брине о "заштити основних људских права", осећамо свакодневно док слушамо музику која допире из празних стомака.

Све у свему, биће да су најстраственији навијачи ДОС-а (бар доскора) ипак у праву када кажу да су много исти!

На крају се поставља питање, шта се, у ствари, десило 5. октобра и ко је ту (и шта) победио?!

Марина Рагуш

"Ми смо дужни да испунимо наша обећања, а грађани да нас смене ако тако не буде".

Договор са Србијом је последњи потписао (носилац свих изборних листа ДОС-а) актуелни председник Југославије, Војислав Коштуница, уз обавезујуће речи заклетве: "... неће бити реваншизма, освете ни ликовања над онима који су другачије гласали ... нови избори, слободни и поштени, расписаће се најдаље за годину и по дана...

Дајем реч да власт неће доносити привилегије и да ће бити смењива. Дајем реч да ћу се у складу са Божијим и људским законима, потрудити да побољшам нашу државу, и да нећу допустити да мене власт промени"! (Конвенција ДОС-а, потписивање "Договора са Србијом", 1. септембар 2000. године)

"МНОГО СТЕ ИСТИ"!

Годину дана после српске октобарске револуције, слагали су се утисци (како неко већ рече) са меденог месеца...

"Деца револуције" почела су, како то обично бива, да се међусобно прождиру; створена је атмосфера параноичног страха у којој свако свакога држи "на нишану"

Позната сценографија, зар не!

Стари, комунистички режим је годинама давао сигнале да се полако, али сигурно, после пет деценија трајања, гаси. Било је само питање времена када ће локалкомунистичкој машини истећи рок трајања... прошле године се десило, очекивано - заувек је "одуван" политбиро комунистичке партије са политичке сцене. Бар је тако изгледало.

Годину дана после свима је постало јасно да су старе комунисте заменили нови (читај: гори) комунисти.

Показало се да су дата обећања прошле године била лажна; да је лидерима удружене опозиције једино било битно да заузму власт представљајући себе "носиоцима демократије у политички ригидној српској заједници".

Годину дана после, демократе се виде и доживљавају као праве аутократе.

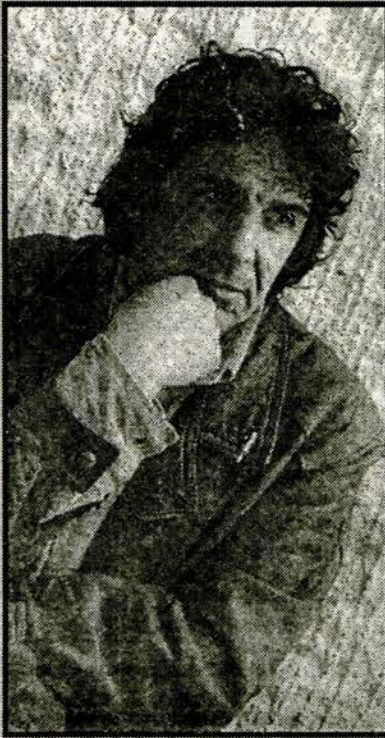
Злоупотребљена и напуштена деца револуције се сада питају "Ко је, у ствари, победио прошлог петог октобра"? Сви они паролашки наступи који су говорили о системским реформама које ће изградити боље и праведније друштво, о томе како ДОС побеђује, а сви добијају, како ће "развијени свет западних демократија" дати значајну новчану трансфузију чим сване зора демократије", и многи други сада се спочитавају у празна обећања предизборне кампање ДОС-а.

"Тражимо да не дозволите да се историја понови, јер, грешке се праве само једном", била је реакција "Отпора" поводом годишњице револуције уз нови мото "Много сте исти"!

Делегација "Отпора" предала је 176 коверата посланичкој групи ДОС у којима су се налазила одштампана предизборна обећања која су их довела на власт и писма којима се тражи њихово испуњење. У писму је било посебно наглашено да се "није само та коалиција борила за слободу, већ да је цела Србија учествовала у ослобађању земље...", као и да је "свако за ту слободу платио одређену цену".

"Све помало презирем. Очекивао сам да ће трећи миленијум сам по себи донети економски просперитет, а да ће политика бити тек после ње на лествици. Презирем све могуће људе који су покушали да се оперу. Конкретно, презирем РТС који ме протеклих дана не скида са програма. Као да сам ја маскота петог октобра... Ако мисле тако да се оперу, неће се опрати. Значи, ништа се није променило на РТС. Презирем што ДОС упорно истиче да је нешто урадио у спољној политици, а те резултате смо постигли само зато што је свет хтео да спере неке своје грешке. Проблем је и у нама што смо мислили да ћемо када променимо председника, да ће се све променити.

... У ДОС-у ме нико није изненадио. То је група малих странака и нарасали су проблеми чим је на видело изашла малограђанштина" - рекао је поводом годишњице револуције Драгољуб Ђуричић, бубњар и маскота кампање ДОС-а.

Србија је постала земља којом владају анархисти у којој више нико није сигуран. Институције система су стављене "ван снаге"; сторниран је врховни законодавни акт, као и сви закони који регулишу функционисање друштва у целини, којима се штите и гарантују права и дефинишу обавезе сваког појединца. Једина законска регулатива је воља појединца из власти упакована у Уредбе којима ДОС влада.

Најтранспарентнији пример демократске власти је пример свакодневне репресије над слободном мисли, било да је реч о парламенту где се опозицији санкционише опозиционо деловање (?) или о медијском простору где се гуши све што није у "прихватљивом досманлијском тренду".

Коначно, годину дана после, десило се нешто што се није дешавало ни у (по репресији познатом) Брозовом режиму - бивши радник РТС-а је наоружан упао у зграду канадске амбасаде тражећи политички азил! Е, то је чињеница над којом власт треба озбиљно да се замисли!

То је у једном дану, једном часу, објавило годину управе ДОС-а. Било шта рећи

Богдан Тирнанић: "Ја нисам ништа очекивао од ДОС-а, тако да не могу ни да оцењујем. Једино сам очекивао пети октобар, и то се догодило. Невоља са ДОС и његовим лидерима је што они мисле да је њихова историјска улога почела заправо тамо где је завршена. А то је био пети октобар".

у прилог колорита "демократске власти" било би само репетиција истог порива који нам свима у последње време одзвања у ушима - побећи што даље из ове луднице! Али, где и куда!

На крају, годину дана после српске петоктобарске револуције количина безнађа је толика да је свакодневни живот постао неподношљив. Покушајте да се сетите макар једног становника Србије који изгледа задовољно ... макар једног. Сумњам да ће вам успети!

Осим очаја, страха и тоталне нервне исцрпљености у некада веселој и поносној Србији, сада у "ослобођеној" друго не може да се сретне.

Сада ви кажите нама "Шта је и ко победио петог октобра 2000. године"?!"

После... нема кајања (или се бар тако само прича)!

Верујемо, јер се тако осећамо сигурним... Верујемо, јер само тако осмишља-

вамо себе... Верујемо, јер ништа друго немамо осим вере!

Ово је факт који нас полако, али сигурно, тера у пропаст, јер се, нажалост, овом свеprisутном (врло често прећутном) особином највише манипулише. Да је то тако, сведочи безброј примера... Овде ћемо се задржати на оном који нам је, ето због вере већине бирачког тела, заувек изменио животе **НА ГОРЕ!**

Тренутно је врло интригантно посматрати овај феномен из угла оних од чије вере "у демократију и у вредности ци-

виллизованог света, односно у ДОС", до скоро нисмо могли ни да почнемо, ни да окончамо дан.

"Тражимо да не дозволите да се историја понови, јер грешке се праве само једном" - овако је "Отпор" обележио годишњицу победе, носећи овај пут беле мајице са натписом "Много сте исти".

Да је неко пре годину дана организаторима револуције причао да ће се овако нешто десити, вероватно би испао, у најмању руку, смешан. Али, ето, десило се.

Делегација "Отпора" предала је 176

коверата посланичкој групи ДОС у којима су се налазила одштампана предизборна обећања која су их довела на власт и писма којима се тражи њихово испуњење. У писму је било посебно наглашено да се "није само та коалиција борила за слободу, већ да је цела Србија учествовала у ослобађању земље...", као и да је "свако за ту слободу платио одређену цену".

"Све помало презирем. Очекивао сам да ће трећи миленијум сам по себи донети економски просперитет, а да ће политика бити тек после ње на лествици. Пре-

Велимир Илић, градоначелник Чачка: "Да сам знао 5. октобра да ћу заједно са својим храбрим Чачанима и осталим грађанима Србије, ризикујући свој и њихов живот, довести на власт Душана Михајловића и Зорана Ђинђића, никада не бих рушио Милошевића... Мислим да је премијер Србије Зоран Ђинђић злоупотребио поверење грађана и поготово нас из ДОС и преузео власт, а затим довео мафију на власт и, сигуран сам, мислим да је Ђинђић највеће зло Србије и да што пре мора отићи".

Војислав Коштуница, председник Југославије:
"Постоје озбиљне несугласице унутар ДОС, али упркос томе, могу да наставим рад са српским премијером Зораном Ђинђићем".

Зоран Ђинђић, српски премијер: "Ми смо наменска коалиција, створена да смени стари режим и постави темеље новог друштва. Кад тај посао у основним цртама обавимо, свако ће ићи својим путем, али ћемо остати колеге и пријатељи, јер нас везују искуства у тешким временима".

зирем све могуће људе који су покушали да се оперу. Конкретно, презирем РТС који ме протеклих дана не скида са програма. Као да сам ја маскота петог октобра... ако мисле тако да се оперу, неће се опрати. Значи, ништа се није променило на РТС. Презирем што ДОС упорно истиче да је нешто урадио у спољној политици, а те резултате смо постигли само зато што је свет хтео да спере неке своје грешке. Проблем је и у нама што смо мислили да ће се, када променимо председника, све променити.

... У ДОС-у ме нико није изненадио. То је група малих странака и нарасали су проблеми чим је на видело изашла малограђанштина" - рекао је поводом годишњице револуције Драгољуб Ђуричић, бубњар и маскота кампање ДОС-а.

Богдан Тирнанић: "Ја нисам ништа очекивао од ДОС-а, тако да не могу ни да оцењујем. Једино сам очекивао пети ок-

тобар, и то се догодило. Невоља са ДОС и његовим лидерима је што они мисле да је њихова историјска улога почела заправо тамо где је завршена. А то је био пети октобар".

Војислав Коштуница, председник Југославије: "Постоје озбиљне несугласице унутар ДОС, али упркос томе, могу да наставим рад са српским премијером Зораном Ђинђићем".

Зоран Ђинђић, српски премијер: "Ми смо наменска коалиција, створена да смени стари режим и постави темеље новог друштва. Кад тај посао у основним цртама обавимо, свако ће ићи својим путем, али ћемо остати колеге и пријатељи, јер нас везују искуства у тешким временима".

Велимир Илић, градоначелник Чачка: "Да сам знао 5. октобра да ћу заједно са својим храбрим Чачанима и осталим грађанима Србије, ризикујући свој и њихов живот, довести на власт Душана

Михајловића и Зорана Ђинђића, никада не бих рушио Милошевића... Мислим да је премијер Србије Зоран Ђинђић злоупотребио поверење грађана, а поготово нас из ДОС, и преузео власт, а затим довео мафију на власт и, сигуран сам, мислим да је Ђинђић највеће зло Србије и да што пре мора отићи".

Тако су револуционари сумирали утиске једногодишње демократске власти.

Треба забележити и то да је Србија тих дана одзвањала од урлика око 16.000 рудара Колубаре, незадовољних студената и свих оних који спадају у, како је то рекао српски премијер, у "привилеговану категорију", још увек "запослених".

На крају да закључимо, свега овога не би било да сте се прошлог октобра запитали шта ће бити ако ДОС заиста освоји власт!

Марина Рагуш

**Штрајк рудара површинског копа "Колубара отворио
ново поглавље у односима унутар ДОС-а**

"ГОРАНЕ, ЕВО КАКО ИЗГЛЕДА ШТРАЈК РУДАРА"!

Упркос ранијим упозорењима синдиката запослених у Колубари, српска Влада и ресорни министар, Горан Новаковић, нису придавали важности најавама рудара да ће почети са штрајком уколико им се не побољша материјални положај. Почетак штрајка иницирао је политичка препуцавања унутар ДОС

Убрзо је члан српске владе, Драган Веселинов, уперо прст у кривца, "ДСС стоји иза штрајка у Колубари", стављајући тако социјални протест у контекст политичке манипулације!

Ту догађаји добијају на свом убрзању најављујући драматичан епилог!

Рудари површинског копа "Колубара" прошле године су одиграли значајну "револуционарну" улогу понешени, вероватно, обећањима да ће бити адекватно награђени ... за уложени рад. Уколико се присетимо догађаја поводом "одбране победе Кошгунице" (који је тада све, па и рударе, "спашавао из луднице") било је врло напето уочи 5. октобра...

Јаке полицијске снаге, односно специјалне јединице МУП-а Србије, блокирале су све прилазе површинском копу "Колубара" ... Рударе су посетиле "револуционарне вође", Кошгуница и Човић, како би им "транспарентно" дали до знања да су уз њих и проверили (успут) како се држе...

Влада Републике Србије је дала саопштење у којем се наводило "да је због покушаја саботаже" у рударском басену

Протесту колега из Колубаре и Коштолца придружило се и око 5.500 рудара и осталих запослених у девет српских рудника у саставу Јавног предузећа за подземну експлоатацију угља "Ресавица"

Према речима директора ЕПС, Миљана Вуксановића - један дан штрајка рудара у Србији кошта електроенергетски систем 60 милиона киловат часова електричне енергије или 10 милиона динара. "Ако се већ штрајкује три дана, то је 30 милиона динара, и кад неко паралелно исплати 26 милиона динара за плате, регресе и јубиларне награде, кад се све сабере, сви смо у минусу и све ћемо то ми платити", закључио је Вуксановић.

Колубара Влада донела Уредбу о минималном процесу рада у ЕПС-у. У саопштењу је писало да се ове мере односе и на "медје који се финансирају из иностранства".

Окружно јавно тужилаштво поднело је пријаве против 11 штрајкача из Колубаре и против два функционера ДОС-а. ЕПС је увео редукцију струје.

Сви знамо како су се ствари даље одвијале...

Међутим, ваља подсетити на моменат када је актуелни председник Југославије покренуо рударе површинског копа "Колубара" да "истрају до краја".

Драган Веселинов је недвосмислено оптужио југословенског председника и коалиционог колегу да "стоји иза побуне рудара Колубаре"... и да пети октобар покушава да искористи за улично збацивање демократске владе Србије"?! Он даље у својој изјави и тврди да штрајк рудара није економске, већ "политичке природе", јер су плате површинских рудара 70 одсто више од просечних зарада у Србији и додаје да су "рудари бачени у чисту политичку борбу против Владе Србије". Према његовим речима, "председник Југославије и његова странка желе за себе већу власт пре него што реформа узме замаха, јер се после тога нико неће занимати за ДСС"!

Веселинов даље наводи како је ДСС незадовољна "неуспелим покушајима да докаже да је Влада Србије оптерећена криминалом... и као таква се не усуђује да затражи гласање о поверењу Влади у Скупштини Србије, јер зна да ће посланици гласати за Владу и реформе". Поентирајући "укопавање" ДСС и Коштунице, Веселинов каже да ДСС запада у све већу друштвену изолацију, па тако "Коштуницу већ месецима нико не зове у иностранство" и закључио да "иностране привредне инвестиције касне због Коштунице"!

"Пука измишљотина су оптужбе на рачун ДСС о повезаности са штрајком у Колубари" рекао је Коштуница, одговарајући на оптужбе Веселинова. "Господин Веселинов није први који је то питање потеглао".

Коштуница је навео да у "Лазаревцу, где је Колубара, има доста пријатеља и да му је цео крај веома близак". Зато каже да "зна колике су муке рудара, колико је инвалида међу њима и болесних од канцерогених обољења".

"Имам можда више симпатија према житељима Колубаре него према житељима Дедиња. Па шта да радим", наглашавајући да у изјавама и оптужбама политичара

"постоји невероватна неодговорност за јавну реч, неспособност да се битно разликује од небитног".

Био је понедељак, 2. октобар 2000. године... Испред старе управне зграде у Источној Тамнави, Војислав Коштуница је окупљеним рударима и мештанима из околних села рекао: "Има нас сада више него у предизборној кампањи, што значи да народ јаче брани своју победу него што се борио да до ње дође..."

Питамо се да ли је и сада нешто слично југословенски председник урадио?

Можда нам овакво питање не би ни пало на памет да сумњу није створила изјава српског министра пољопривреде, Драгана Веселинова, дата државној новинској агенцији - ТАНЈУГ. Дакле, члан српске владе је недвосмислено оптужио југословенског председника и коалиционог колегу да "стоји иза побуне рудара "Колубаре"... и да пети октобар покушава да искористи за улично збацивање демократске владе Србије"?! Он иде даље у својој изјави и тврди да штрајк рудара није економске, већ "политичке природе", јер су плате површинских рудара 70 одсто више од просечних зарада у Србији и додаје да су "рудари бачени у чисту политичку борбу против Владе Србије". Према његовим речима, "председник Југославије и његова странка желе за себе већу власт пре него што ре-

форма узме замаха, јер се после тога нико неће занимати за ДСС"!

Није ту крај, Веселинов даље наводи како је ДСС незадовољна "неуспелим покушајима да докаже да је Влада Србије оптерећена криминалом... и као таква се не усуђује да затражи гласање о поверењу Влади у Скупштини Србије,

јер зна да ће посланици гласати за Владу и реформе". Поентирајући "укопавање" ДСС и Коштунице, Веселинов каже да ДСС запада у све већу друштвену изолацију, па тако "Коштуницу већ месецима нико не зове у иностранство" и закључио да "иностране привредне инвестиције казне због Коштунице"!

Ваља подсетити на моменат када је актуелни председник Југославије покренуо рударе површинског копа "Колубара" да "истрају до краја".

Био је понедељак, 2. октобар 2000. године... испред старе управне зграде у Источној Тамнави, Војислав Коштуница је окупљеним рударима и мештанима из околних села рекао: "Има нас сада више него у предизборној кампањи, што значи да народ јаче брани своју победу него што се борио да до ње дође..."

Питамо се да ли је и сада нешто слично југословенски председник урадио?

Можда нам овакво питање не би ни пало на памет да сумњу није створила изјава српског министра пољопривреде, Драгана Веселинова, дата државној новинској агенцији - ТАНЈУГ. Дакле, члан српске владе је недвосмислено оптужио југословенског председника и коалиционог колегу да "стоји иза побуне рудара Колубаре".

Зоран Ђинђић, српски премијер о штрајку рудара "Колубаре": "Знате шта, ако неко 5. октобра организује штрајк, мислите ли да је тај штрајк социјалан? Ако неко ко је натпросечно добро плаћен у овој земљи, на дан који је симбол рушења власти, крене са својим захтевима, ја то не могу да тумачим другачије него као политички мотивисано... Нико не може противзаконито да уцени никога тако што ће да каже: радим на наплатној рампи и ако ми не повећате плату, зауставићу саобраћај на аутопуту. То, поготово, важи за јавна предузећа где људи раде на државној својини... нико нема право да блокира живот у земљи тражећи нака своја права на рачун права других грађана. Не може 17.000 људи да угрози животе десет милиона људи ни у једној нормалној земљи, па ни у Србији".

Шта би овде требало да буде коментар?!

Ситуација је деликатна - високи државни функционер је оптужио највишег државног функционера за припрему "државног удара" и уместо "легалистичких" потеза добио демант југословенског председника, који се на редовној конференцији за новинаре у Палати федерације присећао "својих светских рута" ... одбацио нападе реченицом "ДСС не стоји иза штрајка рудара" и поделио пацке "залудном политичару"?! Нама у последње време (признајемо) понестаје адекватних израза за овако опасно испирање мозга и тренирање иначе дотрајалих нерава. Па ово је тек лудница!

Замислите да се у некој традиционално "демократској" земљи деси овако тешко инкриминисање шефа државе, каква би епилог био.

Коме би сад требало да "грађани" Србије верују када у власти имамо "корумпиране и криминалне елементе, као и оне који спремају државни удар", а то нам саопштавају ти исти носиоци власти!

Једино што може да се "процеди кроз зубе" на све ово је да можда сви само сањамо ружан сан!

Муке по рударима!

Синдикат запослених у површинском копу "Колубара" је после вишемесечних упозорења Влади Србије у којима их је подсећао на испуњење датих обећања одлучио да крене у штрајк. Убрзо су им се прикључиле и остале колеге по струци и муци.

Србија је почетком октобра била суочена са најозбиљнијом енергетском кризом у протеклој деценији...

Тих дана, а уочи годишњице српске (р)еволуције, сазнали смо појединости око драматичне ситуације која боји свакодневно зарађивање рударског хлеба.

Синдикат "Колубаре" је од Владе Србије захтевао поштовање споразума из маја који је предвиђао повећање зарада, исплату регреса и јубиларних зарада, побољшање услова рада на површинским коповима и у осталим деловима басена. Синдикат је такође тражио да Републичка влада укине Уредбу о ограничењу зарада. О те захтеве су се оглушили ресорни министар рударства и енергетике, Горан Новаковић и српска Влада. Незадовољство је месецима тињало до коначне експлозије почетком октобра, када је 16.000 рудара ступило у штрајк! Политичари који су изневерили доскорашње саборце сада су били у паничном страху, тако да су реаговали крајње неуротично представљајући целокупну ситуацију изрежираном од стране ДСС.

Тако се у медијима могла чути гомила несувислих изјава која је спочитавала само страх. Рудари су се нашли на терену политикантских смицалица... Организована су гостовања којима је треба-

ло "скинути одговорност" са Владе, а представнике рудара ставити у контекст изманипулисаних. Међутим, рудари се нису тако лако дали. Они су јавности раскринкали једног по једног члана Владе - министру финансија, Ђелићу су доказали да је у многоме необавештен о материјалном положају рудара; ресорном министру рударства и енергетике, Горану Новаковићу, показали су да не може да обмањује како раднике, тако и јавност, тражећи од њега да јавно призна да лаже!

Тако смо били сведоци следеће ситуације: Новаковићу је у "Колубари" пред више хиљада окупљених рудара тражено да се за своје "безобразне инсинуације" извине, уз врло пластично подсећање на детаљ када је министар рударима који су тражили испуњење захтева претећи штрајком рекао: "Баш бих волео да видим како ће то рудари да штрајкују". На то му је представник синдиката запослених у "Колубари" рекао: "Е, па Горане, ево како рудари штрајкују"!

Том приликом могло се видети (захваљујући чуду технологије - камери) да је Новаковић у шах-мат позицији. Трбало је умирити масу којој је мало било потребно да се одлучи за добре батине.

Епилог: постигнут је споразум са рударима.

Међутим, увидом у карактеристике лидера ДСС, рудари су само замрзли на одложеном штрајк обезбеђујући тако себи гаранцију бољег материјалног положаја. Рудари су, можда по први пут, схватили са каквим преварантима имају посла, али су и дали до знања да са њима нема шале. Пркосили су претходнима, за ове сада на власти неће бити места за сакривање!

Тако су поручили и Ђинђићу и Коштуници да када су им рудари требали "даноноћно су били у Колубари", а сада пате од амнезије. Рекли бисмо да је Влада у врло деликатном положају!

На крају, рудари су 5. октобра 2001. били најопаснија опомена режиму који је постао сврха самом себи.

Годину дана после револуције, Србија је била у штрајку и очају.

Сада ваља питати: "Ко је кога победио 5. октобра 2000."?!

Марина Рагуш

Штрајк радника "Колубаре" већ сада има значајне негативне ефективе по електроенергетски систем земље, због чега у Електропривреди Србије влада ванредна ситуација. Сваки нови дан штрајка у колубарском басену "производи" пет дана рестрикције током зиме, а сада озбиљно нарушава стабилност система. Како кажу у ЕПС-у, због свега овога што се дешава, рестрикције су зимус неминовност!

Предлог Закона о раду, за "љуте противнике" добио (по први пут) уједињене синдикате. Ко ће победити - Уједињени синдикати или предлагач популарно названог...

ЗАКОН О ОТПУШТАЊУ РАДНИКА

"Независни" и "Самостални" стали су по први пут "раме уз раме" бранећи права радника које чека, по свој прилици, ужасна судбина

Последњих десетак дана сведоци смо припрема за "линч" доскорашњег великог борца за "радничка права", а садашњег министра за рад и запошљавање Драгана Миловановића. Некадашњи "другови" кренули су у обрачун са њим и евентуално још понеким из ДОС-а, уколико се постојећи Предлог Закона о раду усвоји

Ситуација је драматично напета за пола милиона радника који су "прорачунати" као вишак, а Бога ми и за ДОС. Свима је познато како изгледа кад "проради кука и мотика"!

Србија се ових дана тресе од радничких протеста. Разлог све масовнијем окуљању радника је једна од тачака дневног реда Народне скупштине Србије, а то је предлог Закона о раду.

Наиме, предлагач спорног Закона, Влада Србије, озбиљно је угрозила сопствени ослонац код оних који су им дали огромну подршку на прошлогодњим изборима - радника. Сам предлог је форма легалног (по слову закона) провођења плана и програма отпуштања негде око пола милиона радника који су почетком године проглашени вишком. Очигледно је да радници тада нису могли да прихвате да су гласали за оне који ће их оставити без хлеба. Када су схватили да су приче о намерама ДОС-а озбиљне, дигли су се "на ноге".

Тако је престони град окупирао опасно велики број радника који су више него одлучни да истрају у својим захтевима. У ДОС се увукла паника која је чак пореметила ток заседања. Оног момента када су удружени синдикати одлучили да протестују испред зграде парламента, прво се огласио (по (не)способности) чувен српски министар полиције, шаљући поруке штрајкачима да "ће поступити" по наређењу, пардон "по слову постојећег комунистичког закона"!

Затим је председник Народне скупштине обавестио посланике да ће заседање парламента паузирати један дан. И

то баш онај "раднички дан"! Објашњење, иначе, неспретног "шефа Скупштине" овде је непотребно, с обзиром да смо и са ово мало преостале здраве памети успели да прозремо суштину. ДОС је у страху... са радницима нема шале!

Него да се вратимо незадовољству радника које смо, да подсетимо, упозоравали на овакву ситуацију. Одредбе Закона које су изазвале експлозију "раднич-

ког беса" су чланови 138. који говори о обавези послодавца или "репрезентативног удружења послодавца" да склапа колективни уговор са "репрезентативним синдикатом", и да преговара уколико преговори не успеју "учесници су дужни да образују арбитражу за решавање спорних питања", и посебно члан 103, који говори о отказу од стране послодавца: "Послодавац може запосленом да откаже

"Лако је најавити генерални штрајк, али мени је жао што га није било 1993, када су радници примили и пола марке плату и што их није било у протеклих десет година. Штрајк је моћно оружје и он треба да опстане, али је најмање оправдано претити Влади, јер ми сада не знамо шта је алтернатива. Ако постоји нешто што можемо да издејствујемо, неки новац који можемо да поделимо, хајде да штрајкујемо".

уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца..." Управо овај члан разјаснио је намере власти и изазвао раднике на протест!

Радници су схватили да ће према сопственом нахођењу послодавац заувек изгубити и оно мало сигурности коју су имали до сада. Дакле, нема милости ни праведности за деценије утрошене животне енергије људи који су свакодневно уграђивали део по део себе у сопствени пензионери фонд који је требало да им обезбеди бар део изгубљеног мира!

"Они који данас у Србији имају посао су привилеговани"

Тешко је памтити премијерове изјаве, ваљда због недостатка смисла. Уколико смо оманули у неком зарезу, нећете замерити. Суштински, овако је премијер Србије одговорио свима који се дрзну на штрајк!

Без адекватних услова за рад, надокнада које следеју сваког запосленог, а посебно зарада, радници су сада у ситуацији пред отказом у "демократској" Србији немају права на штрајк! Па, свака част "демократе", овако нешто не би смислио ни тиранин! Поготову када су ДОС-у уста пуна бриге и нежности о сваком невољнику којег је исисавао претходни режим. Када се само присетимо свих оних предизборних обећања о "држави благостања"...

Верујемо да вама још и сада одзвњају те "слатке лажи" у ушима. Међутим, сан се завршио, а јава је постала гора. И шта сада?!

"Републички министар за рад и запошљавање, Драган Миловановић, изјавио је да Самостални синдикат није у стању да организује генерални штрајк, најављен за 16. октобар у знак протеста због Предлога закона о раду. "Једини успели штрајк до сада извео је ДОС, али то није био генерални штрајк, него је то била демократска борба и зато је успео, тако да ја лично не верујем да ће доћи до потпуне обуставе рада, јер је то практично немогуће", рекао је Миловановић.

Републички министар за рад и запошљавање, Драган Миловановић, изјавио је да се Предлогом закона о раду предвиђа "увођење веће либерализације" у отпуштању радника, али је оценио да постоје и ефикасни механизми заштите права радника.

"Радници ће имати пуну заштиту и путем колективних и појединачних уговора, а предвиђено је и повећање увлашћења инспекцијских органа, тако да ће радници имати заштиту", рекао је Миловановић.

"Синдикати би морали да више раде на поправљању квалификационе структуре радника како би они могли да од послодавца траже веће плате, а не само да их позивају у штрајк и да раднике шаљу пред Владу да од ње тражи новац, јер новца у буџету нема... Ја нисам заинтересована страна, ни послодавац, ни радник, немам никаквог разлога да штитим ни једне ни друге. Моје је да наша земља постане привлачна за пословање и то је задатак Владе", Зоран Ђинђић.

Радници имају подршку Српске радикалне странке, као једине опозиционе парламентарне странке. Али, то није довољно да се утиче на гласање у досматрајућем парламенту. Једино решење за насталу ситуацију је борба "прса у прса" са амандманима, скупштинским одборима и округлим столовима и разним гостовањима на српским медијима. Све то како би се Закон о отпуштању радника довео у категорију Закона о раду. Да ли ће заиста тако и бити?

Шансе су минималне да се скупштинска намера ДОС-а преиначи, поготову када су радници дошли до информације да ДОС у ствари притиска ММФ. Бар је то била једна од изјава радника на протесту.

Сада стварно треба схватити ДОС који према поверљивцима са Запада мора да до у детаље испоштује споразум, ту онда нема места за алтруизам, праведност, или било шта што је окренуто заштити основних људских права. Да је све ово истинито, потврђује и само понашање ресорног министра и неких из Владе, наиграле се пинг-понга (нећемо рећи ко је у

функцији лоптице, видите и сами) пред од муке ознојеним, представницима синдиката.

Највеселији су "другови" из ДСС-а који играју улогу опозиције ДОС-у по систему немамо ми везе са тим, још смо предложили амандмане у корист радника?! Па, шта смо сви ми? Овде, идиоти, будале, па мисле да ће успети да таквим безобразно саркастичним изјавама "сперу смрад са себе"! Па, шта то значи - Војислав Коштуница, шеф ДСС-а, дао легитимитет целом ДОС-у како у септембарским тако и на децембарским изборима. А сада, годину дана после меденог месеца, сетио да се "разводи", али тако што ће да у заједничком стану живи са супругом! Е, па ово је превише... превише за поднети!

Са друге стране, све што Влада планира у области радног законодавства рекао је онај који мисли и дела у име целе Владе, Зоран Ђинђић током саветовања на Златибору, које је одржано 13. октобра поводом Предлога Закона о раду.

Тако смо сазнали да је план да се у наредне две до три године отворе милион

нових радних места на која би се, евентуално, запослили сви који ће добити отказе усвајањем новог Закона о раду. "Не лишњи магарче до зелене траве"!

Другим речима, шта је премијер смислио... отпустићемо пола милиона радника, синдикатима ћемо пребацити обавезу преквалификације за нова радна места (уколико их уопште буде за оне који ће у првој тури остати без посла), а онда остаје на послодавцима улога преваспитавања радничке свести која би требало да се моделира према западној логици! Врло лукаво, нема шта.

Уосталом, треба упамтити премијерове речи: "Синдикати би морали више да раде на поправљању квалификационе структуре радника како би они могли да од послодавца траже веће плате, а не само да их позивају у штрајк и да раднике шаљу пред Владу да од ње тражи новац, јер новца у буџету нема... Ја нисам заинтересована страна, ни послодавац ни радник, немам никаквог разлога да штитим ни једне ни друге. Моје је да наша земља постане привлачна за пословање и то је задатак Владе".

Можда би на крају приче о радницима, која ће тек добити на убрзању до драматичног епилога, ваљало поменути шта је на истом саветовању рекао Артур Бронштајн, представник међународне организације рада. "Постоји неколико чланова закона који би морали бити детаљно размотрени и исправљени и... треба постићи договор о равнотежи права послодавца и радника, јер једино тако у условима те равнотеже може доћи до напретка и развоја".

Марина Рагуш

"ЗАКОН О ЗАШТИТИ ЛИКА И ДЕЛА"

Забава за госте популарне београдске телевизијске емисије "Утисак недеље", приповедач популарних прича о демократском понашању или "опасан сведок" за доскорашње колеге из удружене опозиције, тек Милан Ст. Протић је после разрешења са функције шефа дипломатске мисије у Сједињеним Америчким Државама, "натерао црвенило" на лице српском министру културе Браниславу Лечићу непријатним критикама власти (у којој је доскора био)...

Етар српске метрополе у последњих годину дана парају изјаве које ће историја забележити под назнаком "не поновило се". Као никада до сад, суочени смо са контрадикторним, нелогичним, хистеричним и недоследним вербализованим мишљењима (са)учесника у власти које нам (преточене) у "акције" свакодневни живот чине неподношљивим. Одсуство сигурности и заштите које би по дефиницији требало да пружају, институције система, двоструки стандарди који радикално стратификују друштво на миљенике новоприселих на власти и на прогоњене, одлике су анархије која влада Србијом... и све се чини да је "неко" проценио да

тако треба да буде како би се права истина учинила "нетранспарентном", а односи се на архитектуру "куће" у којој би Срби требало да живе, као и на то ко ће бити налогодавац посла и главни извођач радова.

Не треба пуно памети како би се разумео следећи умишљај ДОС-а:

Незванично - у току је поларизација на политичкој сцени унутар удружене некадашње (о)позиције на левицу, центар и десницу;

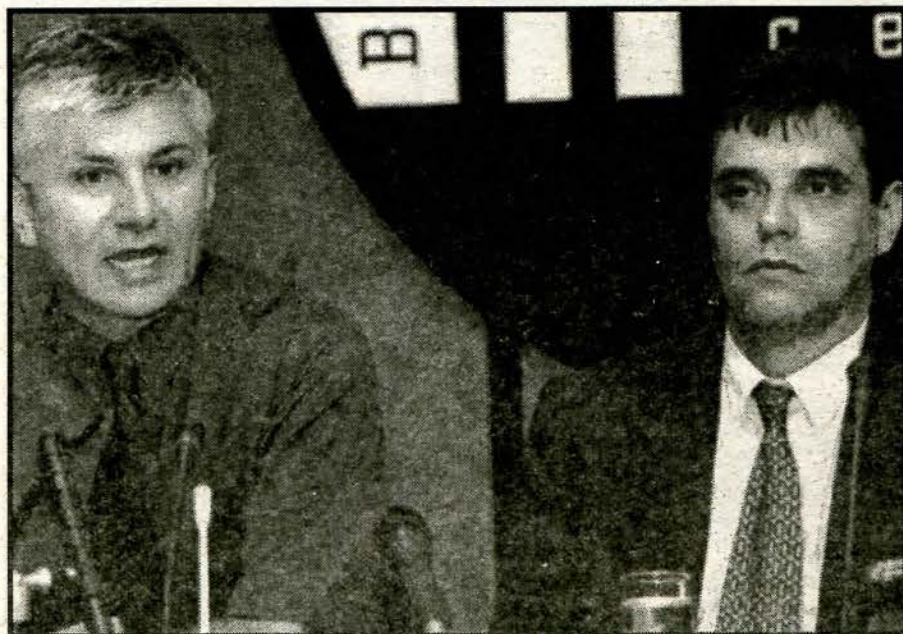
Званично - странке које чине коалицију на власти сукобљавају се само око методологије провођења реформи и покаткад око криминогених "елемената" у власти.

Само ова (прет)поставка сама по себи

разрешава дилему поводом сукоба на линији ДСС - ДС, и пружа перспективу односа власти и опозиције у политичкој арили Србије. Тако (прет)постављамо да ће сви они заједно "возити" у истом смеру до краја - дакле регионализоваће Србију, промениће врховни законодавни акт, редесфинисаће односе између Србије и Црне Горе, свим ће средствима "одувати" са политичке сцене све оне који су на било који начин партиципирали у претходној власти, па ће тек онда организовати изборе. Дакле, пре ће бити да се свих ових претходних месеци ради о контролисаном сукобу унутар ДОС-а, како би се јавно мњење поделило на оне за и оне против једне од страна у сукобу. Другачије размишљање на ову тему је неприхватљиво, из разлога што би се ствари сасвим другачије одвијале да је у основи суштинско разилажење! Примера ради, већ би били у ситуацији избора.

Међутим, уколико пажљиво гледате и слушате, сазнаћете још понешто, а ипак довољно да би себи представили слику будуће куће. Тако можемо у предикцији да идемо даље - рецимо да се историјска улога ДОС завршила баш петог октобра прошле године рушењем Милошевића, што је Западу и био једини стварни циљ. Онда не треба бити паметан па закључити да се од досоваца очекује да "почисте терен" својим наследницима од којих је и планирано да се мери "демократско време". Дакле, у догледно време, и Ђинђић и Коштуница са својом свитом биће далека политичка прошлост. Момци који долазе са угледних страних универзитета, почеће ново поглавље на овим просторима.

Можда је ово једини прихватљив угао

посматрања на тренутну ситуацију у којој свакодневно тражимо смисао.

Па, ето логике... да ли је погођена или не, оставићемо једином ауторитету пресуђивања - времену, да оповргне или потврди нашу смелост у трагању за истином!

Председнички "безобразлук и цинизам"

"Утисак недеље", још једна у низу популарних београдских емисија које су "репер" друштвених кретања и популарности политичара, пре извесног времена је презентовао целокупан колорит нове власти кроз гласна размишљања бившег југословенског амбасадора у Сједињеним Америчким Државама, Милана Ст. Протића и актуелног српског министра културе (дојучерашњег "шетача") Бранислава Лечића. Те недеље је Ненад Чанак, председник покрајинске скупштине, без двоумљења оставио најјачи утисак својим раскалашним понашањем у односу на сат и таблу Радио-телевизије Србије.

Ето повода да се покуша да одбрани дивљаштво демократске власти. Ст. Протић је свог дугогодишњег пријатеља оправдао речима: "Хтео је само да пошаље сигнал, да привуче пажњу", правдајући чин свеукупним културним миљеом.

Српски министар културе је био уздржанији, па је у складу са својом партијском обавезом рекао да "чин не може да оправда... али да свакако то нема тежину кривичног дела". Притом, требало би подсетити господина Лечића на неко прошло опозиционо време испред Теразијске чесме, када је садашњи министар користио све предности свог глумачког заната. Али, добро, људи се мењају, сазревају, поготово када дођу на власт!

Чанак је свакако направио скандал и више него скренуо пажњу на себе, па тако и на оно што жели Војводини из најбољих личних намера! Међутим, није овде реч о Чанку, много више и значајније рекао је Милан "без длаке на језику" Протић.

Само смо чекали моменат када ће Протић да "отвори срце" посленицима седме силе и поткачи своје доскорашње другове, враћајући им "мило за амбасадорско место".

Не штедећи атрибуте којих је препун српски језик, Милан Ст. Протић је окарактерисао ДОС као варијацију на исту комунистичку тему, потврђујући тек смишљени слоган Отпора "Много сте исти". На опаску аутора емисије како би окарактерисао тако оштру критику, посебно југословенског председника, Протић је без додатног размишљања рекао "то је демократија"! Наравно, Протић не би био Протић када ту констатацију не би образложио анализирањем изјава председника Југославије, које је окарактерисао "безобразним, циничним и идиотским". Притом, подсетио је гледалиште да га је због своје отворености и истинољубивости "тај исти демократа и легалиста Кошћуница и сменио са функције шефа дипломатске мисије". "Па кад сам тада говорио отворено и без задршке", настављао је Ст. Протић, "тек ћу сада то да радим. Осим ако у међувремену (југословенски председник) није донео Закон о заштити лика и дела". Према његовом суду, Кошћуницу је власт изменила утолско колико је заборавио шта заступа и коме припада. Током целе емисије Милан Ст. Протић је до у детаље елаборирао еволуцију Кошћунице поредећи га

са српским премијером, за којег тврди да се није изменио, "онакав какав је био пре десет година такав је сада, и он то не крије... он то свима говори у лице".

Колико се у утиску причало на тему колико и кога власт мења, сам по себи се наметнуо утисак да је то и била (задана) тема за госте емисије.

Бранислав Лечић, српски министар културе, био је уздржанији до момента када је силом власти у позиције ограничена слобода експлодирала у лице камере, и трајно записала министрове речи "дивим се Протићевој слободи, и волео бих када бих и ја могао тако неспутано да причам". Ово су свакако речи на које ћемо убрзо подсетити господина Лечића, када "оковратник власти" буде почео да га опасно гуши. Без обзира што редовно понавља, ваљда тако жели да убеди самог себе, да се променио колико је то нова ситуација захтевала прописујући крута протоколарна правила, негде се осећа страх од губитка индентитета па тако и дигнитета. Уосталом, човек је ваљда свестан да је ипак само глумац у политици, и да се од њега ништа ни не очекује више, него да глуми. Е, ту ће имати јаку конкуренцију, без обзира на искуство које поседује.

Свеједно, без обзира на лекције које су давали један другоме, у једном су се ипак сложили (што је, уосталом, и била поента емисије) Кошћуницу је власт променила, Ђинђић је остао исти!

Ово може да се разуме тако да су Кошћуници веровали, а сада их је изневерио. Док је Ђинђић остао онај исти човек коме се никако не може веровати!

И шта сад?! Којој се страни приклонити, када већ не може да се спере целокупна револуционарна ујдурма обојена острашћеним изјавама и лажним обећањима!

Сазнали смо, бар су тако рекли, да ће се Ст. Протић оканути ћораво посла, односно политике; док ће Лека остати до краја "у послу јер верује да ће ДОС ипак успети!"

Видећемо... битно је следеће - све је више оних који размишљају као Ст. Протић и који ће, вероватно, сваке следеће изборе пропустити у корист породичног недељног ручка. Док ДОС-у остаје мали број идеалиста и оних који се о сваку власт добро окористе.

Дакле, закључак је да нам је власт опасно оболела, али је за сада узрок обољења идиопатског порекла; или је то она позната болест "ударила власт у главу"!

Како било, ова нас болест кошта свакодневног живота!

Уколико не верујете, погледајте мало око себе... изађите за промену из свог гравиационог поља.

Видећете, "пакао, беду, страх и јад", како то већ неко рече!

Марина Рагуш

Кадровске промене у уређивачком колегијуму "БК телевизије" само су још једна у низу изгубљених битака за успостављање (од политике) независног новинарства

МАРИЋИ, КАРИЋИ, ЋИЊИЋИ И ТИЈАНИЋ...

Независно новинарство је само по себи флоскула којом се наоружава сваки пут када се жели обрачун са влашћу

Истине ради, нема независног новинарства, оно је увек и сваки пут у служби финансијера. И то је једина истина које су (бар се надамо) сви сада свесни

Међутим, сасвим је друга ствар када неко отворено поручује посленицима седме силе да ће на најбруталнији начин санкционисати чак и покушаје опонирању власти

Тако је ДОС превазишао све своје претходнике који су (бар према ДОС-у) били врло често склони употреби репресивних средстава у медијима. Од самог момента устоличења као да су се утркивали ко ће више медија и новинара (пре)отети

Зоран Ћинђић је први пут пустио Миломира Марића у кућу мислећи да је симпатични малиша са локницама школски друг његове ћеркице. И да га је довела мама која га, очито, још доји. Данас, читава Србија гледа како је то пријатељство довољна квалификација да ММ, тај пигмејски злочин против природе и новинарства, пристане да буде ситниш којим је један човек у шкрипцу покушао да откупи своју судбину од данашњег власника свих судбина. Све то, на штету најбоље српске телевизије и целокупног јавног мњења. Наравно, Ћинђић има права на свој укус и на своје кућне пријатеље, ја имам право на гађење.

Два су питања за српску јавност и једно за новинаре. Кад се БК телевизија, на врхунцу професионализма, објективности и гледаности руши и даје у пуфнасте руке ММ - каква је то злокобна политичка порука грађанима која долази са највишег места? Да се све може? Да се све сме? Да српски медији никада неће моћи да стану између ароганције било којег облика власти и назангаћених грађана? Да ће дворски пајаци, добровољно и ентузијастички, на основу политичко-финансијских нагодби, преузимати медије, бироа за комуникације, компаније, управне одборе, синдикате. Докле? Зар

то што ММ добија Ћинђића на телефон, како сам каже, кад год хоће или се породично и јавно друже кад год могу, представља било шта сем доказа да се лоши људи међусобно привлаче јачом силом не-го добри. Или, можда премијер сматра како чињеница да је ММ удвостручио своје капацитете - у феминизираним телу женски дух - представља гаранцију квалитета и привлачности и за шире слојеве становништва, те прилог модерним ре-

формским и проевропским тенденцијама? Хоће ли врх српске власти заиста да уозбиљи нацију, олакша јој живот, повећа одговорност политичара пред законом и бирачима, искорени криминал и корупцију - ако спречава да у том послу озбиљно место припадне озбиљном новинарству?

Кад се БК, позната по свом информативном програму, предаје у руке човека који је све године Милошевићеве вла-

"Зоран Ђинђић је први пут пустио Миломира Марића у кућу мислећи да је симпатични малиша са локницама школски друг његове ћеркице. И да га је довела мама која га, очито, још доји. Данас, читава Србија гледа како је то пријатељство довољна квалификација да ММ, тај пигмејски злочин против природе и новинарства, пристане да буде ситниш којим је један човек у шкрипцу покушао да откупи своју судбину од данашњег власника свих судбина. Све то, на штету најбоље српске телевизије и целокупног јавног мњења. Наравно, Ђинђић има права на свој укус и на своје кућне пријатеље, ја имам право на гађење", Александар Тијанић.

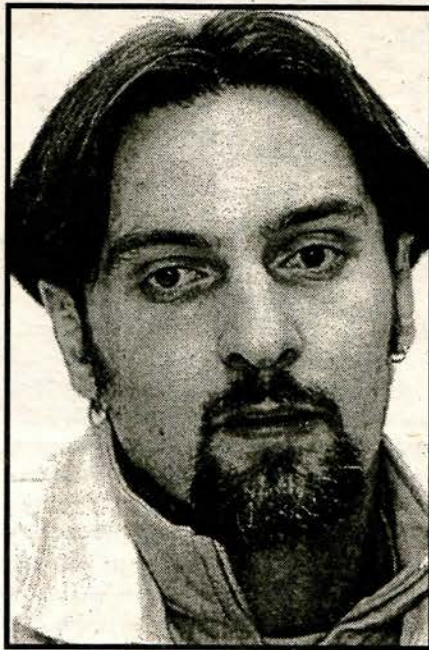
давине провео пишући о депилацијама, хортикултури, виклерима, пластичним операцијама, липосукцији и промени пола - узред играјући на сваком отварању дискотеке "Мадона" и "Битеф" клуба Марије Милошевић (а ја тамо никад нисам крочио, ни као шестомесечни постдејтонски министар) - то представља атентат на новинарство као силу истине. Јака је и врела таква шоља грузијског чаја у ово доба године.

Како ММ и премијер виде однос српског новинарства и српске политике видело се из гњецаве телевизијске емисије, направљене у њиховој породичној мануфактури. Уцбенички пример удвориштва, подлаштва, недостатка стила, ректалног приступа теми, емисија која је обавезна за све студенте новинарства. Вечити доказ да се карактер и таленат не могу надокнадити радом.

БК је, на захтев гледалаца који су се те ноћи јавили и протествовали, затим оцене Колегијума и реакције бројних новинара, укинула ток - шоу фамилије Марић без обзира што је серија тих емисија постављена на захтев власника. Аутор, пет месеци доцније, вољом или уз сагласност једне велике странке и једног значајног функционера, долази на ту телевизију као главни уредник. Каква времена? Шта се променило од истоветног интервјуа Милорада Вучелића са Милошевићем? Шта се уопште променило у троуглу блиских пријатеља Ђинђић-Марић-Вучелић? Шта се променило у српском новинарству кад једно удружење новинара, иначе склоно саопштењима, није пустило гласа овим поводом? Шта им се свиђа у читавој афери?

Није тачно да власник приватног медија по својој вољи може да одређује или мења програм, поготову ако је програм добар. Он је само власник опреме, али програм припада српском јавном мњењу и за њега, по закону, одговарају они који га праве и потписују. Ни власници приватних банака нису власници уложеног новца, већ само са њим раде по банкарским прописима.

У којој то европској земљи Миломир Марић не би био презрен од своје профе-

сије и заувек проклет од јавног мњења? Добровољно је узео оно што му не припада, напредовао је помоћу недостојне политичке трговине и устолочио се у главноуредничку, још топлу фотељу, на основу кућног пријатељства са премијером. Морална вредност једне власти, једног премијера и једног новинара цене се на основу броја ствари којих се стиде. Нека њих двојица заједно наведу једну ствар које се стиде у овом случају - или уопште - па ћу променити мишљење о њима.

Имам на уму, наиме, да свака манипулација медијима претходи манипулацији над грађанима, а сваки случај дисциплиновања медија, по правилу води широкој акцији масовног дисциплиновања грађана. За шта се то спрема српска власт ако столицу уредника најбоље и најпрофесионалније телевизије узима од уцењеног власника и на њу поставља створење којем стопала не досежу до паркета? Седи у њој исправљених колена, као лутак у очекивању свог трбухозборца.

ММ користи ову расправу да фалсификује сопствену биографију. Тврди да је хапшен, нека каже у којем је то затвору био и како се тамо провео. Каже да је су-

ђен, а не наводи да је то због објављивања интервјуа за чије постојање интервјуисани није ни знао. Други пут је суђен због клевете и то не политичке. Тврди да су покушали да га убију, а не наводи да је у питању био васпитни шамар, за шта је јавно оптужио брата своје жене (ја бих га ишамарао да се мота око моје сестре, шта има да је замајава када знамо да је у питању кореографија). Тврди да је написао прву антикомунистичку књигу, на шта се Ђилас преврће у гробу. Каже да је смењиван, нека каже кад, одакле и зашто - ако то некога интересује. И ако је то уопште тачно.

Што се тиче његовог досијеа о мени и тврдњи да сам забрањивао српске медије, да сам вежбао пуцање са паравојском и седео са Бацом по београдским кафанама, да су моји пријатељи око мене гинули, а мени се ништа није десило(?!), претпостављам да ће ММ све то веома лако доказати на суду. Не би човек ваљда јавно лагао само да скрене пажњу са своје актуелне бруке. А, ја хоћу да му покажем како га од тог суда - а, богами, ни од

мене - неће заштити пријатељство са премијером. Барна дуже од шест месеци.

Марић, као елитни примерак друштвено верификованог простаптва, стални члан љигавих емисија на једној карактеристичној телевизији најприземнијег укуса, треба да осети шта се променило петог октобра, како сам каже, призивајући себи место у победничком

фронту. Да видимо делује ли та аутосугестија на правни имунитет. Да видимо може ли пред очима српског јавног мњења да сакрије срамоту увлачећи у бласто своју природну средину, људе који свој посао схватају озбиљно и за разлику од њега, доказано знају да га раде. Докле, ММ тај емоционални зависник од зла, пакости и фризерске хаубе под којом учвршћу-

је локне, нека ужива у свом чврстом положају на БК телевизији. Чврсто, јер стоји четвороношке. Покоран, љупко отимарен и оседлан пони. Спреман за јахање. Новинари га цене - јер познаје посао; уредници га поштују - јер знају како је дошао на то место; публика је захвална што им је направио најбољу телевизију.

"Два су питања за српску јавност и једно за новинаре. Кад се БК телевизија, на врхунцу професионализма, објективности и гледаности руши и даје у пуфнасте руке ММ - каква је то злокобна политичка порука грађанима која долази са највишег места? Да се све може? Да се све сме? Да српски медији никада неће моћи да стану између ароганције било којег облика власти и назаштићених грађана? Да ће дворски пајаци, добровољно и ентузијастички, на основу политичко-финансијских нагодби, преузимати медије, бирое за комуникације, компаније, управне одборе, синдикате. Докле? Зар то што ММ добија Ђинђића на телефон, како сам каже - кад год хоће или се породично и јавно друже кад год могу, представља било шта сем доказа да се лоши људи међусобно привлаче јачом силом него добри. Или, можда премијер сматра како чињеница да је ММ удвостручио своје капацитете - у феминизираним телу женски дух - представља гаранцију квалитета и привлачности и за шире слојеве становништва, те прилог модерним реформским и проевропским тенденцијама?"

"ММ тај емоционални зависник од зла, пакости и фризерске хаубе под којом учвршћује локне, нека ужива у свом чврстом положају на БК телевизији. Чврсто, јер стоји четвороношке. Покоран, љупко отимарен и оседлан пони. Спреман за јахање. Новинари га цене - јер познаје посао; уредници га поштују - јер знају како је дошао на то место; публика је захвална - што им је направио најбољу телевизију. Једина двојица са којима ће имати проблема јесмо Ђинђић и ја. Њему је Марић направио медвеђу услугу, јер је својим причама о њиховом тесном пријатељству премијера везао за читав случај медијско-финансијско-политичке трансакције. У тој трговини неко је изгубио новац и телевизију, а добио Марића. А, ја сам добио тему. Поред циља, којег сам имао и пре теме. Српско јавно мњење је добило доказ како једна моћна странка види слободе у Србији. Ништа од свега тога не би било да се природа није поиграла Марићем. Али, јесте!" Александар Тијанић.

Једина двојица са којима ће имати проблема јесмо Ђинђић и ја. Њему је Марић направио медвеђу услугу, јер је својим причама о њиховом тесном пријатељству премијера везао за читав случај медијско-финансијско-политичке трансакције. У тој трговини неко је изгубио новац и телевизију, а добио Марића. А, ја сам добио тему. Поред циља, којег сам имао и пре теме. Српско јавно мњење је добило доказ како једна моћна странка види слободе у Србији. Ништа од свега тога не би било да се природа није поиграла Марићем. Али, јесте! "Писмо Александра Тијанића, српским медијима у форми одговора на оптужбе Миломира Марића, главног и одговорног уредника "БруКа телевизије".

Игра "лутана и трбухозбораца"

Свакако да нам у нормалним околностима не би пало на памет да "пратимо трагове" повређених сујета (којих је, узгред, у последње време сувише) да овде нисмо наишли на почетак раскринкавања "подлих намера" учесника у власти и њихових чанколиза. Дошло је време да се потврди она добра народна изрека "заклела се земља рају да се све тајне сазнају". И замислите, откривају их они који су се "доскора волели".

Можда, Тијанић и није имао намеру да да полазне тачке у "народној истрази" (јер у ово шизофрено време једино народ истражује) поводом "случаја Карићи", али је свакако то урадио.

Ево шта смо, поред гомиле описа Марићеве личности (као да то некога занима), сазнали: једна од најбогатијих срп-

ских породица, Карић, није успела да се нагоди са ДОС око цифре коју треба да плати новој власти у замени за пословни (у овом случају и породични) мир.

Да будемо прецизнији, Г17 плус је био неумољив, па је увек спреман на "луду журку на гајби ДОС-а", Млађан Динкић (право занимање познато само редакцији), на конференцији за штампу између осталог рекао да "Астра банка" некада "Карић банка" треба да плати на име екстрапрофита 68,7 милиона марака!

Одатле креће хаос, који нам је управо Тијанић потврдио својим писмом - долази до смене (или унапређења, како већ хоћете да схватите) уређивачког кадра. На место главног и одговорног уредника долази премијеров "тесан пријатељ" ММ, алијас Миломир Марић!

Породица Карић напушта земљу, на крајне сензационалан начин... шаљу телефоном саопштење да су на овај чин

били приморани јер "им је била угрожена безбедност". Тачније, породичну вилу су им запосели наоружани људи у маскарним униформама. Како су успели да побегну људима који су били спремни (бар према драматичном опису) да употребе своје дуге цеви, то само Бог и Карићи знају! Притом, Богољуб Карић захтева од високих државних функционера Федерације и Србије, да се оснује анкетни одбор како би се утврдила истина. Е, ту је фора! Каква истина и о чему?! Остали смо збуњени! Чаршија је почела гласно да размишља... биле су то невероватне варијације на тему на којима би позавидели познати аутори "крими романа". То је тако трајало, док Тијанић није "упалио светло".

Радило се ипак о "медијско-финансијско-политичкој нагодби"!

Енига је решена! Као и што је врло "транспарентно" испливала на површину "пословна домишљатост" лидера ДОС-а. Тијанић ту на првом месту неко ушлије српског премијера. Односно, несретни Марић је умешао Ђинђића својим клиначким хвалисањем о "тесном пријатељству" (ма шта то значило) са премијером!

Клуупко је почело да се одмотава... Уз мало стрпљења мишљења смо да ћемо до краја године сазнати комплетну истину о ДОС, и то од њих самих.

Да ли ће нам тада бити теже или лакше, не знамо. Свакако, сазнање истине је био, јесте и биће увек добар почетак.

Ко поживи до тад, имаће о чему да прича!

Марина Рагуш

АУТОНОМНА РЕГИОНАЛИЗАЦИЈА

Пошто су схватили да разбијањем Југославије нису успели да раскомадају српски национални корпус и униште српско национално биће, и да је Србија и даље велики залогај, те да постоји опасност да се, гутајући је, удаве, газде данашњих српских дахија наредиле својим пуленима да српске просторе даље дробе, све до тоталног уништења. Зорица Радовић, вршилац дужности прве даме Југославије, задатак схватила и са сарадницима формирала радну групу, која је "научно" израдила пројекат уставног решења. По том решењу Србију треба поделити на шест нових држава и тако уништити било какву могућност да Србија, као држава и српски народ, као нација опстану

Бивало је, кажу, бива и биће да иза успешног мушкарца стоји успешна жена. Тако је свуда у свету. Она му помаже да боље уради посао, она му је најбољи саветник и аналитичар. Једино код Срба, и једино у обављаној политичких функција, жена изабраног функционера покушава од самог почетка да се самостално афирмише, често радећи послове који нису у надлежности њеног супруга. Или да паралелно са њим обавља функцију на коју је он изабран. Тако је било више пута у историји.

Многи властодршци су управо и падали са власти због погрешних потеза њихових жена. Бурађ Бранковић је надрљао због жене му, Јерине, Слободан због жене му Мире, а између њих двојице многи други. Рачунали смо да је тај ружан обичај коначно у Србији искорењен. Данас, после оне поглаве која је на ове наше просторе избацила „онолике“ количине демократије да грађани нису једноставно могли да је целокупну апсорбују. А демократија је као и свака друга роба. Кварљива. Ако се не конзумира на време, почне да се распада, поквари се и усмрди. Тако да је и ова „демократија“, коју је наглавина избацила на обалу, остала неискоришћена, устајала се и покварила.

Већ нам се на сваком кораку осећа смрад од укварене демократије. Таква, укварена демократија донесе нам нову Јерину, или нову Миру, свеједно. Само јој је име другачије. И још неке нерешене

ситнице (презиме, брачни статус итд). И ко зна да ли би Србија и чула за њу, да је остала кући, кувала ручкове и хранила мачора, као и друге домаћице. Или да је писала поезију или прозу, као претходна прва дама. Али, то се не уклапа у клише новог „демократског“ поимања дужности прве даме.

Претходна прва дама је, да би се укључила у политику и јавно деловала, морала да формира политичку странку. Ова не мора. Њој је то право обезбеђено оног тренутка кад се вратила у брачно гнездо, непосредно пре Кошћуничине кандидату

туре за председника Југославије.

Али, да за тренутак занемаримо чињеницу да је народ бирао Кошћуницу да води државу, а не његову жену. Да занемаримо и податак да се кухиња, у којој се овај „Предлог за Устав Републике Србије“, зове Центар за људска права. Да занемаримо и чињеницу да је ова организација надлежна за предлагање највишег правног акта, таман толико, колико су надлежни удружење голубара Србије, београдски бриџ клуб, удружење риболоваца, ловачко друштво Београда, љубитељи природе, певачка друштва, раз-

не секције и многа друга друштва и удружења.

Да се мало посветимо „Предлогу” и анализирамо шта је то што нам се нуди, и што ће, по свој прилици, бити званичан предлог и као такав ићи на усвајање.

Шта ће Србима Србија?

Већ у првој реченици „првог дела” предлога јасно су „дефинисана” начела којима су се руководили предлагачи. И јасне су последице које из предлога, ако Србима вране попију мозак, па прихвате овакво решење, произилазе. Први став тзв. „Основних одређби” каже:

Република Србија је мултикултурна демократска држава свих грађана и свих народа који у њој живе, заснована на миру, толеранцији, владавини права, поштовању људских права и слобода, тржишној привреди и социјалној правди.

Наздравље!

У уставима свих држава света се јасно баш у овој првој реченици дефинише национално одређење државе. Француска је држава Француза, Немачка, држава немачког народа, Енглеска држава Енглеца, и тако даље, све до Албаније. Сви народи у свету у првим редовима Устава истичу да је њихов народ створио државу и да је та држава, држава тог народа. Наравно, у другом пасусу се помињу и остале нације, народи, националне мањине и етничке групе које живе, мање или више, равноправно са конститутивним, државотворним народом.

Једино је, изгледа, Зорица Радовић (замало да погрешим па да напишем Коштуница), засметало да Србија буде држава Срба, односно српског народа. Зашто? Одговор је врло једноставан и налази се у последњим редовима првог поглавља, које носи назив „Република Србија”, где пише:

Територија Републике Србије ор-

ганизује се на основу права свих грађана на демократску, децентрализовану државу, засновану на начелима регионализма, развијене локалне самоуправе и солидарности.

О злокобности намере зване „регионализам” више ћемо писати у наставку текста. За сада само једно питање, које се, само по себи, намеће и гласи: која су то права која би у Србији, као националној држави, била ускраћена припадницима других народа, националним мањинама и етничким групама, осим права на самоопредељење до отцепљења. Зашто Зорица, и њени компаноји из тог „београдског удружења”, негира Србима право на државотворност и националну државу, просудите сами. Код извођења закључка обавезно се осврните на судбину бивше Југославије, као грађанске државе. Није ли „Сегединска група” добила задатак да овим уставом омогући исти сценарио? А да су намере „уставописаца” управо овакве, потврђује и одељак који се односи на језик и писмо. Ту госпођа супруга каже:

У Републици Србији у службеној употреби су српски језик и ћирилично и латинично писмо.

С којим правом и с којим намерама се изједначавају српско национално и изворно писмо ћирилица, писмо које је српски народ изнедрио и које важи за најсавршене писмо на свету и разним окупацијама, узурпацијама, Титовим братствено-јединственим флоскулама и подвалама наметнуто страном писмо латиница? Латиница је таман толико српска, колико грчки алфавет. Или, рецимо, кинеско писмо. То што Срби знају латиницу не значи да је она равноправна са изворном, националном ћирилицом. Хоћемо ли морати да већ у следећем Уставу уведемо и албанско писмо као равноправно и обавезно? Или арапско, на пример.

Већ код одељка „Главни град”, види

се да су „уставописци” решени да Србију потпуно расточе и демонтирају. За главни град кажу:

Град Београд је посебна територијална заједница организована на начин утврђен Уставом.

Касније, у територијалној подели на тзв. регионе, Зорица и њени помоћници, јасно одређују границе Београда и свде их на Београдски пашалуку. Хоће ли и од тог Београдског пашалука бити одвојени одређени делови и припојени некој другој области, не зависи од ових текстописаца, већ од жеље суседних региона и налога западних газда. Може се десити да, рецимо, Нови Београд и Земун припадну Аутономној покрајини Војводини, чиме ће аутори доказати да им и покојни Тито у разбијању српског националног корпуса није дорастао ни до колена. А кад порасту зазубице локалним главарима све ће бити могуће. Чак и свака врста погодбе.

А пошто су уставотворци чланови „Центра за људска права”, то се овом сегменту у Уставу посвећује посебна пажња, па се каже:

Забрањује се свака непосредна или посредна дискриминација, нарочито на основу расе, боје, пола, националне припадности, друштвеног порекла, рођења и сличног статуса, вероисповести, политичког или другог убеђења, имовног стања, културе, језика, старости, сексуалне оријентације или психичког и физичког инвалидитета.

Зорица Радовић и Слободан Самарџић су код одељка „Сексуална оријентација” издвојили своје мишљење, не да би ову „оријентацију” изабацили из конституције, већ да би је додатно заштитили, јер то спада у сегмент „права на приватност”. Ако би остало у овом делу посебно апострофираних права па, рецимо, за некога изнесете чињеницу да је педер, те због тога не буде изабран на неку функцију, он може да вас тужи и тако на суду затражи задовољење, јер сте му дирнули у право заштићено уставом.

Ипак, на суду мора рећи које сте му право угрозили, па постоји опасност да брука пукне. Овако, кад се заштита налази у делу који се зове „право на приватност”, па према томе и не мора да на суду износи чињеницу да је педер. Једноставно вас тужи да сте угрозили његово право на приватност.

Из овога произлази неколико питања, на која нису текстописци дали одговоре. Прво, да ли то значи да ће нам, уколико би се овакав предлог преточио у устав, деду учити, лечити нас, судске парнице и државне послове водити (укључујући и највише функције, као што је функција председника државе на пример), људи за које ћемо знати да су хомосексуалци, лезбејке и други болесни и настрани типови, којима нећемо смети да кажемо да су педери и слично? Да ли је право на

приватност и мазохизам, педофилија и сексуално манијаштво? То су, такође, сексуална одређења. Болесна, против-природна, али ипак одређења. И ко сме да дира у неприкосновена права.

Замислите чему ће нам децу учити професор психологије, филозофије или логике, ако је хомосексуалац, са заштитеним „људским правом, односно оријентацијом“. А таквих професора и сад има на факултетима. Чак су формирали и странке, које су се недавно залагале за заштиту хомосексуалаца и лезбејки на оном њиховом митингу. Да ли то Зорица и Слободан знају нешто што ми остали не знамо? Да ли се оваквим уставним решењем штите неки садашњи носиоци високих политичких и других функција у Србији?

Замислите како ћете се провести ако овај устав буде изгласан кад, рецимо, дођете у школу или на факултет и утврдите да вашем детету предаје човек који је хомосексуалац или педофил, па се побуните. Тог тренутка сте дирнули у његово приватно право на сексуално одређење и вероватно ћете одмах заглавити у затвор. И док сте ви у затвору, поминути наставник ће несметано наставити да учи ваше дете, како из научне области, тако и из овог „људског права“ коме је он склон.

Људска права су се и досадашњим уставом штитила. И то максимално. Досадашњи устав, међутим, није штитио болести, настраности и девијантна стања. Тачније, штитио је друштво од њих. Болесни су одлазили у болницу, луди у лудницу, прекршиоци у затвор. Зорица и њени компаноци хоће да девијантне свести, схватања и понашања изједначе са здравим и нормалним и заштите их уставом.

Посебно је симптоматичан одељак који се односи на судску заштиту уставности. Жалбу Уставном суду можете поднети тек пошто прођете комплетну „редовну“ судску процедуру. До сада сте могли да се, кад су вам уставна права угрожена, директно обратите Уставном суду. Сада не може. Прво ћете се годинама повлачити по редовним судовима, док вам се не смучи и дигнете руке од свега.

У одељку „Право на поштовање приватног и породичног живота“, каже се:

Нико не сме ући у туђи стан или друге просторије против воље њихових држаоца, осим на основу одлуке суда. Улазак у стан или друге просторије или њихов претрес без одлуке суда дозвољени су само ако је неопходно ради непосредног хапшења учиниоца кривичног дела. Тајност писама и других средстава општења су неповредива. Одступања су дозвољена само на основу одлуке суда ради вођења кривичног поступка.

Овако формулисани текст у ствари нас као грађане никако не штити. Напротив, омогућава органима власти да вам упад-

ну у стан кад год хоће, и да то подведу под термин „непосредно хапшење“. После вас, наравно, пуште јер нису нашли ништа што би вас оптуживало. Ово под условом да нису добили задатак да вам подметну „доказ“. Предлогом се, ретроактивно, легализује и упад криминалаца који су покушали да ухапсе Слободана Милошевића, пре него што га је ухапсила права полиција. И он је имао право на приватност, као сви грађани.

Посебно је интересантан део који се односи на прислушкивање и отварање поште. Сада ће моћи (као да до сада то нису могли и нису радили), да вас прислушкују и прикупљају податке за вођење кривичног поступка. Ви са пријатељем или рођаком разговарате телефоном и кажете, рецимо, да је Ђинђић у спрези са криминалцима из неког клана, или да је продао Слободана и да му је лично Вили-

јам Монтгомери исплатио оних пет милиона долара „главарине“, а они вас прислушкују и то сниме, па вас оптуже, надрљали сте. Без обзира што је то истина. Уосталом, ко нас сада прислушкује и прави досије о сваком од нас. Ако су то радили раније социјалисти, па није било у реду, како то да се сад то исто може радити и да буде исправно?

Посебна прича је одељак који регулише слободу окупљања. У првој реченици се каже: **Јамчи се слобода окупљања.** Одмах у једној од следећих реченица то право грађана се буквално ставља ван снаге речима: **Слобода окупљања се може ограничити законом ако је то неопходно ради заштите јавне безбедности, јавног здравља, морала, националне безбедности или заштите права других лица.**

Овако дефинисана уставна уредба ће значити следеће: окупе синдикати раднике на штрајк због масовног отпуштања или ниских плата, и тиме угрозе права послодавца да отпуштају и закидају на платама, а власт, штитећи угрожена права послодавца, забрани штрајкове. Уколико радници не буду поштовали ову забрану, него се окупе, власт ће, користећи се свим расположивим средствима, укључујући и најбруталнија, угушити штрајк. Или, нека политичка странка закаже митинг на коме указује грађанима Србије да власт експлоатише, пљачка и обесправљује грађане, да су многи министри огрезли у криминал (као што је сада случај), да су председник Владе и његова дружина главни шверцери цигарета, нафте и других високопрофитабилних роба, да је председник Владе поклатио фабрику карбондиоксида из Бечеја својим пријатељима из Немачке, те да је време да народ тражи нове изборе, а то угрожава права ових из Владе, држава ће, користећи се уставним овлашћењима, забранити такав митинг. Чак се могу и забранити политичке странке са префиксом „српс-

Пошто су схватили да разбијањем Југославије нису успели да раскомадају српски национални корпус и униште српско национално биће, и да је Србија и даље велики залогај, те да постоји опасност да се, гутајући је, удаве, газде данашњих српских дахија наредиле својим пуленима да српске просторе даље дробе, све до тоталног уништења. Зорица Радовић, вршилац дужности прве даме Југославије, задатак схватила и са сарадницима формирала радну групу, која је "научно" израдила пројекат уставног решења. По том решењу Србију треба поделити на шест нових држава и тако уништити било какву могућност да Србија, као држава и српски народ, као нација опстану.

ка", јер се тако штите национална права „других лица”, грађана Србије који нису припадници српске нације.

А посебан нонес представља реченица из сегмента изборних права која каже: **Законом се могу одредити услови под којима странци имају изборно право.**

Грађане Србије треба да забрине ова реченица. Пре свега „уставотворци” морају да кажу где то и у којој држави странци имају право гласа. Која то држава на свету дозвољава да јој се неко, ко није њен држављанин, меша у унутрашње ствари? У избор носиоца власти, политичког уређења државе и доношење закона. Да ли то досманлије осећају да на наредним изборима неће моћи ни цензус да пређу, па „уставно” уређују да за њих могу да гласају Американци, Французи, Италијани и остали Ђинђићеви Немци.

Посебну пажњу привлачи део који третира организацију власти. Уставом „уставописци” предвиђају дводомну скупштину, Веће грађана и Сенат. Већ ово је јасан показатељ куда води оваква организација власти и државе. Само државе са федералним или конфедералним уређењима имају дводомне скупштине. Србија виђена очима ових текстописаца је нешто између федерације и конфедерације. Данас, када свуда у свету федерације преживљавају страховите муке са унутрашњим антагонизмима, а све конфедерације као облик застареле државне организације одавно не постоје, нама се предлаже да Србију организујемо и уређемо управо по овим шаблонима.

То, једноставно, значи да се после крвавог распада Југославије и Србије, која је остала територијално јединствена, спрема исти сценарио. И по чијем се налогу ово ради? Поготову имајући у виду чињеницу да ће и посланици и сенатори долазити из територијално расцепкане Србије, из аутономних области са готово

свим атрибутима државности (фали једино војска), и кад избију на површину политички и властољубиви апетити локалних моћника, ничим неспутавани и ограничавани, Србија ће за врло кратко време доживети политички колапс и распад. Како у таквим условима водити јединствену националну, монетарну, аграрну, индустријску или било коју другу политику, сам Бог зна. Си уран сам да и ови, који нам то предлажу, не знају. Због тога су небитни начин избора и анализа надлежности једног или другог већа, односно сенатора и посланика, осим у неколико случајева када, како пише у тексту, Скупштина:

Бира и разрешава председника Републике,

Потврђује уговоре из надлежности републике,

Потврђује међународне споразуме које закључују заједнице територијалне самоуправе,

Одлучује о распуштању скупштине заједнице територијалне самоуправе, изузев Скупштине Аутономне покрајине.

Према „Предлогу”, председника Републике неће бирати грађани на непосредним изборима, већ посланици и сенатори. Зашто? Ако је прошири „недемократски” режим законски регулисао да грађани Србије непосредно бирају председника државе, зашто им нови, „демократски” ускраћује то право? Осим ако текстописци нису схватили да се грађани Србије не могу два пута узастопце преварити, па гласати поново за „овога”. Само се будала два пута спотиче о исти камен, каже народна пословица.

Друго питање, које произлази из овог текста, јесте: ко води спољну политику и какви су то међународни споразуми које ће моћи да склапају заједнице територијалне самоуправе. Очигледно је

да се управо тим „заједницама локалне самоуправе” овим „Уставом” дају прерогативи државности. И то је највећа опасност.

У глави која третира територијалну организацију власти, Зорица и њени помоћници су дошли до дела кад су ове своје намере и обелоданили. Разбуцали су карту Србије на шест апсолутно неједнаких делова и дали им сва обележја државности. Сва, осим војске. Те нове државе су по њима: Београд, Војводина, Југозападна Србија, Југоисточна Србија, Косово и Метохија, Шумадија и Подунавље. Који су критеријуми били одлучујући баш за овакву поделу. И зашто „само” шест? Зашто не три, тринаест, двадесет три, или рецимо осамнаест држава (свакој партији ДОС-а по једна).

А да „аутономне покрајине” имају статус држава, види се из даљег текста, где се каже да „**грађани не могу издвојити општину из састава аутономне покрајине**”, као и одељак „Надлежности”, где се каже да је у надлежности области: **доношење конститутивног акта и уређење и организација покрајинских органа, служби као и јавних служби.**

Већ код надлежности области, као нижих облика организовања, стриктно је наведено да се ради о доношењу Статута. За аутономну покрајину конститутивни акт није дефинисан. Јасно је да се овде никако не ради о статуту већ о Уставу, што је прерогатив државе.

И на крају, право грађана да покрену оцену уставности пред Уставним судом, као једно од најважнијих права и најважнију демократску тековину, Зорица и помоћници бришу из Устава. По њима, ово право припада председнику Републике, Влади, омбудсману за људска права, суду, једној петици посланика или сенатора, републичком јавном тужиоцу и правном лицу. Грађани, као физичка лица, овде су ускраћени. Зашто? Вероватно одговор на ово питање знају само текстописци, Кошћуница (под условом да га је жена обавестила), и налогодавац, Вилијам Монтгомери.

Уколико би се овакво уставно решење усвојило, на апсолутни распад и тотални крах се не би дуго чекало. Сецесионистички апетити локалних главара би врло брзо испливали на површину и по бруталности би надмашили све поделе које смо последњих година преживљавали. У Србији би процес разградње државе текао много брже и много крвавије, а на евентуално поновно организовање националне државе морало би се чекати врло дуго.

Грађани Србије морају поставити питање ко то и због чега хоће да надмаши Ђиласа у распарчавању српске нације, а одговор на ово питање истовремено ће значити и одговор на питање шта урадити са овим предлогом устава.

Момир Марковић

НЕБЕСКА ЛИТУРГИЈА ВЛАДИКЕ НИКОЛАЈА ВЕЛИМИРОВИЋА

Сваки народ има своја специфична историјска, културна и традиционална врела која осликавају дух једне нације, и то се мора поштовати. Једино тако можемо живети у миру и спокоју да ће и дух наше нације бити сачуван од свакога зла!

Када је тешко, када се губи та неопходна равнотежа светлости и таме ... када почнемо да бауљамо изгубљени у магли тражећи пут натраг, тада се ваља сетити предака и корена. Само тако и само тада почињемо да се оријентишемо у времену и простору... само тако знамо да ли смо на правом путу повратка кући

У овом тренутку, можда судбоносном за нацију, треба се присетити момената у историји који су такође били тешки и као такви давали ону потребну снагу и мудрост како би се "мука савладавала"

Ето лекција које смо заборавили, а које у ове "зле и наопаке" дане ваља поменути и оживети

Хај, шта се оно чује из даљине: да л' су вјетри, да л' су вихорови, ил' шуморе горе јаворове, ил' са земљом трава разговара, ил' пјевају на Небеси звезде?

Нит' су вјетри, нит' су вихорови, нит' шуморе горе јаворове, нит' са земљом трава разговара, нит' пјевају на Небеси звезде. Но се служи Света Литургија у Небеском Царству Христовоме.

Службу служи Јован Златоусти, и са њиме три стотин владика, све владика земних мученика и три хиљад часних свештеника, свештеника Божјих угодника.

Ђаконује Ђаконе Стефане, и са њиме Свети Лаврентије, Свети Павле чита Свети стратилати, Димитрије и са њим Проконије, и остали многи стратилати. Огањ носи Огњена Марија, тамјан пали громовник Илија, Свети Врачи помазују миром, а Крститељ водом крокопљава. Херувими поје Херувиму, а Цар Славе сједи на Престолу, лицем Својим Небо осветљава. С десна Му је Света Богомајка огрнута звезданим порфиром, Свети Сава жезал придржава, а народа ни броја се не зна, више га је но на небу звезде, па се не зна ко је од кога љепши. Кад се Света Литургија сврши, Светитељи Христу прилазили и пред Њиме поклон учинили, најпоследњи Светитељу Саво, и са Савом Срби Светитељи. Свети Саво метаније прави, ал' се не хтје Светац да усправи, већ оста на земљи лежећи. Тад

прилази Света Богомајка да подигне Светитеља Саву, јер јој Саво Хиландар повети, ал' се Саво не диже на кољена и даље се дићи не хоћаше, већ остаде пред Христом клечећи.

Благи Христос Саву миловаше, од милоште вако му збораше: чедо Моје Немањићу Саво, што си Ми се тако растужио, што си Ми се тако расплакао? Никад тако Ти плакао ниси, ниси тако плакао за Косовом кад је српско потамњело царство и господство. Казуј Мени, Моје чедо драго, како стоји сада Србадија, како стоји вјера у Србаља, јесу ли Срби кано што су били, или су се Саво измјенили? Поју ли Мимноге Литургије, дижу ли Ми многе задужбине кано некад у време Немање, и сина му Светитеља Саве, и славног Милутина краља и Стевана милог ми Дечанца и Лазара Мога мученика и Милице славне Љубостинке, Ангелине мајке Крушедолке и осталих цара и Књегинја? Дал' се и сад тако Бог поштује, да л' Србијом свете пјесме брује, Јеванђеље да л' се Моје шири, српска земља да л' тамјаном мири, светли ли се образ у Србина пред људима и пред анђелима? Великаши да л' праведно суде, богаташи да л' милости дјеле, да л' сусједа сусјед оправдава, да л' нејаког јаки подржава, поштује ли млађи старијега, да л' дјевојке држе дјевојаштво, да л' попови по светињи живе, калуђери да л' за народ клече, и да л' се греју пештере сузама, и за народ топлим молитвама? Да л' народ неђељу светкује, да л' празником цр-

кве испуњује? Казуј Мени дични Светитељу, каква ти је голема невоља, те ти рониш сузе низ образе, Пјесму Неба плачем завршаваш?

Тад говори Светитељу Саво: Господе, Велики и Силни, пред киме се тресу Херувими, има л' ишта Теби непознато? Та Ти видиш срце у човјеку, и познајеш најтајније мисли: Видиш црва под кором грмовом, под каменом гују отровницу, на дну мора свако зрно пјеска. Не могу се од Тебе сакрити тамних људи тамна безакоња, због којих си на Крсту висео; али Твоја љубав све покрива, из љубави незнање јављаш, из љубави Ти о знаном питаш, да Ти кажем што Ти боље знадеш.

Нису Срби кано што су били, лоцији су него пред Косовом, на зло су се свако измјенили. Ти им даде земљу и слободу, Ти им даде славу и побједу, и државу већу од Душанове, ал' даром се Твојим погордише, од Тебе се лицем окренуше. Господа се српска изметнула, на три вјере оком намигују, ал' ни једну право не вјерују, Православље љуто потискују. Одрекли се српскога имена, одrekli се својих крских слава, Свеце своје љуто увредили. А ко диже цркву задуљбину не диже је Теби, него себи. Цркве дижу да их виде људи, цркве дижу Богу се не моле нит Божји закон испуњују. Великаши правду погазили, богаташи милост оставили, не поштује млађи старијега, но се млађи паметнијим гради, нит' нејаког јаки подржава, већ га ломи док га не сломи, нит' сусјед сусједа оправдава, већ се куне кри-

во за неправду због благиаве земље од аршина.

Свештеници вјером ослабили, калуђери посте оставили, нит' дјевојке држе дјевојаштво, свиљу носе грехом се поносе. Млађи момци поштењу се смију, свој разврат ни од ког не крију, нит' народ за неђељу мари, ни за празник нит' обичај стари, нит' празником цркве испуњује, празне цркве ка пећине пуне, празне душе па празне и цркве; свуд се црни црно безаконје, стид ме једе и стид ме изједе, због гријеха народа мога, што и мене држиш близу Себе. Зато плачем мој Предрaги Спасе, вјечност ми је кратка за плакане, волео бих и у паклу бити само Срби Богу да се врате.

Мирно Господ саслушао Саву, па подиже своју Свету Главу и мислима Небеса потресе. Заблисташе муње и громови, надуше се гарави облаци, лед се просу о Петрову дану, сва побјеле земља Србинова, ка од губе губава грјешница. Закукаше Срби у невољи, ал се Живога Бога не сјетише, нити Бога нити својих гријеха. А све Саво на кољена клечи, блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ ваши попустио, по вољу се ваши ухватише обратише шљиве и јабуке, сасушише питоме воћњаке по питомој земљи Србиновој. Закукаше Срби у невољи, ал' се Живога Бога не сјетише, нити Бога, ни својих гријеха. А све Саво на кољена клечи, блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ помор попустио, да помори и старо и младо. Ударише љуте болезане, тесна гробља, а мало гробара, гробарима отежаше руке. Закукаше Срби у невољи, ал' се Живога Бога не сјетише, нити Бога нити својих гријеха. А све Саво на кољена клечи, блиједо му лице од ужаса.

Тада Господ кризу попустио, пуна земља свакога обиља, а сви вичу: нигдје ништа нема. Закукаше Срби у невољи, ал' се Живога Бога не сјетише, нити Бога нити својих гријеха. А све Саво на кољена клечи, блиједо му лице од ужаса.

Тада сатану Господ одрјеснио, из пакла га на Србе пустио, да до рока своју вољу врши, и да чини што је њему драго са државом и са српским тијелом, само да се не дотиче душе. А сатана војске подигао, од звјериња свога и људскога, све од самих Божијих противника, и својих једномишљеника, којих би се марва застијела, и ветрови дивљи посрамили. Пакленим их огњем неоружо, повео их на земљу Србију.

Бљуно огањ из адових жвала, па запали кућу Србинову, све разгради што је саграђено, све прождере што је умјешено, све однесе што је изаткано, све разграби што је уштеђено, све раскући што је закућено, све попуља што је освећено, а господу у окове веза. Старјешине врже на вјешала, ил умори глађу у тамници, поби момке, зацрни дјевојке, згрчи мајке над кољевке празне, над кољевке празне

и кржаве. Још завеза језик у Србина, да не смије пјевати ни кукати, нити Божје име спомињати, нити брата братом ослонити. Још завеза ноге у Србина, да не смије слободно ходити, осим тамо куд га коноп води, коноп води или кундак гони; још завеза руке у Србина, да не смије радити ван кулука, нити сјести, нити хљеба јести без сатанске горде заповјести, нити дјецу своју својом звати, нит' слободно мислити нит' дисати.

Тако ишло задуго земања, док набуја земља Србинова од мртвијех српских тјелеса, и од крви српских мученика, ка тијесто од јакога квасца. Тада анђели Божји заплакали, а Срби се Богу обратили, јединоме своме пријатељу, јединоме своме Спаситељу, Вишњем Богу и Светоме Сави. Тада се Саво стресе од ужаса, скочи, викну иза свега гласа: Доста, Боже, поштеди остатка!

Тада је Господ послушао Саву, на српско се гробље ражалио, те Србима гријехе опростио. Засија се лице Србиново, зазвонила звона на весеље, замириса земља од тамјана, заблиста се Христова истина, зацари се милост и поштење, анђели се са Неба спустише, па Србију земљу загрлише.

Хај, шта се оно чује из даљине? То се опет служи Литургија, у Небеском Царству Христовоме. Службу служи Светитељу Саво и са њиме три стотин владика, и три хиљад српских свештеника. Баконује Архиепископ Стево, а са њиме Ђакон Авакуме што на коцу за Христа пострада, на баиру усред Биограда. А Цар Славе сједи на Престолу, док са земље грми ка олуја, то Србија кличе – Алилуја!

**Благо мајци која Саву роди,
и Србима док их Саво води.**

БАЛИ КОМПТАР НА ЗАДАТКУ

Небојша Човић, Хакерупов "човек од поверења је, школовањем, материјалним обезбеђењем и запошљавањем припадника терористичке организације ОВПБМ, и њиховим ангажовањем на "очувању реда и мира" у Бујановцу, Прешеви и Медвеђи, врло успешно извршио још један задатак, који су му дале његове газде са Запада. Сада ће његови "мултиетнички" полицајци, пошто су прошли обуку, Србе из ове три општине отимати, пљачкати, убијати и пребијати на научној основи, а не као до сада, онако приучено и необразовано. И наравно да ће за то добијати плату из буџета Републике Србије, тако да то неће радити бесплатно, како су до сада морали да раде. Понеки Србин, који је залутао у ову тзв. полицију ће, по свој прилици, изигравати глиненог голуба и дежурног кривца. Хоће ли полицајци Срби из ових јединица добијати задатке да саслушавају, батинају и терорису Србе и тако омогућити припадницима шиптарског дела полиције да остану "чистих руку"?

Пронеки дан је у центру за обуку МУП-а Србије у Митровом пољу код Бруса, завршила обуку прва класа полазника мултиетничке полиције за општине Бујановац, Прешево и Медвеђа. Њих 97 је, после добијања дипломе полицајца, предало своје радне књижице и засновало радни однос у Министарству унутрашњих послова. Ништа необично и ништа чудно, рећи ће свако ко зна како се данас тешко долази до посла. Наравно, не би било ништа ни чудно ни необично и било би за сваку похвалу, кад би се радило о стварном разрешавању проблема и обезбеђењу услова за чување реда и мира на овом турском и оптерећеном подручју. Кад не

би било позадине која и те како процолила и оптерећује ситуацију у овом делу Србије. И кад не би било опасности којој су грађани овог подручја, припадници српског и других неалбанских народа, изложени.

Угарак под јужно сјеме Србије

Некако одмах по окончању оног организања, паљевине и пљачке по Београду, које је обављено под будним оком западних инструктора и уз директно руковођење чувене досманлијске осамнаесторице, налогодавци из НАТО канцеларије у Бриселу дали су налог да се прва фаза отимања власти и колонијашења Србије приведе крају и пређе на другу фазу. Разлога за журбу је било на претек.

Прво, западне газде су знале да је српски народ општроуман и вистрен, па су се бојале да не „провали“ удурму и не схва-

ти колико је „врела каша“ коју су му скували и сервирали. Није се смело дозволити да се народ „опасуљи“ већ се морало радити што брже. Макар брзина и изазвала неке мање трзавице. Народ је тог тренутка био „дрогиран“ и требало је то искористити. А друга фаза се састојала од распиривања ратног пожара са подручја Косова и Метохије (који су западни, односно НАТО уређитељи Срба, као угасили), на терен јужних српских општина Бујановац, Прешево и Медвеђа. И требало је смислити ново име за терористе, с обзиром да је оно, које су до тада користили, мало излизано од употребе.

Није се смело дозволити да се доведу у везу терористи са Косова и Метохије са овим подручјем. Зато име ОВК није смело бити коришћено. Морало се измислити ново и оригинално. Име које ће бити некако везано за просторе јужне Србије,

Ових четири стотине "мултиполицајаца", које школује Запад, а плаћа Србија, биће таман довољно да разјури све Србе из подручја које ће покривати. Део полицајаца, који је регрутован из српског корпуса, разбежаће се чим први погину у стварним или режираним сукобима, највероватније од куршума испаљеног с леђа или са стране. Бар су Шиптари обучени, спремни и способни да пуцају човеку у леђа. Хиљаду пута су ту своју "вештину" кроз историју доказивали.

изван простора Косова и Метохије. И измислили су име ОВПБМ. Све остало је остало исто. Са подручја Косова и Метохије су дошли и терористи, са тог подручја је донето оружје, са тог подручја су дошле и инструкције, а одатле се, по њиховом налогу, вратио и велики број Шиптара, мештана, који су претходних месеци били активно укључени (читај палили, пљачкали, клали и терорисали по Косову).

Пошто су формирали „војску” и потпалили јужни део крова Србије, западне велможе су, у лику Небојше Човића, пронашли и погодну личност за даље спровођење те „друге фазе”. Досманлијска средства јавног дезинформисања су добила стриктне задатке да перманентно објављују његове стварне и измишљене изјаве и интервјуе, како би се код грађана Србије створио привид и лажна слика о његовом патриотском држању и односу према косовско-метохијском питању и према проблему јужних српских општина, захваћених пламеном. О начину његовог, квазипатриотског, а у ствари апсолутног издајничког деловања, ове новине су већ писале више пута, тако да не треба више трошити речи.

Било како било, тек, Небојша се ставио на чело преговарачког тима и убрзо преузео све послове везане за југ Србије.

Пироманија Небојшине ватрогасне чете

После смо сви сведоци гашења овог пожара, подметнутог од стране ватрогасаца. Нормално да су потпаливачи знали и како и са колико средстава могу да заврше посао. Све је текло по плану који је, узред речено, припреман годинама раније у неким од канцеларија власника и Шиптара и ДОС-а, са све Небојшом. Или првенствено са њим, јер су се налогодавци и сами чудили колика је количина подаништва, удвориштва и полтронства сконцетрисана у оно сто и шездесетак сантиметара Небојше Човића. Баш им је одговарао и баш им је био по мери. И, да извинете за дигресију, нека се нико не чуди кад се, пошто Запад потро-

ши ове, који сад седе у фотелјама главних функционера, Небојша Човић буде промовисао као један од најозбиљнијих кандидата за главне функције. Уколико овај мрак над Србијом мало дуже потраје.

Но, вратимо се теми. Пошто Запад више није хтео да финансира оне који су за његов рачун и по његовом налогу радили све оне злочине Србима по Косову и Метохији и у ове три општине на југу, а још су му били потребни, јер тензију треба држати и подгревати до бесконачности, одлучио је да опремање, издржавање и финансирање ове балистичке булументе натовари на врат Србији. Наравно да су Небојша, Душан Михајловић (који се такође показао као врло кооперативан), и још неки, добили задатке да изнађу начин да се ово спроведе. И инструкције, како да се то уради, јер нису баш сигурни да је овима размишљање јача страна.

Тако је одлучено у престоници Србије, Бриселу (или можда Сегедину), да се формира мултиетничка полиција. Полиција састављена од Шиптара, а да би се

оправдао назив „мулти”, придодат јој је и по неки Србин. Србин, који је спреман, таман као и Небојша, да се стави у службу окупатора, али на платни списак Србије. Тако ће грађани Србије плаћати кољаче српске нејачи са Косова, тако ће плаћати киднапере Срба и пљачкаше имовине покланих и протераних, вековима стицане вредности из српских цркава, манастира, светиња и богомоља. Нека посебна обука им и није била потребна, јер су сви прошли обуку у камповима, формираним, финансираним и инструкторима снабденим од стране НАТО-а, негде на северу Албаније, а „научено” испробали у пракси широм Косова и Метохије. Тих дванаест недеља обуке је било чисто губљење времена. Сад ће они чувати ред и мир у ове три општине на југу Србије, таман онако, како су га чували на Косову. Сад ће Срби бити заштићени, таман онолико, колико су били заштићени тамо где је чизма ових „мултиетничара” пролазила за време рата. Изјава Небојше Човића да се они нису огрешили о Србе, чак и за време рата, делује у најмању руку идиотски. Само кретен може поверовати да ови, који су сад у саставу ове тзв. полиције, немају на души бар по један српски живот и бар по једну спаљену српску кућу или светињу.

Колико ће увођење ове полиције у „посао” убрзати иселјавање српског живља са подручја где ће они заводити ред и мир, остаје да се види. И на резултате се неће дуго чекати. Једина ствар која може спречити спровођење ове и свих осталих подмуклих антисрпских замисли, су избори. Избори, на којима ће српски народ метлом отерати сав овај шљам који је оног октобра довео на власт и сместити их на буњиште српске историје. Ако тога не буде, тешко и садашњим и будућим генерацијама.

Момир Марковић

Разлог овако ужурбане обуке и промовисања Шиптара у мултиетничке полицајце је и тај што је Небојша Човић добио налог од својих газда да хитно очисти ову зону од стварних полицајаца, припадника МУП-а Србије, који сад на овим просторима спроводе закон, чувају ред, мир и поредак и представљају последње остатке суверенитета државе Србије у тзв. безбедносној зони. По доласку "ових", безбедносна зона ће бити једно од најнебезбеднијих места на кугли земаљској. Осим, наравно, Авганистана, где Американци тренутно "броне" своје националне интересе, хиљадама километара далеко од граница своје државе и где уводе исте аршине, какве су увели код нас. И тамо ће бити све готово чим пронађу Абу Небојшу, Али Ђинђића, Абу Коштуницу, Али Душана и друге авганистанске изроде, па их доведу на власт, да усреће и овај народ.

ДЕМО(НО)ХРИШЋАНИ ЈАШУ СРБИЈОМ

Да се може у Србију и у српску политику долепршати на крилима потпуно неиманентном српству, православљу и српској култури, најпластичније показује пример Владана Батића и његове Дем(но)хришћанске странке. Да ли то Владан Батић не зна историјске корене и генезу демохришћанства или мисли да српски народ баш ништа не зна, па му се може продати рог за свећу? Да ли је Владан Батић, као шеф Демохришћанске странке у Србији и члан председништва Демохришћанске интернационале (односно Демохришћанске уније), чије је седиште у Ватикану, добио задатак да зада коначан ударац православљу у Србији и коначно расправослави Србе? Хоће ли Владану поћи за руком оно што нису могли Турци свих пет стотина година, што нису могли ватикански језуити и мисионари, и што није могао Тито последњих педесет година

Како је почело

Модел политичког деловања, у коме се појави огроман број патуљастих политичких странака, које одвлаче један део опозиционих гласова, идеалан је модел за јаку политичку странку, која је на власти. Њено бирачко тело остаје неокрњено и компактно. Расцепканост опозиционих гласова јој омогућава несметано деловање на дуже стазе. Треба само омогућити и максимално упростити регистрацију свих могућих странака и странчица које се појаве, а с времена на време подстаћи лидерске апетите оних који су близу шефова опозиционих странака, које мало ојачају, подстаћи њихову, често болесну сујету и врло брзо долази до свађе, несугласица и поделе тих странака.

Тако се странка, која бар мало прети да угрози владајућу странку, поново баца на маргину политичког живота за дужи временски период. Веће политичке странке се деле на мање, ове на још мање, и тако у недоглед. Наравно, при регистрацији не треба гледати ни како се зове странка, ни какав јој је програм, ни који и какви су јој извори и корени. Тако се десило, и још увек се дешава на српском политичком небу, да се јављају и региструју несрпске, а врло често и антисрпске странке и странчице. Тако се, уосталом, десило да Демократска странка, „царским ре-

зом” роди Демократску странку Србије, а ова, истим поступком роди политичко недоношче, које ће се назвати Демохришћанска странка.

Демохришћанска странка се роди

Пошто је схватио да је много лепше и исплативије бити „први”, макар и у најмањој странчици, него други у било којој опозиционој, поготову кад је процес куповине страначких лидера од стране Запада већ почео, и да у тој куповини паре добијају само лидери, Владан Батић је,

дотле идеолошка перјаница Демократске странке Србије, одлучио да између идеје и материје (читај између страначког програма и личног буђелара), одабере материјалну страну. Имао је, додуше, у то време и један велики проблем. Веома мали број чланова је кренуо за њим.

Али не би Владан био Батић, кад не би могао и ту ситуацију да превазиђе. Србијом је у то време тумарао и тражио страначки заклон, поприличан број превртљиваца и издајника, које су одбациле друге

Најгласнија од свих политичких партија Немачке у тражењу да се српски народ осуди за "злочине" над "недужним" Хрватима и муслиманима, била је управо Демохришћанска партија. Кад је основан суд за ратне злочине на територији некадашње Југославије, у Хагу (Денхаг) на списку су се наша само српска имена. Тако су Немци коначно нашли начин да се освете Србима за све поразе које су њихова армија и њихова политика претрпеле на овим просторима. И да уступе репутацију злочинског народа, коју су носили од Другог светског рата, другом народу, Србима. Њихова ујдурма је била и чињеница да се на прослави педесетогодишњице ослобођења логора Аушвиц, на Савиндан 1995. године, не помену Срби логораши, иако их је било на последњој прозивци 108 живих. Поменути су Словенци, Хрвати, Бошњаци, Македонци. Сви осим Срба. Амерички Јеврејин Ели Визел, један од преживелих је, поред тога што је лично избрисао Србе из списка страдалника, потписао и захтев да се бомбардује Београд. А управо овај нобеловац је члан Демохришћанске партије и већине црномагијских организација. Захваљујући њему, Срба није било на списку немачких жртава у Аушвицу, али су зато добили посебан списак у Хагу.

политичке странке. Такви су најзахвалнији за формирање нове странке. Спремни су да плућу на политичку странку која их је избацила, спремни да плућу на политичку идеју, на програм који су до тада бранили, спремни да плућу и у властити тањир и на властити образ, само да се сакрију испод неког политичког кишобрана. Такви, додуше, нису поуздани на дуже стазе, али ће се лако са њима Владан обрачунати, кад за то дође време.

Тако је Владан окупио булументу и регистровао странку. Нико га није питао ни како ће се странка звати, ни какав јој је програм, ни какав однос према националном, економском, ни било ком другом питању. А кад већ не питају, што би он

одговарао. Важно је било да се странка региструје и Владан упише у списак путника за Сегедин и списак Сорошових абонената. Да се упише у платни списак, који је Запад направио и чији је благајник био Вилијам Монгомери. Све остало је секундарно. У то време су увелико почеле припреме за коначно уништење Србије и западним налогодавцима је било најбитније да окупе што већи број оних који су спремни да извршавају налоге и службе. За добру надокнаду, разуме се.

Двострука продаја исте робе

А да Владан Батић није наиван, и да ће исту робу продати и више пута, ако може,

показало се врло брзо. Уосталом такви планови су већ постојали у његовој глави. Требало их је само материјализовати. Већ код избора имена странке, Владан се одлучује за име које се може добро уновчити. У свету је већ постојала Демохришћанска унија, у коју су укључене све Демохришћанске странке. То што самог демохришћанства нема у православу, што су све ове странке „римокатоличке“, и што је седиште у Ватикану, Батићу није представљало проблем. Напротив. Пружила му се прилика да и он негде буде први. Пружила му се „мисионарска“ прилика да у православу земљу унесе барјак демохришћанства и да тај свој „лионирски“ подухват дебело наплати. Чак је и добро што сви, који су се до сада у покушајима покатоличена и унијаћења својски трудили, затајили. Што се пелцер католичанства није примао на православно ткиво, то само значи да ће се цена ангажовања вишеструко увећати.

А Владан, као стари трговац, тачно је знао цену свог ангажовања. И знао је како и колико треба пара узети за започети посао, кад Ватикан и све његове испоставе одреше кесу. Тако су се у младу Владанову Демохришћанску странку почеле сливати огромне паре. Са свих страна, такорећи. Из Ватикана, из седишта Демохришћанске уније кренуо је налог да сви огранци и све националне испоставе демохришћанских странака широм света, хитно материјално помогну овој странци у Србији. У допису је објашњен далекосежан значај стварања и развоја једне такве експозиције на овим просторима.

А где има пара, убрзо се окупи и приличан број паразита, тако да је Батићева странка почела нагло да добија на бројности. У њу су се, додуше учлањивали и неки маломислени Срби, који нису претходно сагледали у какав се осипак учлањују и шта иза свега стоји. Поготову после избора и нокаута који су добиле странке леве оријентације (СПС и ЈУЛ). Батићу је број нових чланова само повећавао цифру коју је редовно наплаћивао и од Сороша и од Демохришћанске уније. Највише средстава се сливало од Батићеве страначке браће из Немачке. Време је да се мало расветли и демохришћанство као појава, његова позадина, његова улога у разарању Југославије и деловање његових вођа на овим просторима.

Три Црна, а и Батић поцрнео

Хисторична антисрпска кампања у Немачкој почела је 1993. године, када је немачки политичар Штефан Шварц (Црни Стефан), иначе један од вођа Демохришћанске странке Немачке, уочи деветог јануара, дана посвећеног Светом Стефану Првомученику, изрекао своје антисрпске ставове, пропраћене гомилама гнус-

ДИОГЕН У ДОСУ

них лажни. Други говорник на том скупу, такође један од лидера Демохришћанске странке Немачке, који је користио исти вокабулар, био је некадашњи министар пошта Кристијан Шварц (Црни Христ). Ова двојица политичара, чије је једно од заједничких обележја **Црни**, као симболичка негација светих имена Христ и Стефан, касније су били послати да у Женеви буду саветници муслиманском лидеру Алији Изетбеговићу.

Пошто оба ова политичара припадају демохришћанској, римокатоличкој партији, чије је седиште уније у Ватикану, корисно је напоменути да је на челу Демохришћанске партије Немачке човек који се зове Ервин Тојфел (Ервин Баво). Само имена ове тројице политичара: Цр-

ни Христ, Црни Стефан и Ервин Баво, довољно симболизују партију, коју је у Србији основао и води Владан Батић.

Иначе су ова сва тројица немачких политичара чланови читаве мреже тајних и полугајних црномагијских организација, међу којима је и најпознатија озлоглашена организација под именом Црна Тула, организација чије је услуге максимално користио Адолф Хитлер и за коју се веровало да је престала да постоји са пропању Трећег Рајха. Крајем седамдесетих, ова организација прво у Немачкој, а затим и у другим земљама, поново почиње да делује и, како видимо, преко Владана Батића и његове Демохришћанске странке долази и на ове наше просторе.

Иначе, припадници ове окултистич-

ко-црномагијске странке у комуникацији са грађанима користе средства која имају симболички карактер (слике, предмети, датуми, појаве и сл.). За почетак се сетите слике са билборда, после Божића, која нас је гледала месецима, на којој је Владан Батић. Сетите се боје, склопа и композиције слике. И нарочито се сетите поруке коју нам упућује. Слобода се роди, хвала богу. Да ли је тад рођена слобода за мисионарска деловања Владана Батића и слобода за сатанистичко деловање ове странке? И да ли се тада родио Христ? Црни Христ, Ервин Тојфел, или Црни христ, обреновачки.

Момир Марковић

Колики је утицај хришћанства у Демохришћанској странци Владана Батића и колико му је ста то до мора много кредибилитета странке коју води, најбоље илустрuje чињеница да је "Почасни потпредседник ове странке Милан Панић, један од највећих превараната и хохштаплера данашњице. Само на примеру "Галенике" Милан Панић је покушао да Србију опљачка за вредност од неколико стотина милиона долара. Пошто је претходна влада, Влада народног јединства, осујетила ту пљачку, Владан Батић је, одмах после булдожер-револуције, са аутоматским пушкама и бандом окупљеном око себе упао у Галенику и отео је за рачун свог "врлог" почасног потпредседника, чији је иначе био адвокат у спору са државом. Кад није могао судом и законима, Владан је то решио хеклерима и законом оружја. Баш хришћански. Или демохришћански (пошто не познајемо довољно демохришћанство).

РЕЦЕСИЈА ПО ЗАПАДНОМ РЕЦЕПТУ

Пошто су, по "уџбеничком рецепту ММФ", реализовали све замисли својих налогдаваца, и тако, за шест месеци уништили, обурвали и урушили целокупну привреду (Пољацима је за то требало три године), наши врли "експерти" се припремају да јој задају и завршни ударац, тако што ће широм отворити врата српског тржишта и тако ударити катанац на све који још по нешто производе. "Велики раскид", како иначе пише да се зове ово што су нам урадили, значи истовремено и њихов раскид са памећу, а наш раскид са најелементарнијим условима за голи живот. Да ли ће нас ускоро задесити судбина оног коња кога су учили да гладује?

Кад су кренули у предизборну кампању прошлог октобра, стегоноше и вође револуције обећаше народу Србије тренутни излазак из кризе и социјалне беде у којој се налазимо. Обећаше вртоглави раст стандарда, огромну помоћ, европске плате, моментално покретање привредног замајца, мед и млеко. Обећаше и максимално ангажовање огромне памети и научног потенцијала, који је чампо по одборима њихових странака, разним ГЕЈ групама и осталим будаџима. После су се вадиле на то да у рукавима привреде седе још увек они који су и до тада водили привреду, те да ће све кренути одмах пошто их посмењују и на њихова места доведу „боле“, „стручније“ и „лоштеније“. Народ је и то сачекао. Још увек им је веровао да могу нешто учинити.

Кад су недавно почели са тзв. тендерском трансформацијом, тек тада је грађанима постало јасно колико су обманути и преварени. Уместо покретања производње и финансијских инјекција, привреди толико потребних, кренули су са разним инспекцијским и „инспекцијским“ радовима, онемогућавајући и онолико пословања, које је до тог тренутка било. Разлоге су тада знали једино они. Данас их знамо сви.

Шокирање шок терапијом

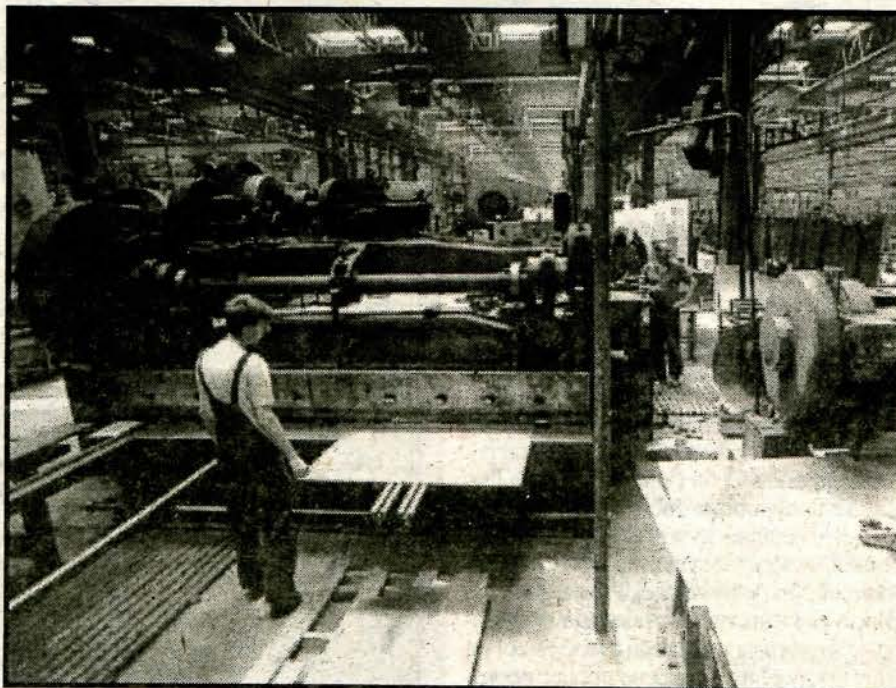
А да нису власт, већ пуки извршиоци налога оних који су их на власт довели, ови револуционари више и не крију. Недавно су признали да је тзв. шок терапија коју они овде спроводе, и у привреди, а богами

и у свим осталим сегментима живота, директно наложена од стране Међународног монетарног фонда, и да је шок терапија спроведена „готово по уџбеничким рецептима“. Да мало разјаснимо шта, у ствари, представља та „шок терапија“, и како су је досовски курсисти спровели.

Западни рецепт шок терапије подразумева: фискалну реформу, стварање тржишних услова пословања, либерализацију цена, либерализацију спољне трговине, стварање тржишних институција, успостављање тржишта рада, тржишта робе и тржишта капитала и слободно формирање цена. Такође се предвиђа ста-

билан курс монете уз слободно формирање паритета са другим валутама и рестриктивну кредитну политику. Све је то писало у скриптама које су добили кад су, ономад, похађали Соросово свеучилиште у Сегедину. Једино су прескочили часове кад је (ако је уопште) предавано како спровести све, а притом не урнисати привреду и економију земље.

Зато су у спровођењу све окренули наглавачке. Данас у Србији имамо либерализовану спољнотрговинску политику, без икаквих ограда, па је наше тржиште преплављено страном робом, често врло сумњивог квалитета, често шверцова-

Шта ради Народна банка Југославије на очувању курса националне монете, то вероватно зна само гувернер Динкић. Ако уопште зна. Тек, и лаику је јасно да се повећањем новчане масе пропорционално смањује вредност новчане јединице. То опет изазива глад за новом количином новца и тако креће инфлаторна спирала, коју више нико не може зауставити. А да је дошло до наглог повећања новчане масе код нас, сведоци смо сви. При самој појави нових новчаница, гувернер је био у обавези да у оптицај пушта онолико "нових" новчаница колико "старих" повуче из оптицаја. Наше монетано тржиште је затрпано и "новим" и "старим" апоенима, тако да је видљиво да је количина новца у оптицају драстично порасла. Овакав однос гувернера према новчаној маси наноси катастрофалне последице свима, осим "владарима" и "владарчићима", који сад купују девизе по курсу и тако чувају свој новац од инфлације, чијег су присуства сви свесни. Наша привреда је доведена до дна понора, са кога може да крене навише само филигрански прецизним вођењем и перфектним одлукама и потезима. У противном, следи јој тоталан крах и распад. За потезе који би привреду дигли из понора, ови, који је сад воде, нису ни спремни, ни вољни, ни способни.

ном и то од стране главних носилаца власти, тако да производи домаћих фабрика никако не могу да парирају нелојалној конкуренцији. Имамо потпуно уништено и узурпирано тржиште. Већ за годину дана ће, рецимо, наше уљаре и шећеране морати да закатанче своје производне хале. Тада цена шећера и уља неће бити дампињска, као данас, већ ће достићи, а можда и пробити светску цену. Тако ће проћи и све наше фабрике са својим производним програмима. Западу треба тржиште и он га на овај начин добија за цабе.

Формирано је и тржиште рада, у чијој ће евиденцији ускоро бити готово сви радно способни Срби (чим им затворе фабрике нелојална конкуренција западне робе и западни купци), кад фабричке хале претворе у складишта (као у Мађарској, Пољској, Бугарској, Румунији и сл). Врло рестриктивна кредитна политика је затворила и последњу могућност да се у предузећима покрене процес произ-

водње и, колико-толико, парира западним губарима, који обрстише све пред собом.

Оваква кредитна политика гура предузећа да изворе кредитирања потраже у зеленашким, квази банкама, где врло брзо падају у дужнички колапс, са каматним стопама неколико пута већим од главнице. Такве фирме убрзо поједу зајмодавци, који за мале паре, постају власници целокупне имовине. Наша се привреда већ дуже време налази у буквалном шоку, уз претњу да врло брзо доживи колапс.

Репесија, почетак краја

Оваква рестриктивна кредитно-монетарна и фискална политика нагло смањује тражњу домаћих производа и истовремено проузрокује скок каматних стопа, што уз интервенцију државе да уравнотежи буџет, драстичним смањењем ин-

Србији већ до краја године прети страховита хиперинфлација, много разорнија од оне коју смо једва преживели. Опет нам, захваљујући оваквом вођењу привредне политике, долазе дани када ћемо имати празне продавнице, гомилу безвредних папирних новчаница, за које нећемо моћи ништа да купимо. Опет ће у Србији завладати глад за сваком врстом робе. И опет ћемо радити месец дана за пар марака. То је нормалан след свега што се са привредом ради. Пад производње повећава раст фиксних трошкова по јединици производа. То даље генерише инфлацију и макроекономску неравнотежу. Уз раст цена, какав је већ забележен код нас (јул 2,4 одсто, август око 3 одсто), наговештава психолошку инфлацију, која добрим делом детерминише хиперинфлацију. Сетите се да је тако било и 1993. године.

вестиција, привреду уводи директно у рецесију. Сужавање монетарне масе и рестриктивна кредитна политика, привреду уводе у ситуацију кад јој је опстанак максимално угрожен. Индустијска производња већ дуже време има убрзану тенденцију опадања. Према „њиховим“ подацима, индустријска производња у јулу ове године, у односу на јул прошле, бележи пад од 10 одсто. У односу на јул 1998. године тај пад износи 20,2 одсто.

Такав пад индустријске производње већ изазива драматичну макроекономску неравнотежу. Привреда, притиснута нереалним девизним курсом и високим фискалним оптерећењима, сама гаси производне машине и затвара хале. Либерализација увоза појачава привредну депресију. Врата страном капиталу, да за багателне цене купи нашу привреду, широм су отворена. А да се не би заваравали да су садашње теškoће у које нас је увела досовска „експертска“ гомила само „убицајена транзициона рецесија“, ваља нам погледати мало преко плота. Такво стање је у свим земљама околним. Тамо рецесија траје већ годинама, тако да многе земље, уз огромне штете и губитке, напуштају шок терапију.

Претерано рестриктивна кредитно-монетарна и фискална политика, коју спроводи Ђинђићева Влада, уз драстично смањење тражње за домаћим производима, проузроковала је скок каматних

А да досманлије баш ништа не знају, показује и пример погрешне употребе термина "транзиција". Они, наиме, под тим појмом подразумевају целокупан процес приватизације. Транзиција је стварање подстицајних услова за бујање приватне иницијативе и функционисање ефикасне економије. Транзиција је много важнији процес од процеса трансформације друштвеног и државног капитала у приватни. Транзиција представља и омогућавање новим приватним предузећима да се размахну и уђу у серију производних процеса. Како сегадинска група "транспарентно" схвата појам транзиције, види се и по томе што је на леђа (пре свега приватне) привреде натоварила читаво бремене нових пореза, такси, приреза, и осталих дажбина, тако да се произвођачи и поред максималних напора које улажу, не могу искобељати испод тог терета, стати на ноге и нормално кренути са производњом. Сада сви само преживљавају, чекајући нека боља времена. Та времена могу доћи само заједно са сменом ових који сад пустоше и брсте Србију и њену привреду.

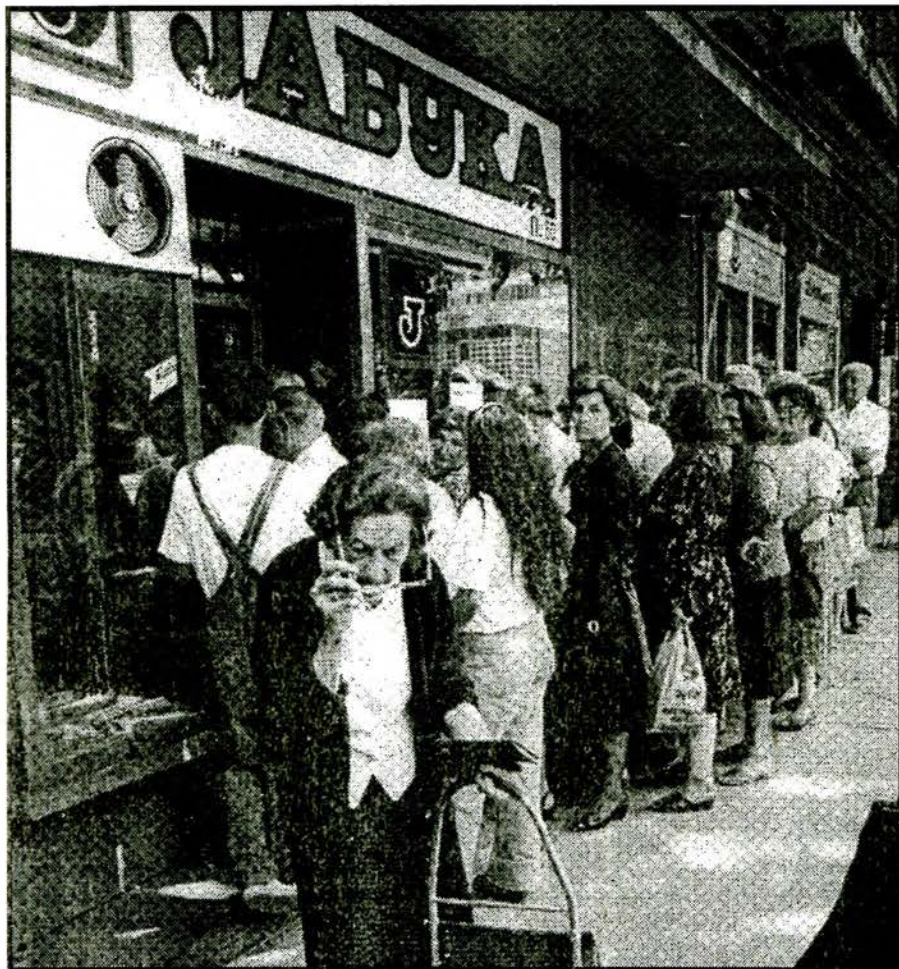
стопа на тржишту новца. То је посебно погодило произвођаче и привреду увело у рецесију. Дошло је до наглог пада зара-

да, што само по себи смањује тражњу. Због сужавања монетарне масе готово свим предузећима у Србији је угрожен и сам опстанак.

Пад индустријског производа је изазвао драстичну макроекономску неравнотежу. Раст плата, иако већи од стопе раста производа, далеко је мањи од реалних трошкова живота и прети да буквално изгладни грађане Србије. У таквим условима привређивања је немогуће извозити, тако да је извоз у односу на прошлу годину пао за више од 9 одсто, са даљом тенденцијом пада. То ће, наравно, изазвати несташицу девиза потребних за увоз сировина и репроматеријала за даљу производњу, што ће условити даљи пад производње и даље осиромашење привреде. До банкрота, до стечаја и ликвидације наше привреде. Да ли је то био и основни задатак досманлија, који су добили од западних ментора? Вероватно јесте, јер отвара врата страном капиталу да, под врло повољним условима и за „багателу“, откупи нашу привреду.

Већ виђено свуда у окружењу. Србији остаје само једно решење. Да хитно, што је хитније могуће, изађе на изборе, и овима који сад уништавају све чега се дотакну покаже где им је место, а на чело државе и привреде доведе људе који су знања из економије, политике и права стицали на универзитетима, из правих удбеника, а не из скрипти, које су писане у седиптима ЦИА-е, БНД-а и других шпијунских радионица.

Момир Марковић

СТРУЈНО ЖИКИНО КОЛО

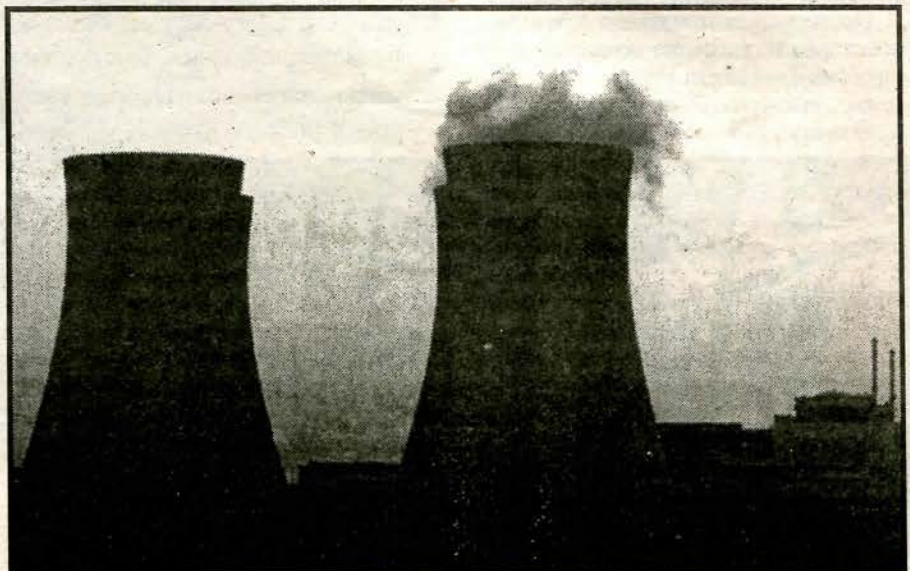
Влада Србије је математичко-статистичко-мангупским гимнастикама успела да обрачун потрошње електричне струје грађанима толико закукуљи да је просто немогуће установити шта све плаћају. И по којој цени. Да разлог овог обрачунског замешатељства није била само тренутна пљачка (обрачун из априла 2001. године), већ да је ово била основица за још веће пљачке и отимачине код свих будућих поскупљења, показали су последњи обрачуни које грађани добијају ових дана. Тек сад се не зна шта у ствари плаћамо

У доба омраженог апсолутистичког владања бившег режима је, вероватно, било много обрачуна по којима су грађани на овај или онај начин помало закидани на ценама роба и услуга. Било је ситуација кад су плаћали и оно што нису потрошили, купили, добили и тако даље. Један од разлога што су бирачи оног септембра на изборима изгласали „ове“ био је, вероватно, и тај што су хтели да плате само оно што добију или потроше. Народ је хтео, а „ови“ су управо то и обећавали.

Наравно, поред оних силних милијарди, авиона, камиона и возова хуманитарне помоћи, и свих других (како се убрзо испоставило) лажи. Чим су засели у фотеле и преузели државне дизгине, кренули су да народ пљачкају много више, много безочније и много горе него што га је било ко било кад пљачкао. Искуства у отимачини и пљачки, онако транспарентно, прикупили су по земљама у које су послати да униште и „трансформишу“ привреду (Пољска, Мађарска, Бугарска, Македонија и сл.). Тамо је већина њих пекла занат као плаћеници западних газда и ментора (Ђелић, Влаховић, Новаковић и сл.), пре него су се скупили овде да нас „усреће“.

Рачуни за пифаркт

За овакав начин „обрачуна“ (читај отимачине), није „заслужан“ само министар енергетике. Није он довољно бистар да овакву криминалну рачунску операцију направи. Биће да му је око-овога помагала цела влада. Онако експертски, како су нам их представљали пре него што су нам их натоварили на грбачу.

У „Службеном гласнику Републике Србије“ бр. 24 из априла месеца, објављене су три одлуке, Одлука о тарифном систему за продају електричне енергије, Одлука о изменама и допунама одлуке о општим условима за испоруку електричне енергије и Одлука о давању сагласности на одлуку о тарифном систему за продају електричне енергије. Одлука о ценама електричне енергије, у којој би се нашао ценовник, по коме би грађани могли да тачно утврде шта, коме и колико плаћају, није објављена. На питање зашто и та одлука није објављена, запослени у ЕПС-у и Влади Србије су одговорили да нису обавезни да ту одлуку објаве. Наздравље.

Грађани Србије, ако сте схватили овај рачунски галиматијас, схватили сте, ако нисте, ником ништа. Од вас се и не тражи да схватите и разумете. Од вас се једино тражи да платите. И да ћутите и трпите. Док можете. А кад више не будете могли, мотку у руке (и то ону српску, филовану), па разјурите ову булументу, коју сте својим гласовима и довели на власт. Оног септембра прошле године. И да на неким новим изборима добро размислите за кога гласате. Ономад баш и нисте.

Ми се, наравно, нећемо бавити тиме ко је обрачун правио и пљачку смислио. Нећемо се бавити ни криминалним одливом девиза кроз транспорт сирове нафте нафтоводом који су Срби правили кроз Хрватску, а Хрвати сад запленили. Бар не у овом тексту. Чак се нећемо ни питати како је могуће да министар енергетике у Влади Србије буде човек који је рођени Хрват, уписан у књигу држављана Хрватске (има човек њихово држављанство). То за тему овог текста није битно.

Битно је да су нам он и његови овим обрачуном закували такву чорбу да ћемо морати да се одричемо и хлеба да би платили струју коју, узгред речено, нисмо потрошили. До руку нам је дошло писмо господина Слободана Зечевића, које је доставио свим парламентарним странкама, Уставном суду, Управном одбору ЕПС-а, Влади Србије, председнику Скупштине Србије и синдикатима. Из његовог дописа се јасно види како је и колико ова досматријска власт дубоко завукла руку у све наше џепове. Човек је узео свој обрачун за електричну енергију и израчунао при просечној летњој потрошњи од (отприлике 900 киловата) електричне енергије следеће:

- аконтација за април 666,05 динара, односно 22 ДЕМ, 100%
- аконтација за мај 1.612,66 динара, односно 54 ДЕМ, 242%
- аконтација за јун 2.257,71 динара, односно 75 ДЕМ, 339%
- аконтација за август 2.328,77 динара, односно 78 ДЕМ, 350%
- аконтација за октобар 2.678,09 динара, односно 89 ДЕМ, 402%

Цена струје је, дакле, у односу на цене из априла (износи рачуна) већа четири пута. Толико више харача плаћају грађани новокомпонованим јаничарима у Србији. Вероватно се питате како је могуће, кад није поскупело ништа што условљава производњу, па према томе је цена произведеног киловата струје иста као у априлу. Нису повећане плате радницима, нису вршени неки капитални ремотни, није повећана ни цена тзв. „возних компоненти“. Шта је онда, осим жеље за пљачком, то што је досматрије натерало да напрежу мождане вијуге и изналазе овако компликоване рачунске малверзације да би нам, тако дубоко, за-

вукли руку у џепове. Свуда у свету (чак и у оном делу из кога су се многи од њих довели овде после револуције), плаћа се само потрошено.

Red. Br.	O P I S	OBRAČUN		
		I April ½	2/2001 II ½ April/Maj	Обрачун 3/2001 III Jun Jul
1.	Ukupna potrošnja u kwh	642	2.290	1.664
2.	Обрачunska snaga	6,42	53,49	69,42
3.	Iznos u din za potr. (sa porezom)	348,23	2.237,64	2.117,97
4.	Iznos u din za obrač. sn. (sa porezom)	110,99	1.412,14	2.565,76
5.	Ukupno din.	459,22	3.649,78	4.683,73

Red. Br.	O P I S	Indeks				
		I period ½ April	II period April-Maj	III period Jun - Jul	Indeks 4:3	Indeks 5:3
1	2	3	4	5	6	7
1.	Prosečna cena sa porezom	0,54	0,98	1,27	181	235
2.	Prosečna cena obr. snage	0,17	0,61	1,54	364	905
3.	Prosečna cena 1kwh ukupno (1+2)	0,71	1,59	2,81	224	395

И стимулишу се грађани да више троше. Тамо ће фирма, која вам наплати и један цент или пфениг више од потрошеног, морати јавно да се извињава, и биће пресећена ако је не тужите. Уколико се одлучите за судски спор, платиће силна обештећења и бити стављена на стуб срама. Једино овде, и једино под овом влашћу, може вам се десити да током целе године не притиснете прекидач, не потрошите ниједан киловат струје, а да вас обавезу да платите дебелу своту новца. Да је сиромах Рипли жив, сигурно би се и он изненадио шта су све „ови“ способни да смисле. Начин на који нас пљачкају је следећи:

Свом (обрачунском) снагом у новчаник грађана

Прво су смислили да нас опљачкају кроз тзв. обрачунску снагу. Затим су узели вашу највећу месечну потрошњу у зимском периоду. Пошто им је то изгледало мало, повећали су цифру за 30%. Е, овде долази до изражаја њихова „чувена“ формула, коју нико жив не може да разуме и објасни. Начин обрачуна обрачунске снаге је тако компликован да би вам требало знање најмање три факултета (правни, економски и електротехнички), мада вам ни ове три дипломе не гарантују да ћете схватити. А и ако схватите, неће вам пуно вредети, јер зарачунато морате платити.

Нека вас не замарају ни износи на обрачунима за обрачунату снагу, јер они немају никакве везе са потрошњом струје. Могло се, додуше, некако и утврдити по старом систему колика је цена обрачунске снаге. Потрошња се делила са сто и тако добијала нека цифра, коју сте могли наћи у обрачуну. По „новом“ обрачуну ни то није могуће. Ево како то изгледа код ситуације у којој сте, рецимо, у априлу потрошили 642 киловата, у мају 2.290 киловата, а у јуну 1.664 киловата:

Видети табелу:

Тек сада долазите до закључка да вам цена струје не зависи ни од одобрених поскупљења, већ да је она далеко већа. У мају је одобрено поскупљење од 40%. Стварна цена струје била је већа за 81%.

У јуну је одобрено поскупљење, кумулативно у односу на април (дакле рачунајући и оних 40%), било 96%. Стварно поскупљење је износило 135%. Из овога произлази да је цена обрачунске снаге у мају, у односу на април већа, и то 364%, а у јуну, опет у односу на април 905%. Кад се све ово прерачуна, излази да вам је цена струје у јуну, у односу на април, повећана 395%.

Учешће фамозне обрачунске снаге у укупној цени киловата електричне струје износи: у првој половини априла (пре примене тарифе) 23,94%, у другој половини априла и мају, 38,36%, и на крају, у јуну и јулу, фамозних 54,80%.

Колика ће цена струје бити ових зимских месеци, докле ћемо и да ли ћемо моћи све то да плаћамо, тешко да може било ко да процени. Грађани Србије већ валде и последње залихе, које су чували за лекове, ванредне и неодложне трошкове, за не дај Боже, и те последње залихе троше за хлеб и друге намирнице. Шта нас све чека кад и те последње црквице нестане? Хоћемо ли гладни и промрзли чекаати, а да не знамо ништа, ни докле? Мислите о томе. Мислите, док будете поцупкивали од зиме у хладним становима, поред хладних шпорета, и уз хладан ручак. То поигравање можемо назвати „Струјино коло“. Да баш не буде „Бинђићево оро“ или „ситан Кошћуничин вез“.

Момир Марковић

**Шта се дешава кад је чланска карта једина препорука.
Психијатријски случај за в.д. директора основне школе**

НЕКА ЈЕ И ЛУД, САМО ДА ЈЕ ДОСОВАЦ

Перманентно пијани министар просвете, Гашио Кнежевић, ниво, углед и посебну друштвену улогу просветних институција свео је на најнижи могући ниво. Именовањем човека који је психијатријски случај и који има утврђену дијагнозу, нимало наивну и безопасну, на место в.д. директора осмогодишње школе "Бошко Палковљевић Пинки" у Батајници, министар Гашио Кнежевић доказао је да је и сам случај за посматрање. Само луд или тотално пијан човек могао је повући овакав потез против интереса просвете, против интереса родитеља и против воље колектива, којим би овај несрећан човек требало да руководи

Последњих дана се у Основној школи „Бошко Палковљевић Пинки“ у Батајници дешавају чудне ствари. Већина родитеља покушава да своју децу испише из ове школе и пребаци их у друге две, удаљеније школе у овом насељу. Разлог је врло једноставан. На место в.д. директора школе је, одлуком министра просвете и спорта (вечито пијаног), Гаше Кнеже-

вића, постављен човек који би, да правде има, био давно склоњен из просвете, а друштво би се побринуло за његово лечење и евентуалну преквалификацију. Није нам циљ да овог човека критикујемо и отежавамо његово иначе тешко психичко и здравствено стање. Болест, ма каква она била, увек је од бога дата и ту се готово ништа не може учинити. Друштво и држава морају покушати све да се човек лечи и по могућности излечи. И

да му се омогући да се, у складу са преосталим могућностима, укључи у живот.

Наравно, постоје професије које могу апсорбовати и овакву врсту инвалидитета. И постоје професије које, због своје друштвене улоге, никако не могу у својим редовима имати људе са мањкавостима, слабостима и болестима. Једна од тих је и професија просвете. Или, тачније речено, првенствено просвета. Тој професији је запало у део да од деце ствара

људе, стручне, здраве, sposobne и спремне да се сутрадан, кад одрасту и заврше школовање, отисну у живот. Да стварају, раде, организују и воде све државне, привредне и друштвене токове. И да обезбеде egzистenciju претходним генерацијама, чија радна и остала места на друштвеној хијерархијској лествици заузимају. Ту нема ни милости ни сажаљења.

Наставник, учитељ или професор не може бити свако. Мора бити предиспониран за ово занимање, мора бити нормалан, чистан, поштен, угледан у средини, а изнад свега мора бити здрав. Поготову психички здрав. То је личност на коју се деца угледају, личност, која им представља узор. И на крају, то је личност која, поред поклањања знања, креира дечју психу и битно утиче на формирање дечјег менталног склопа. Од њих, дакле, зависи какве ће нам бити нове генерације и каква ће бити будућност и друштва и државе. Нико нема права да се поиграва са овом институцијом.

патије и углед не само у колективу, већ и у окружењу. Сви му се обраћају са поштовањем и уважавањем.

Директору Ђукићу истиче мандат 15. марта 2001. године. Влада Републике Србије, у складу са својим овлашћењима, именује 20. марта 2001. године школски одбор, решењем бр. 119-1863/2001-60. Школски одбор именује за вршиоца дужности директора, до окончања конкурсне процедуре, дотадашњег директора Ђукић Стојана и предлаже Министарству просвете да, по обављеном конкурс (који је објављен 14. фебруара 2001. године), именује на место директора школе, дотадашњег директора Ђукића. Ђукић има подршку и новоизабраног школског одбора, и колектива, и савета родитеља. Пијано Министарство просвете 29. јуна 2001. године поништава конкурс и за в.д. директора именује евидентно болесног човека. Једина и највећа замерка претходном директору, односно легално постављеном в.д. директору Ђукићу,

ли додатне непријатности, мада и школа и околина знају о коме се ради. То је и изазвало покушаје родитеља да делу преселе.

Није помогло ни то што је Школски савет, у циљу избегавања конфликта са Трулим Министарством и пијаним министром, покушао да превазиђе насталу ситуацију тако што је 17. септембра 2001. године именовано за в.д. директора школе другог кандидата, Чанчаревић Веруцу, наставника који испуњава све услове. Гаши Кнежевићу се није могло доказати колико је погубан његов избор и за школу и за човека кога је поставио. Противзаконито, јер није у његовој надлежности.

Надлежност министра јесте да именује директоре школа, после обављене конкурсне процедуре. Именовање в.д. директора је у искључивој надлежности Школског савета. Та институција, коју својим решењем именује Влада, једина има право да именује в.д. директора. Малигани су Гаши помутили разум и вероватно од-

ПРАВНИ ИНСТРУКТОР ЗА ШКОЛЕ

Бр. 1. Род.

ВРШИЛАЦ ДУЖНОСТИ ДИРЕКТОРА ШКОЛЕ (ОСНОВНЕ И СРЕДЊЕ)

Ако директор школе није могао благовремено бити именован, школски одбор именује вршиоца дужности без конкурса.

Вршилац дужности има сва права и дужности директора. Вршилац дужности директора може обављати функције до именовања директора, а најдуже годину дана од дана његовог именовања. У овом року треба школа да распише конкурсе, образује конкурсну комисију и осниваач, односно министар за просвету донесе одлуку о именовању директора.

Именовање вршиоца дужности директора у неким школама сада представља проблем, па се редакцији часописа Правни инструктор за школе обраћају за стручно мишљење.

Одредбе члана 115 став 3 Закона о основној школи говоре о именовању директора школе се не односе на вршиоца дужности директора школе.

Министар просвете, сагласно члану 115 став 3 Закона о основној школи, именује директора основне школе а не и вршиоца дужности директора. Наиме, Школски одбор распише конкурс за директора и даје мишљење о кандидату који се министру просвете предлаже за именовање. Међутим, за вршиоца дужности директора школе не распише се конкурс. Он се бира из реда запослених у школи, али мора испуњавати све услове прописане за директора. Ти услови су: да ово лице има најмање вишу школску спрему, испуњава услове за наставника основне школе, или за школског педагога, односно психолога, да има положен стручни испит и најмање пет година радног искуства у школи из наведених звања.

Радно место помоћника директора треба да буде утврђено статутом школе или општим актом о систематизацији радних места.

Вршиоца дужности директора школе именује школски одбор као орган управљања у школи, а не министар просвете.

У прилог овом мишљењу и тумачењу у вези избора вршиоца дужности директора основне школе је и Мишљење министарства просвете Републике Србије бр. 611-00-301/93 и Одлука Врховног суда Србије У-741-96 од 7.5.1997. године чији је извод објављен у рубрици СУДСКА ПРАКСА овог часописа.

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ГРАД БЕОГРАД
ОПШТИНА БЕОГРАД
Бр. 01-647
09.10.2001
БЕОГРАД-БАТАЈНИЦА
ПЕТИЦИЈА

Ми доле потписани оутјемо при договору одржаном измеду председника Министарства просвете и спорта од 10.07.2001.год. и 21.09.2001.год. да професор Spirid Brenko в.д. директора не може да остане на тој функцији и тражио његово разрешење.

1. *[Signature]*
2. *[Signature]*
3. *[Signature]*
4. *[Signature]*
5. *[Signature]*
6. *[Signature]*
7. *[Signature]*
8. *[Signature]*
9. *[Signature]*
10. *[Signature]*
11. *[Signature]*
12. *[Signature]*
13. *[Signature]*
14. *[Signature]*
15. *[Signature]*
16. *[Signature]*
17. *[Signature]*
18. *[Signature]*
19. *[Signature]*
20. *[Signature]*
21. *[Signature]*
22. *[Signature]*
23. *[Signature]*
24. *[Signature]*
25. *[Signature]*
26. *[Signature]*
27. *[Signature]*
28. *[Signature]*
29. *[Signature]*
30. *[Signature]*

31. *[Signature]*
32. *[Signature]*
33. *[Signature]*
34. *[Signature]*
35. *[Signature]*
36. *[Signature]*
37. *[Signature]*
38. *[Signature]*
39. *[Signature]*
40. *[Signature]*

41. *[Signature]*
Молимо Вас за битно разрешење проф. Spirid Brenko у противном ступцу у штекр.

Dostaviti:
1. Ministru просвете и спорта
Dr. Goši Kneževiću
2. Zameniku ministra g-dinu
Vigoru Majiću
3. Vladi Republike Srbije
4. Predsedniku SO Zemun
Dr. Vlesan Jeničević
5. Prosvetnom savetu SO Zemun
6. Školском одбору (Ilijin Milan)
7. Arbivу Šколе
Us peticiju dostavljamo
- rezultat referenduma
- zapisnik о primopredaji

Не ваља му књижица

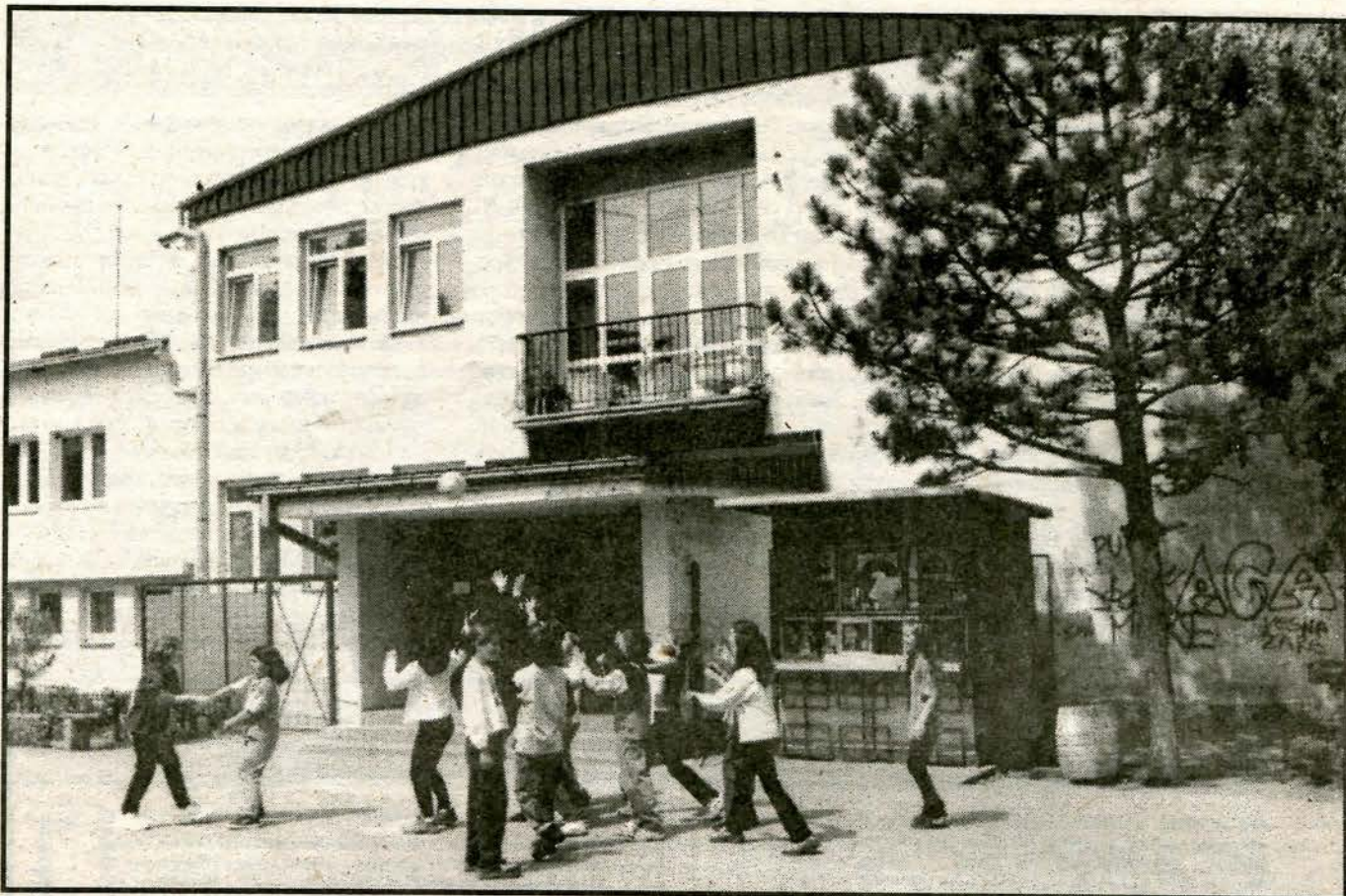
Све до доласка на власт досових булдожер-јуришника, на челу колектива у школи „Бошко Палковљевић Пинки“ у Батајници био је Стојан Ђукић, човек изузетних организацијских способности и врстан педагог. Бринући бригу и колектива и деце, која иду у школу, и школске зграде, која је била у руинираном стању, и сваког професора и наставника појединачно, директор Ђукић је стекао сим-

била је његова партијска књижица. Ако је уопште човек и има. Није члан ниједне од осамнаест странака ДОС-а.

И све би било у реду да није две ствари. Да није Министарство просвете, односно вечито пијани министар Гаши Кнежевић прекршио закон и узео ингенерије и надлежности које припадају другом органу. И да није на место в.д. директора школе именовано човека који је евидентно болестан и да у његовом здравственом картону не стоји шифра Ф. 32.2. Име му не помињемо, да му не би ствара-

узели моћ здравог разума, па посегнуо за надлежношћу која му не припада. Часопис „Правни инструктор за школе“ је, консултујући судску праксу, мишљење Министарства из ранијег периода и Одлуку Уставног суда Србије бр У-741-96, јасно дефинисао права и надлежности из ове области.

Али, топузинама су и правда и право у топузу. Тако бар каже велики српски писац, мислилац, владар и учитељ Његош. Каже неумрли Његош и још нешто о траговима, смраду и нечовештву, али то

Гашу и његове баш много и не занима. Није Његош из њиховог милџа. Он припада неким другим Србима.

Шта значи шифра Ф.32.2

Вашем новинару је највећу дилему представљало то да ли да објави значење шифре и болест која је под овом шифром дијагностикована. Поготово после консултације са стручњацима из области психијатрије. Тим пре што открива један, мање-више, лични податак, те ће помента личност можда трпети нелагодности. Па ипак, због школства, због просвете у целини, а и због родитеља који већ знају истину и испишују децу из ове просветне установе, а нарочито због деце која у ову школу иду, истина се мора објавити. Дијагноза ове шифре је по тумачењу стручњака следећа:

Тешка депресивна епизода без психотичких симптома.

Повлачење, несигурност, губитак циљева и губитак контакта са реалношћу. Расположење је несигурно, а функционисање у породици и на радном месту недовољно. Пацијенту тешко пада чак и да води рачуна о личној хигијени (да опере руке). Депресије су наизменично благе, средње и теже.

Емоције су оштећене. Пацијент је нерасположен и безразложно тужан и жалостан. Болно замишљеног лица и стално потиштен. Покрети су успорени. Често је плачљив и неспособан за радост.

Брижан је, несрећан, незаинтересован за околинду, врло анксиозан, напет и раздражљив. Мисаони ток му је максимално успорен све до степена заустављања. Говор тих, готово нечујан, са великим паузама и праћен уздасима. Памћење му је

оштећено и под утицајем јаке туге догађаји из прошлости се у његовој психи рефлектују у обрнутом светлу, са честим појавама „слушних халуцинација”. Пацијент често „чује” како му неидентификовани гласови говоре да је грешан и погрешан, да је губитник, да није заслужио да живи и да је најбоље да умре (суицидни синдром јако изражен). Воља је оштећена и пацијент је без енергије, неспособан да обавља било које пословне обавезе. Послове оставља недовршене. Депресиван је и често прекида сваку вербалну комуникацију. Пацијент је критичан у односу на околинду, што врло често има негативне реперкусије.

Гашу и његове досманлије уопште не интересује какве ће последице изазвати његово решење. Њега не интересује ни то да ли је то што је урадио у његовој надлежности и да ли је у складу са законом. Неће се Гашо држати закона као плота. Кад већ често мора да се плота држи кад је у онаквом стању из пословице (дакле пијан), не мора бар сад кад потписује решења и доноси одлуке (такође пијан). Одлуке које имају далекосежне последице по све на које се односе.

Крајње је време је да народ одузме на изборима власт, коју су Гашо и његови схватили као играчку, и преда у руке неком другом. Далеко озбиљнијем, одговорнијем и компетентнијем од досовске булументе. Српским радикалима, рецимо.

Момир Марковић

**Нови светски поредак у паници
пред модификованим покретом отпора оличеним кроз...**

ТЕРОРИЗАМ ИЛИ СВЕТИ РАТ?!

Ударом на светске симболе моћи терористи (или већ неко други) послали су јасан сигнал целокупној светској заједници да више ништа неће бити као што је било на спољнополитичкој сцени!

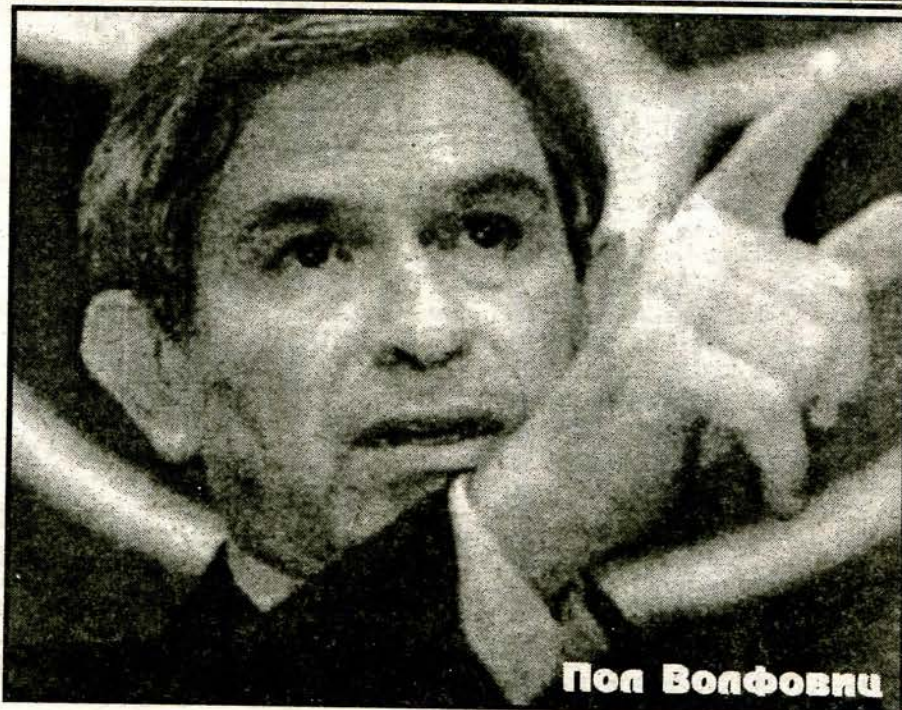
Велики и до тада недодирљиви "Ујка Сем" пао је на колена и све су прилике да се скоро неће дићи, што свакако јесте велики помак у промени угла посматрања на светске (не)прилике. У једном сату срушила се слика о америчкој политичкој, војној и обавештајној (пре)моћи коју је замени-ла слика ужаса престрашене Америке која није знала у коју мету да пуца. Порески обвезници који су мислили да су најзаштићенији у загрљају матице по први пут су доживели сав хорор који је био свакодневица становника Бејрута, Србије, Ирака, Панаме или било где, где је Америка бранила своје националне интересе (а скоро да нема региона у свету где америчка чизма није крочила).

Сасвим смо сигурни да су Американци уверени да им је заувек отет мир из куће (што је вероватно и била основна намера), као што су сада и више него уверени да се прави кривац за терористичке нападе не зна или зна, али га није упутно "дирати", да је бин Ладен био најприкладнији "кривац".

Како год да се узме, суочавамо се са новом етапом међународних односа која ће на дуже стазе трасирати пут којим треба свет да се креће. Какав је то пут, врло брзо ће показати време...

Америчке обавештајне службе су после незапамћеног фијаска, 11. септембра, морале врло брзо да "маркирају кривца". На листи чекања потенцијалних криваца прво место је, стицајем околности, заузимао Осам бин Ладен, који је својевремено слао врло јасне поруке опомене Америци. То је било довољно да се прогласи кривцем и да се покрене целокупна пропагандна машинерија са једним јединим циљем - "обликовање светског јавног мњења" како би се одмазда учинила што уверљивијом. И ево, вишенедељно бомбардовање Авганистана пред очима света у ствари изгледа као класична обмана америчке администрације иза које стоји, верујемо, много зверскија замисао! Ово би било сувише смела теза, да су ствари кренуле у мало другачијем смеру. Али нису!

Ми овде имамо следећу ситуацију: Сједињене Америчке Државе, иначе по-

Поп Волфови

У терористичком нападу на Сједињене Америчке Државе, 11. септембра, уништен је и тајни биро америчке Централне обавештајне агенције (ЦИА), успостављен у Светском трговинском центру, који је био задужен за антитерористичке операције и шпијунирање дипломата Уједињених нација, пише "Њујорк Тајмс" позивајући се, притом, на владине функционере.

Биро ЦИА, који је деловао под псеудонимом, био је смештен у згради број седам Светског трговинског центра, нижој грађевини чије су канцеларије уништене при рушењу два торња близанца од удара отетих авиона, изјавили су "Њујорк Тајмсу" функционери, наглашавајући да је целокупно особље те службе евакуисано живо и здраво.

Како наводи "Њујорк Тајмс", тајни биро се бавио "испитивањем" америчких бизнисмена по повратку из иностранства и регрутовањем дипломата Уједињених нација. Његови агенти су такође радили са Федералним истражним бироом на сузбијању терористичког деловања у области Њујорка.

знати ментори светског тероризма, пре 11. септембра биле су пред рецесијом; најефикаснији начин за излазак из такве економске дубиозе јесте улазак у рат. (Не)спретна коинциденција, зар не!

Друго, познато је свим иоле озбиљнијим аналитичарима, који се баве тероризмом, да су новији модалитети борбе терористичких организација такви да свака терористичка ћелија функционише аутономно. Тако да егзекуција (до хапшења сумњамо да ће доћи због могућности отварања неких строго поверљивих прљавих послова САД) бин Ладена из перспективе борбе против тероризма не значи ама баш ништа. Пардон, може да значи само консолидацију фанатичних екстремних организација заснованих на верском принципу. Као и то да се последњих година губе идентификације или преузимање одговорности за терористичке нападе.

Треће, свима је јасно да иза терористичких напада на Њујорк и Вашингтон стоји много озбиљнија организација (попут државе) која је била у могућности да изведе савршено испланиран и синхронизован напад са минималним губицима у сопственом људству. Дакле, технолошко и финансијски много моћнија него што је Ал-каида!

Четврто, сада смо у ситуацији да слушамо свакодневне приче о жртвама антракса и у најави других вируса скоро заборављених болести које за салдо могу имати енормно велики број људских жртава. Скоро да се може рећи да идемо ка апокалипси коју је Америка сама

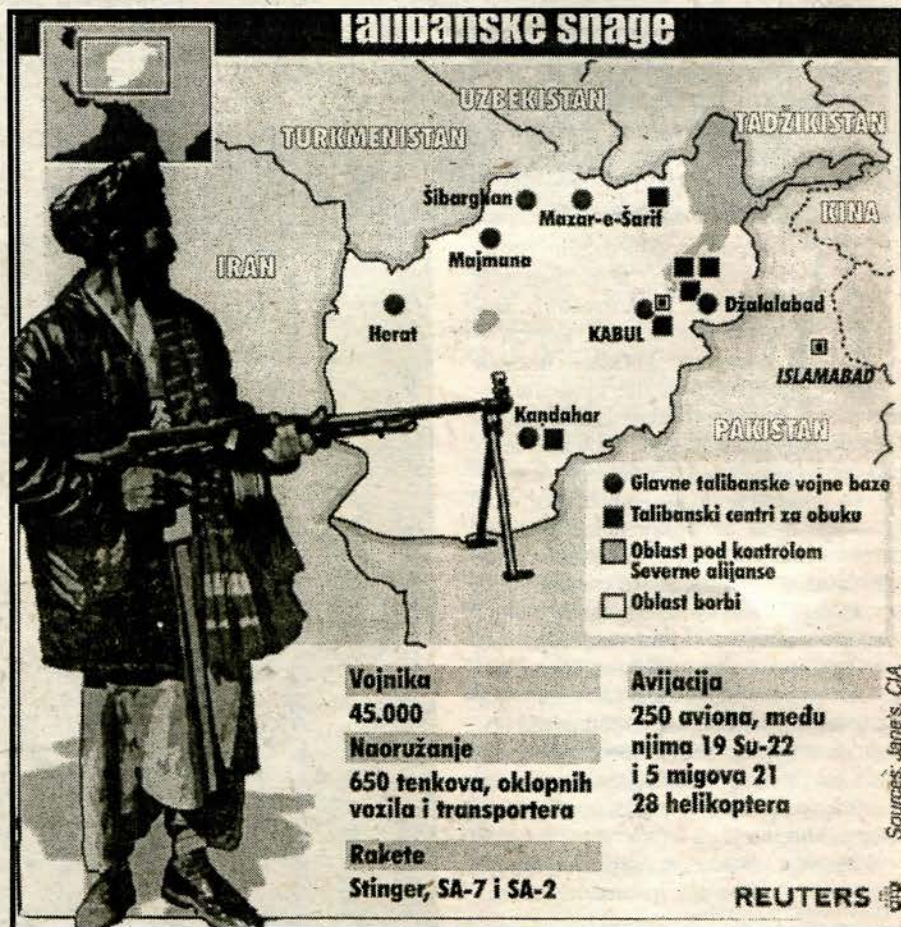
осмислила (или они који се успешно крију иза Америке). Не треба ипак заборавити да су Сједињене Америчке Државе још су у току Другог светског рата кренуле у параноичну трку у наоружа-

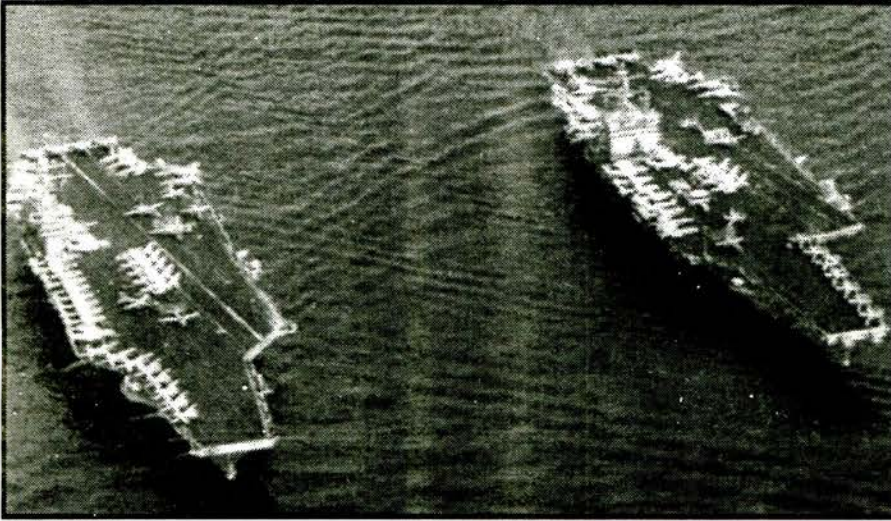
њу (било да се радило о атомском или хемијско-биолошком оружју). Параноја је достигала врхунац у периоду Хладног рата када се није знало када ће којем параноику иза Гвоздене завесе пасти на памет да "притисне црвено дугме". Пост-хладноратовски период увео је у "ратне игре" само софистицираније методе ратовања које се свету презентују с времена на време, како би се одржавала "равнотежа страха".

До перфекције су се развијали технолошки и војно-политички начини "уклањања трагова" строго поверљивих акција обавештајних и других наменских служби великих сила. Када би било ко показао наговештај сумње, подле и крајње милитантне намере савремених освајача врло брзо би се модификовале. Тако се дошло на идеју "прављења терориста" који би одлично послужили послодавцима у њима омиљеној игри "освајање света".

То је пут којим треба ићи уколико се жели доћи до истине и до одговора на питање: ко су тамничари новог светског поретка.

То је пут којим смо ми кренули, сигнализирајући (барем оном делу јавности који се гуши у ропству и лажима) пут до истине. Притом, треба рећи да ту нема места теоријама завере нити било каквим мистификацијама... Прича је врло једноставна и притом стара колико и цивилизација, а зове се "владавина светом".

Уколико се мало осврнемо иза себе, претходне генерације и светови који су некада били неизоставни део историје, сведоче о томе... сведоче о пориву моћника да овладају целокупном планетом, о њиховом успону, максимуму моћи и о њиховом паду. О рушевинама некада великих светова сведочимо ми. То је тај зачарани циклични круг у историји цивилизације.

Питање је да ли смо ових дана сведоци пада велике америчке империје која држи читав свет под окупацијом. Видећемо ...

"Јастребови или лешинари"

Ових дана, после вишенедељне безуспешне војне параде над Авганистаном, која, узред да поменемо, због "демократског и хуманог света" свакодневно односи велики број цивилних жртава (првенствено жена и деце), америчка администрација почиње да се цепа на два табора: један око Колина Пауела, америчког државног секретара, који је за умеренију (лимитирану) акцију против талибана, и на оне око заменика секретара за одбрану, Пола Волфовица, који је за радикалније ударе до уништења талибана, као и за проширивање акција на Ирак и остали део муслиманског света који је "камен у ципели".

Прави рат на овој линији је почео убрзо пошто су Сједињене Америчке Државе обавестиле Уједињене нације да разматрају проширење акције и на "друге државе и организације" у које спадају не само Ирак, већ и терористичке организације у Малезији, Индонезији и Филипинима. Чини се да је управо у току лобирање у Палати нација, које би требало да обезбеди консензус поводом "проширења акција америчких трупа на поменуте фронтове", као и заоштравање односа на релацији Пауел - Волфовиц.

Ова двојица су, иначе, стари знанци још од пре деценију када је Америка ударила на Ирак. Тада је Колин Пауел био

начелник Здруженог штаба америчке армије, а Волфовиц помоћник секретара одбране. Управо је последњи био тај који је убедио тадашњег председника САД, Џорџа Буша сениора, да уђе у Заливски рат и поред Пауеловог инсистирања да се са војном акцијом сачека јер ће наметнуте "санкције учинити довољно". Једини поен који је Пауел успео да освоји дошао је касније, када је америчка војска успела да истера Ирачане из Кувајта и када је он успео да убеди Буша да прекине акције. Волфовиц је и тада инсистирао да се "иде до краја чак и по цену употребе оружја са врха скале војног арсенала"!

Ево, десет година касније наставља се битка између Пауела и Волфовица који се сада налазе на вишим лествицама политичке моћи, што ситуацију чини још напетијом. После терористичког напада на Њујорк и Вашингтон, Волфовиц је инсистирао да се уништи Хусеин, талибани као и све земље које финансирају или подржавају бин Ладена. Пауел је спустио тензију речима "да је то (Волфовицев) лични став". Која ће струја пре-

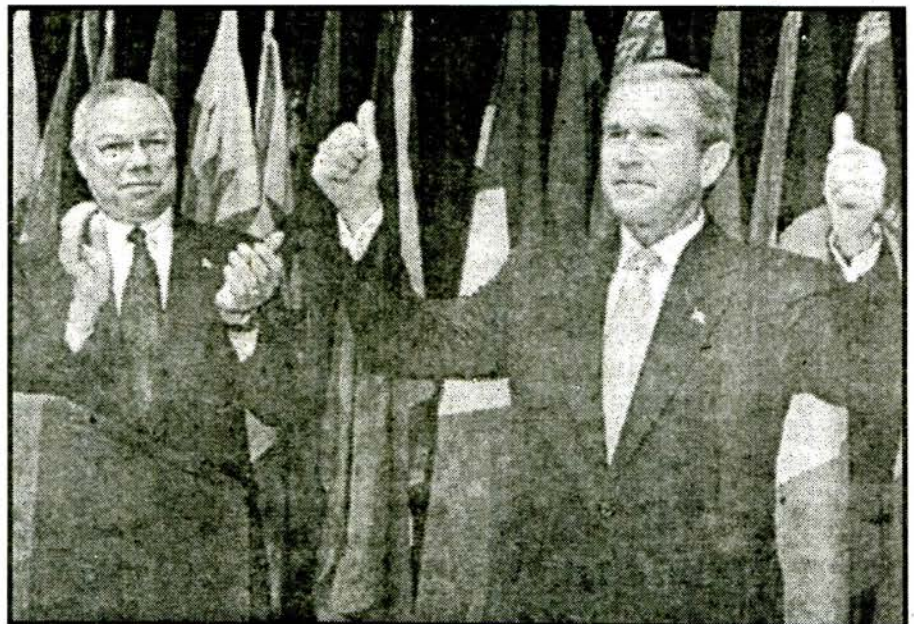
вагнути, још је неизвесно и то само због тога што је Америка у овом рату против талибана скоро усамљена (бар за сада). Каткад се чују реакције подршке, али осим Велике Британије конкретнију подршку нема!

То нас доводи у дилему да ли је Волфовиц преурањено изрекао оно о чему се гласно размишља у овалном кабинету, или је нешто друго посреди?! Све су прилике да је ово прво веродостојније, а да се у међувремену одвија прави дипломатски маратон како би се хришћански свет убедио да су муслимани кренули у истребљивачки свети рат! Ситуација која потхрањује довољно параноје, буди историјска сећања из периода Отоманске империје, па тако и страхова који по правилу мотивишу исхитрене потезе.

Свеједно, ваља подсетити да све земље света имају проблем са покретима и организацијама које се свим расположивим средствима боре за своје циљеве, без обзира били они верски, национални или какви други. Углавном представљају опасност, врло често по мир и безбедност у регионима.

На крају, уколико се настави у смеру у којем се кренуло, јасно је да мора доћи до нарастања сукоба који ће за последицу свакако имати нову поделу старих, традиционалних интереса, као и велики број цивилних жртава. Ко зна, можда је баш ово прилика онима који су пројектовали да човечанство мора да се смањи на "златну милијарду" како би опстало, да окончају свој посао. Верујемо да ћемо ускоро бити сигурни у намере моћника који су "повукли ногу" у акцији прекрајања мапе света, а које смо овде делимично представили попут спекулација довољно смелих да би биле неистините. Уосталом, олуја се полако, диже ваља сачекати да се слегне прашина. Тада ће се свачији траг препознати!

Марина Рагуш

КО НАМ ТО ЉУТИ КАРЛУ?

И поред све снисходљивости и понизности коју су југословенски главари показали према својим западним газдама, Карла дел Понте изјавила да није задовољна сарадњом ове бескичмене власти са тзв. Хашким трибуналом. Бар тако пишу "ослобођена" средства дезинформисања. Изјава поменуте индивидуе, како је очекивала да ће, после осам година опструкције особљу Хашког трибунала бити дозвољен приступ целокупној документацији и архивском материјалу. Из ове изјаве се јасно оцртава будући сценарио односа и будући потези

Главни тужилац Хашког трибунала и један од главних србомрзаца и србождера, Карла дел Понте, Београд је и ове досманлијске харачлије поново удостојила својим доласком. И овога пута су је, одмах по изласку са аеродрома, дочекале пароле исписане на енглеском, да их драга нам гошћа разуме, којима јој грађани Србије исказују своје одушевљење. На рекламним паноима је писало „Ј... се Карла, Курва дел Понте, хашка проститутка” и сличне. Текст парола је исти као и на оним паноима које су грађани исписали у њену част кад је проишли пут долазила, па их власт посекала и скинула. Да ли је Карла прочитала поруке и да ли ће ове исте поруке остати да је сачекају кад нам поново дође у посету, или ће њене скутоноше опет наредити сечу паноа, па да грађани поново морају писати, остаје да се види.

Непосредно по доласку у Београд, Карла се састала са Војиславом Коштуницом, Живковићем и још некима из савезне администрације, а после тога и са Ђинђићем, Батићем и Душаном Михајловићем. Наравно, није заборавила ни своју стару љубав и свог понизног сарадника Ђукановића.

Шта је све на тим састанцима договорено, није тешко закључити, с обзиром на чињеницу да су неки од генерала и адмирала (они који су се приклонили досманлијама) већ отишли, или изјавили да ускоро иду у Хаг. И то добровољно. Контуре договора се могу јасно видети и из чињенице да се досовска власт узвртела и ужурбаном ставила на дневни ред Са-

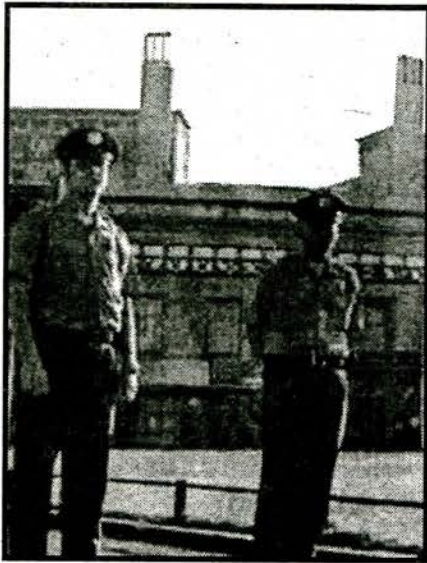
везне скупштине Закон о сарадњи са Хашким трибуналом.

Главни оперативци досократске врхушке су се већ разлетели по Србији и наговарају, преговарају, договарају и прете свакоме ко се налази на тим њеним, а сада већ и њиховим, листама. Или првенствено њиховим, јер како изгледа, цео списак новоосумњичених и новооптужених није прављен у Хагу. Прављен је овде у Београду, у Ђинђићевом кабинету, јер се на том списку налазе и људи којима је једини грех то што јавно откривају и демаскирају његову лоповско-издајничко-лажовску доктрину владавине. Списак, који је предат Карли, још није коначан и на њему ће се наћи и имена оних који и даље буду објављивали све лоповлуке и марифетлуке овог човека и његове камариле.

Тако ће оптужницу за ратни злочин добити и онај ко, рецимо, објави да је Ђинђић увезао оне машине за које је ДСС

Душан Михајловић, службени проналазач измишљених шиптарских гробова широм Србије и министар унутрашњих недела у слободно време, изјавио је да је адмирал у пензији, Милорад Јокић, после разговора прихватио да се добровољно преда Хашком трибуналу. Исто тако се "добровољно" предао и генерал Стругар. Нешто мислим, какву су им тортуру обећали Душан и ови његови кад су људи схватили да ће им у Хагу бити подношљивије и лакше. Колики је и какав ниво претњи и уцена натерао ове људе да повуку тај потез.

Карла дел Понте је љутито одбацила и помисао да се сретне са члановима Удружења породица киднапованих и несталих Срба са Косова и Метохије, који су хтели да разговарају са њом и Зораном Ђинђићем. Чланови овог удружења су провели читав дан чекајући да их неко удостоји и да им бар каже исходе разговора. Небојша Грујић, координатор Удружења породица несталих и отетих је изјавио да им је Карла обећала да ће се са њима састати кад идући пут дође у Београд. Ако дође, или ако не буде поново "презаузета". "Држимо је за реч", изјавио је господин Грујић. "Ако одустане од тога, значиће да бежи од дате речи". Мало нас изненађује наивност господина Грујића. Па ко још у овој земљи верује на реч овој индивидуи?

објавио да није плаћена царина. Да би читаоцима било јасно о којим се машинама ради и да не би имали дилему, кад прођу аутопутем, чије су оне машине које сад раде на њему - управо су то те машине. А што би царину и плаћао? Царина се плаћа држави, што ће рећи власти, а он је власт у држави. Он је, дакле, држава. Сад млати паре колико му треба, јер његови одређују цене радова. И цене друмарине, која је поскупела око 130 одсто. Први који укаже на овакве лоповлуке, заглавиће код Карле. И сви који му се, или им су нађу на путу, односно замере им се.

Зашто је Карла љута

Но, и поред све сервилности српских и југословенских власти, Карла изјављује да је љута и незадовољна сарадњом. Зашто? Одмах треба развејати страх и сумњу код грађана да је дошло до несугласица или, не дај боже, раздора на тим састанцима па је то наљутило поменути временшну госпођу. Да се грађани не би секирали. Сарадња са Хашким трибуналом иде као подмазана (у ствари без ове речи као, јер је подмазана и још увек се

подмазује поприличним свотама новца; за сваку главу коју испоручи или наговори да сама оде, Зоран добија главарину). У питању је још једна обмана и превара, која ће се одвијати по тачно дефинисаном сценарију.

Фарса, која је овом изјавом најављена, тећи ће тако што ће, као она тражити, а ови као неће дати. Затим ће се она, а још више наљутити, па ће ови као попустити, и пустити белосветске шпијунчине да још једном претресу све архиве и све документе, да се не би нека државна тајна загурила, па да са њом не буду упознаће газде које су све ово време растакања Србије и Југославије, храниле, финансирале, обучавале, облачиле и пелцовале „ОВО“ што сад представља владајућу гарнитуру у нашој држави. Наравно, успут ће похвалити и предати свакога ко им падне шака, а име му се налази на некој од објављених или тајних оптужница.

Поготову тајних, јер је и сама Карла изјавила да списак имена са тајних оптужница имају и српска и југословенска влада. Имају и право да тај списак проши-

ре, и то право ће максимално користити.

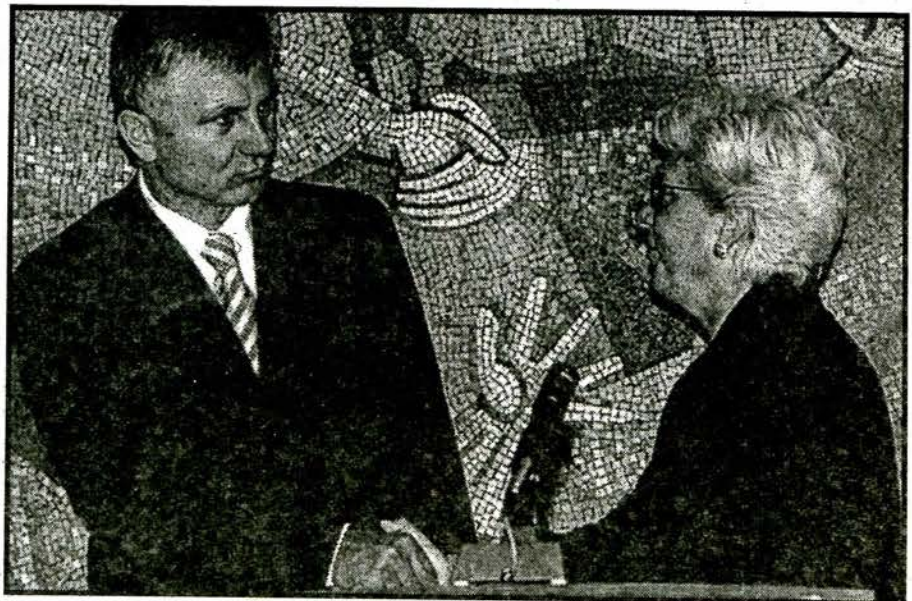
Закључак по овој „ствари“ се сам по себи намеће. Није Карла љута. Није њу нико и ништа наљутило у Србији. Владе и министри поготову. Напротив, са овог састанка је отишла врло задовољна. Све је договорено и утано. Њена изјава да се кочнице налазе на савезном нивоу, само је покушај да се Кошпуници подигне рејтинг у народу, с обзиром да му је углед жестоко пољуљан. Само то и ништа више.

Једини непријатан сусрет који је на овом симпатичном студијском путовању имала Карла дел Понте, био је сусрет са патологом др Зораном Станковићем. Генерал Станковић је захтевао да се омогући обдукција свих побијених Срба у Босни и на Косову, да се жртве идентификују и предају породицама да их сахране. То Карли не одговара. Истина о броју и начинима усрђења жртава, коју би др Зоран Станковић после обдукције изнео у светску јавност, пореметила би све планове и све идеје о даљој сатанизацији Срба.

И Срби би, од злочиначког народа, каквим га Карла и њени тамо, и Зоран, и Кошпуница, и ови њихови овде праве, постали народ жртва, што у ствари и јесу. Та информација би многим у свету избила адуте из руку и Запад би био принуђен да нас остави на миру. И наравно да би пресушили сви фондови и био распуштен и овај суд и све њему сличне творевине. То многим не иде у прилог.

Неки су много инвестирали у сатанизацију Срба, да би се сад повлачили. Због тога је Карла одбила овај захтев др Зорана Станковића, иначе представника југословенског комитета за ратне злочине. Уосталом, и документација коју је др Зоран Станковић до сада прикупио, већ је давно достављена овом суду и чами у некој од фиока поменуте госпође. Ако није уништена. И због тога она није хтела да одговара на питања новинара која се одnose на овај сусрет.

Момир Марковић

Зашто међународна заједница све доказе о Србима побијеним последњих десет година намерно заташкава и скрива

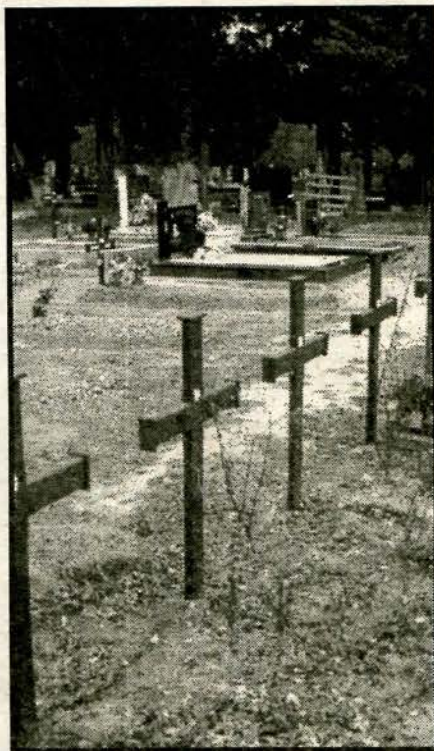
СКРИВАЊЕ СРПСКИХ ЖРТАВА

Генерал мајор др Зоран Станковић, патолог светског имена и реномеа, непосредно по повратку из Босне, где је вршио патолошку обраду шеснаест "новопронађених" српских жртава, огорчено је изјавио да за Србе, побијене широм экс Југославије, нико не мари. Међународна заједница није нимало заинтересована да се ексхумирају Срби из већ пронађених и евидентираних масовних гробница у Казанима и на гробљу Лав у Сарајеву. Иако је утврђено да се у овим масовним гробницама налазе лешеве зверски убијених и измасакрираних Срба, свет о томе ћути. С разлогом. Али зашто о овоме ћути Србија, Југославија и Република Српска? Које је у интересу да време и заборав учине своје и да се о страдалим Србима ништа не сазна?

У свеопштој јурњави и стампеду, који је направила досократска врхушка око „проналажења шпигарских лешева“, у чему предњачи перјаница булдожер-револуције Душан Михајловић, потпуно су гурнуте у страну српске жртве и страдалници. Како они које су поклали и измасакрирали усташки бојовници у Хрватској, тако и они које су поклали муџахедини широм Босне, и на крају они које подавише и поклаше арнаутски злотвори по Косову и Метохији.

Колико је јама безданица напуњено српским костима, колико је српских цивила, српске нејачи, српске деце стављено под нож у ових десет година комадања српског етничког простора. Колико зверски уморених Срба чека да им браћа Срби кости пронађу, приреде опело и достојно их сахране. Да ли то српски усуд поново не дозвољава српству да кости сахрани, а душе уморених смири на хришћански и достојанствен начин. Докле ће злотвори српског народа запишавати српска неопожана гробишта, јамишта и страдалишта? Све су ово питања која сваког иоле свесног и часног Србина оптерећују и притискају. А пре свега би требало да оптерећују оне који се, на несрећу и Србије и свих бивших, садашњих и будућих Срба, налазе на местима одакле се може реаговати, захтевати, инсистирати и налагати да се овај тужан посао заврши.

Они, најалост, нису заинтересовани

за српске жртве. То им се не плаћа. И немају налоге од својих газда. А познато је да, ако пашче залаје и узнемири газду, овај ће га или дати неком другом или звати шпигтерере да га одведу. Због тога Душан прекопава по Србији и тражи оне лешеве, којих евидентно нема. Тамо где лешева и то српских има у неутврђеном броју, он не прилази. Не да не сме, већ неће.

Колика је стварна српска погибија

Један од ретких Срба, ако не и једини у овом тренутку, који се још интересује за откривање истине о српским страдањима и погибији, а уједно и један од оних чије мишљење и став не могу пренебрегнути и прећутати, јер га штите професионалност, име и углед, које је стекао у светским стручним круговима и лична част и достојанство, јесте генерал мајор др Зоран Станковић. Генерал Станковић је, или сам или као члан многих тимова, извршио више десетина хиљада обдукција од почетка ратова на овим нашим просторима и његове налазе са уважавањем прихватају све светске институције. За време рада се показао као изузетно частан, професионалан и непоткупљив. Уз све то, генерал Станковић је својим наступима доказао свој патриотизам свуда где је радио или се нашао.

Ових дана се др Станковић вратио из Сарајева, где је у присуству белосветских окупатора Републике Српске вршио обдукцију шеснаест „новопронађених“ српских лешева. Вратио се огорчен на немар српских власти у Републици Српској, Србији и Југославији према погromу Срба и неометану намеру босанских власти и светских моћника да злочине према Србима сакрију и трагове униште. А колика се зверства сакривају и заташкавају, говори и податак да је др Станковић

у овом, последњем случају, радио обдукцију (међу шеснаесторо српских мученика) и четворо деце. Најмлађе међу њима је Милун Тешановић, стар само осамнаест месеци. Остало троје деце није било старије од дванест година.

Видно узбуђен, др Станковић каже да се стварни број српских жртава не може ни наслути, а да се трагови масовно и ужурбано уништавају и склањају. Па ипак, ту и тамо избије понека информација од које се диже коса на глави. Случајно је представнику међународних истражних органа „излетела“ информација да се на гробљу Прашница у Зеници налази масовна гробница, јама, у којој има више од сто двадесет тела, стрпаних у најлонске кесе, за које се управа гробља и бело-

светски истражитељи чуде, откуд они ту.

Такође се не дозвољава приступ јами Казани, поред Сарајева, за коју се зна да крије више од четири стотине педесет лешева српских цивила, које су Алијине цихадлије изводиле из станова у Сарајеву, доводиле над литицу, стрелале и бацале у јаму. До сада је одавде извађено само једно тело. Кад је 23. августа ове године покушана ексхумација, догодила се међународна брука, какву свет не памти. Брука о којој су писале и све западне новине. Једино средства српског и југословенског дезинформисања о овоме нису написала ни реч.

По чијем налогу прећуткују, није тешко утврдити. Управо по налогу Владе Србије, председника Југославије и минист-

Током последњег боравка у Сарајеву др Зорану Станковићу су донета четири српска тела на обдукцију и идентификацију. Радило се о Млађену и Стани Мојовић, који су били усмрћени тако што су им одрубљене главе, и о Трифку Глишићу и Мићи Шешлији, који су зверски уморени у логору. Колико је Срба уморено на најзверскији начин, вероватно се никад неће сазнати. За масакрирање Срба Алијини борци су били награђивани правом на пљачку побијених и усељењем у њихове куће. Муџахедине, који су починили стравичне злочине, Алија је награђивао кућама, босанским држављанством и женио муслиманкама. Познато је да су читава села, која су раније била српска, насељавали ови Алијини ратници. Данас их се и он и ови његови, као одричу. Опет је на гробовима, костима и крви Срба направљена држава, која није српска.

ра за националне манине. Ваљда је једино њима у интересу да се истина не сазна. А истина је следећа.

Пре доласка екипе патолога и истражитеља из СРЈ и РС, међународне војне снаге извршиле су детаљно разминиравање терена у јами и око јама. Већ тада су се са обода провалије виделе гомиле људских костију. Сутрадан, кад су екипе сишле у јаму, сачекала их је тромблонска мина, а сама јама је била минирана тако да је била зарушена. Дан касније је неко на обод јама поставио велику стену, која је требало да се у датом тренутку обруши и побије све који се нађу у јами. Међународна заједница је дала налог, после овог инцидента, да се ексхумација обустави. Све ово је прећутано и још се ћути, каже др Станковић.

На гробљу Лав у Сарајеву побијени Срби су сахрањивани у српским гробовима испод оних који су преминули пре рата. Тако се испод готово сваког сандука у гробу могу наћи тела бар још двојице или тројице Срба. У гробу Анђе Бошњак, испод њеног ковчега, пронађена су још два тела, за које је др Станковић, приликом обдукције, утврдио да су им закивани ексери у главу, кроз образ и у носе кроз чизме.

Одмах после овог открића, кантонални суд у Сарајеву је повукао дозволу за ексхумацију, коју је претходно дао, и западни „стручњаци“ ни до дана данашњег нису могли да реше „административне“ проблеме са властима и судовима. Гроб Анђе Бошњак је, непосредно после тога, постао јавни клозет. На свим другим местима где су почела откопавања и истраживања, Медицински факултет из Сарајева почео је да одлаже операцијама одстрањене органе пацијената (ампутиране руке и ноге), тако да се све претворило у фарсу, која још траје.

Хоће ли Србија, хоће ли Југославија, хоће ли власти српске, где год се налазиле, коначно покренути питање стварног утврђивања колико је Срба у ових десет година страдало, колико је и где сахрањено, ко их је, где и како убијао? Ова садашња српска, сигурно неће. Они се и не представљају као Срби, већ као грађани. А није ни српски ни хришћански ништа што су до сада урадили.

Да би Срби пребројали мртве, опојали их и сахранили, да би нацију подигли на ноге из блата у које су је гурнули прошлог октобра ови, што сад сеице по њеним владиним и министарским кабинетима, морају захтевати изборе и на њима исправити грешку. Највећу, коју су направиле последњих педесет година. Морају разјурити овај белосветски башибозук и европско-америчку служинчад и на чело довести праве борце за српску правду, српске интересе и српско достојанство. Да врате нацији част и државу. Националну, наравно.

Момир Марковић

Зашто Уједињене нације не обелодане тајну чије су кости сахрањене у масовним гробницама на Косову и Метохији за које имају све податке

ГДЕ СУ НЕСТАЛЕ СРПСКЕ ЖРТВЕ

Белосветски "гробари" у Уједињеним нацијама у Хагу имају мапе са уцртаним локацијама свих масовних гробница на Косову и Метохији. Само у реону Суве Реке има око тридесет масовних гробница. Приступ обележеним и идентификованим масовним гробницама не дозвољавају припадници Уједињених нација и шиптарски терористи, који још увек наоружани несметано вршљају по Косову. Ексхумација и идентификација се не дозвољава. Зашто? Да ли се чека да се тела распадну, да иструли све што може послужити препознавању жртве, па да се и ти лешеве прогласе за "недужне" Шиптаре које су побили Срби? Шта је урадио Небојша Човић и његова (сада већ евидентно) србождерачка камарила из ДОС-а, да се изврши ексхумација и идентификација ових, и свих других лешева, покопаних широм Косова и Метохије?

На површини, отприлике седамдесетак ари, у реону шиптарског села Дуље, у општини Сува Река, сахрањено је нешто више од 900 „неидентификованих“ лешева. Импровизовано гробље је ограђено жицом и гробови обележени металним таблицама са бројевима. Време је већ учинило да металне таблице оксидирају, а фарба са њих отпадне, тако да се ни бројеви ви-

ше не виде. Још увек се не зна чија су тела ту сахрањена, а ово безимено гробље, Срби из енклаве у Ораховцу зову „Гробље Уједињених нација“.

До овог гробља, као уосталом и до других делова на Косову и Метохији, можете доћи једино уз дозволу КФОР-а (ако вам је дају) и пратњу војника Уједињених нација (ако је добијете). Другачије не може. Гробље иначе нико не чува, као уосталом и ниједну од тридесетак

откривених масовних гробница у атару Суве Реке.

Ко су људи сахрањени у овим гробницама

Да се у овим, откривеним и од стране КФОР-а евидентираним гробницама, налазе искључиво српски лешеве, врло је лако закључити. Представници УН су све шиптарске лешеве које су пронашли, ако су их уопште пронашли, одмах после идентификације и обдукције предавали породицама. Сећате се да су се све телевизије (поготову државне), које су се после септембарских избора прогласиле за „нове“ и „ослобођене“, просто утркивале која ће са више пијетета коментарисати сахране једног или двојице погинулих Шиптара, чије су гробове пронашли КФОР и УНМИК.

Уосталом, не би међународна заједница морала да натера оног Михајловића на највећи и најсрамнији посао, да прекопава по Србији и измишља некакве масовне гробнице. Могли су, једноставно, да ове лешеве прогласе страдалим Шиптарима и да их сахране. Е, али неће представници међународне заједнице да прљају руке. А и што би, кад имају Душана. Он је већ сагнуо главу, пристао унапред на све што ће му радити, примио за то паре, па нека сам благи и себе, и Србе, и Србију.

У прилог констатацији да се у овим гробницама налазе побијени Срби иде и чињеница да је до сада, по речима Сузан Мануел, портпарола УНМИК-а, идентификовано и враћено породицама „седам до девет” лешева. И сви су били Срби. Посебно је неодговоран однос и необавезно понашање поменуте институције и поменуте госпође, кад званично изјави - седам до девет. Шта то значи? Или је било седам, или девет покојника. Да ли је седам породица сазнало истину о страдању њеног члана, или је то било девет?

Толико Срби и српске трагедије интегрисују Запад и Уједињене нације.

Рђа на таблама, рђа на савести појединаца

Грбови су иначе обележени таблама на којима се већ и не разазнају натписи и бројеви. Натписи су иначе двојезични, писани на енглеском и шиптарском језику. Већ сама ова чињеница довољно казује. Рђа и кише су учинили да боја избледи и отпадне. Представници УНМИК-а ка-

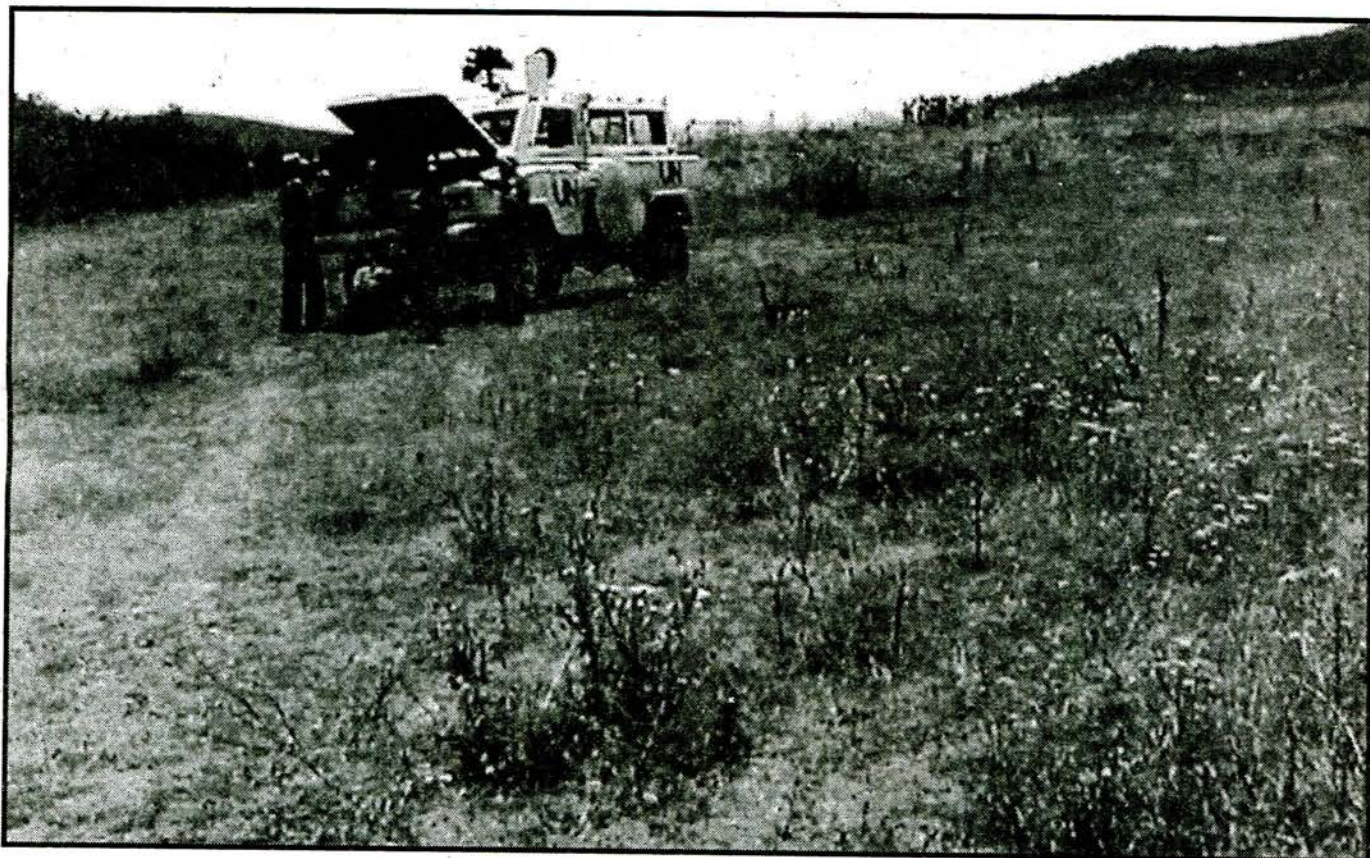
жу да ни ово гробље, а ни сва друга у њиховој надлежности, нико не дира и не скрнави. Због тога нема потребе да гробља буду посебно чувана и заштићена.

Кажу да чак ни стока неће да уђе у ограђени део. Неће стока, али треба се бојати да не уђу неке друге звери. Оне исте које су ове несрећнике овде и отпремиле. Уосталом, пошто се на идентификацији ништа не ради, јасно је да постоји договор између Шиптара и међународне заједнице да се сачека да време учини своје, да тела иструну и идентификација постане немогућа. Онда ће се моћи манипулисати и са бројем и са националном припадношћу сахрањених.

Сузан Мануел је, на питање новинара: „Шта је са неколико хиљада несталих Срба и шта је са 1.300 несталих у периоду од кад су они дошли”, лаконски одговорила: „Не знамо где су нестали Срби, али се надамо да ћемо их пронаћи. Ви сада можете да нас оптужујете да прикривамо истину, али то није тачно”.

Сад је и најнаивнијим Србима јасно да КФОР, УНМИК и међународна заједница, оваквим односом и деловањем купују време. Нико више не верује у било какву њихову акцију којом би били ослобођени, евентуално, живи Срби. Они за које управо Шиптари и ове светске организације намерно шире причу и подгревају наде чланова породица отетих, причама о некаквим тајним радним логорима на Косову или у Албанији.

Сваки Србин, који је допао у руке арнаутском кољачима, давно је убијен, углавном на најзверскији начин и закопан

на неком неприступачном месту. Или се налази међу ових деветсто српских мученика, или у некој од других масовних гробница. Или је спаљен у некој од кречана, као они мученици из Ораховца, које шиптарски злотвори спалише у Клечки. Владарима из света, владарима са Косова, а све је јасније да и владарима из Београда, иде у интерес да се истина о броју убијених Срба никад не сазна. И све чине да никакве информације не прођу у јавност.

Кад већ нису могли да измисле „огромне“ шиптарске жртве, кад већ нису могли ни помоћу Душана Михајловића и свих осталих Карлеуша да исфабрикују број убијених Шиптара, онда да максимално смање број стварних српских жртава. Због тога ће ова и све друге откривене и неоткривене масовне гробнице остати неексхумиране, а жртве, српске жртве, које се налазе у њима необдуковане и не-

идентификоване. Остаће несахрањене по хришћанским правилима и обичајима.

Остаће несмирене душе свих Срба које је балистичка звер позобала. И остаће да тиња код фамилија трачак лажне наде да су можда живи. Управо је то и највеће зло које се тим људима наноси. Црна сумња и лажна нада ће наизменично разарати душу и ментални склоп чланова фамилија. Мисао да је киднаповани можда негде жив и да је у мукама, а да фамилија ништа не чини да га пронађе, исто тако је погубна и разарајућа као помисао да му негде труну кости неопојаном и непокопаном, како хришћанки обичаји налажу.

Досманлијски осамнаестерац би много учинио за српство кад би измолио своје газде да дозволе да се изврши обдукција и идентификација ових који се налазе у масовној гробници на Дуљу, и свим евидентираним масовним гробницама за које и КФОР и УНМИК знају. И да обдук-

цију врши искључиво др Зоран Станковић и његова екипа. Под заштитом КФОР-а, наравно. Светским патолозима не смео веровати, као што уосталом не верујемо ниједној њиховој речи и ниједном њиховом налазу.

Могли би учинити да хоће. Њима се, међутим, из само њима знаних разлога то не ради. Кад једном пред српством и српском историјом сви будемо полагаали рачуне за све што смо урадили, или нисмо урадили, а требало је, на раду ће им бити уписано све, поготову оваква дела. Историја и нација ником не опраштају. И Бог, на кога су ови одавно заборавили.

Момир Марковић

Испод зарђалих металних плочица, на дубини од око шездесетак сантиметара, налазе се дрвени сандуци са телима изгнутих. Не само да није православно, није ни људски. На сандуцима су исписани бројеви који се налазе и на плочицама. Кад због рђе отпадне боја којом су писани бројеви на плочицама и иструли боја на сандуцима, нестаће и последња препрека да се лешеве прогласе непознатим. Нико више неће моћи да идентификује покојника. Тим пре што су нека тела доношена и из других делова Косова и Метохије и овде сахрањивана. Управо тај тренутак чекају и међународна заједница, и КФОР, и УНМИК. А и досовци, изгледа.

ЗАДУЖБИНАР АЛБАНСКЕ ЕМИГРАЦИЈЕ

Председник Комитета за заштиту људских права на Косову, Енвер Хадри, убијен је у Бриселу. Умро је, бивши југословенски обавештајни извори кажу - због шпијунирања и тероризма, а албански - због неизмерног доприноса легитимној тежњи косовских Албанаца

Убиство Енвера Хадрија у Бриселу догодило се 1990. године, али је оно 1995. узроковало хапшење југословенског држављанина Дарка Ашанина у Грчкој. Он је осумњичен за учествовање у планирању или извршењу убиства овог Албанца. О самом Хадријевом убиству постоји могућа и тачна службена верзија бриселске полиције:

"У Сен-Жилу (Брисел), 25. фебруара 1990. у 16.30 сати, југословенски држављанин албанског порекла, идентификован под именом Хадри Енвер, рођен у Пећи (Југославија) 2. априла 1941. и са станом у Сен-Жилу, Улица Албанска 23, убијен је од стране непознатих лица из ватреног оружја док је био за воланом возила своје пријатељице".

Само неколико детаља више успео је тада да сазна белгијски новинар Жилбер Дипон:

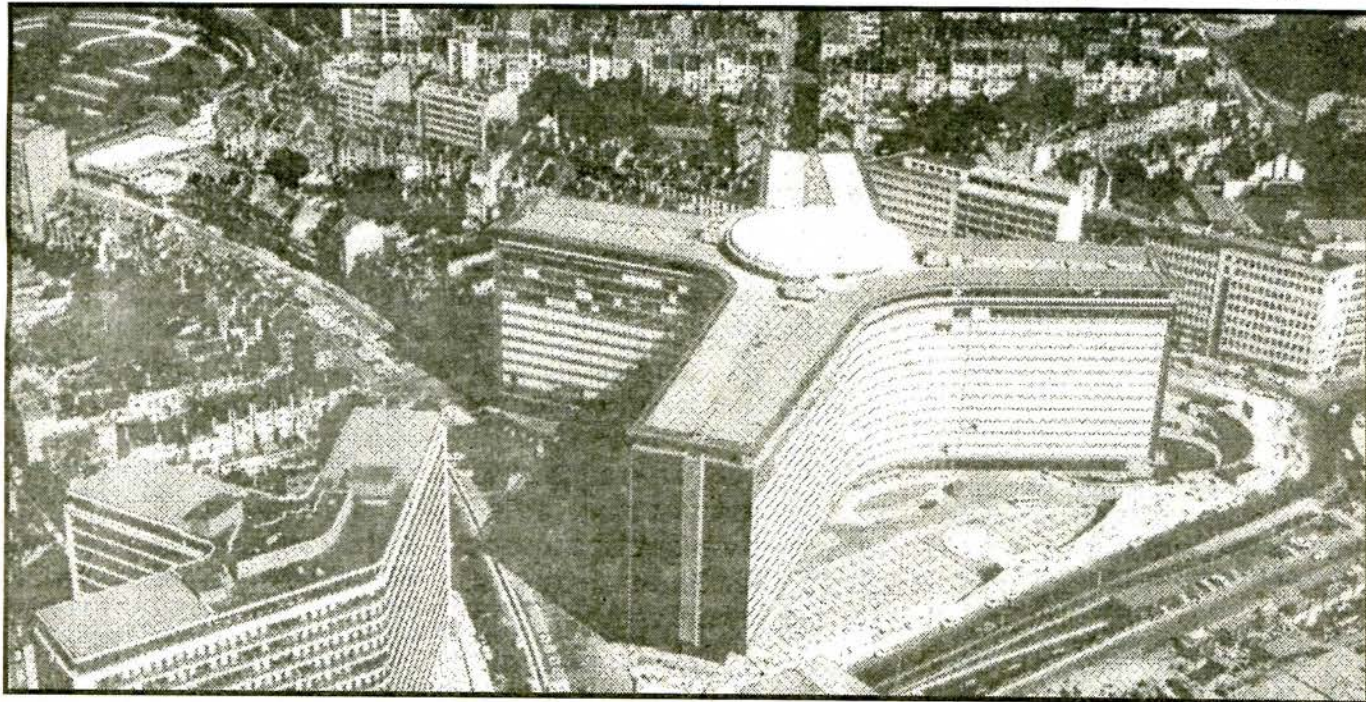
"Хадри се налазио у ауто једне пријатељице. Застао је на раскрсници улица Сен Бербар и Викторија у Сен-Жилу. Један други ауто, воксваген голф, застаје поред и из њега испалују неколико метака у главу Енвера Хадрија... Убиство је извршено без сведока. Само два или три лица су изјавила да су видела један ауто фолксваген голф са регистарским бројем GLV GLU-638, који се хитро удаљава са места злочина у правцу улице Викторија..."

Корени породице Хадри

За Енвера Хадрија, који је последњи

пут у Југославији био 1970. године, до сада се углавном знало као о председнику Комитета за заштиту људских права на Косову. Тачније, могло би се рећи да је Хадри, не само по звучној функцији коју је обављао у Белгији, где се по одласку из Југославије настанио, постао можда и најугицајнији Албанац у круговима у којима се кретао, ниједног тренутка не скривајући своју жељу да Косово кад-тад, уз његову свесрдну подршку, постане независно и издвоји се из Србије. С обзиром да се на основу извора некадашње Државне безбедности о Хадрију може судити само као о шпијуну и могућем организатору терористичких акција, покушали смо да податке о њему добијемо и с друге стране.

Хафић Мулићи, новинар и драмски

За Хадријеву делатност се, после демонстрација Албанаца на Косову 1981. године, везују и први протестни скупови на Западу - у Бриселу 11. априла 1981. године - на којима се подржавају захтеви за Републику Косово. Заједно са својим најбољим пријатељем, Агимом Радонићијем, Хадри даје свој први интервју за белгијски "Стандард". Убрзо, Хадри увиђа да је пожељно да свој "Комитет националног отпора Албанаца" преименује у "Комитет за заштиту људских права на Косову", са седиштем у Бриселу.

Енвер Хадри

писац из Приштине, имао је прилику да добро упозна Енвера Хадрија. Управо ових дана Мулићи је најавио да завршава писање књиге о Хадрију, за кога тврди да ништа није оно што овдашњи обавештајни извори тврде. Према Мулићевој евиденцији, породица Хадри није пореклом с косовских простора, али није ни из Албаније. У Ђаковицу и Пећ доселила се из Ниша у другој половини прошлог века. Док су живели у Нишу, тврди Мулићи, Хадријеви су били веома успешна и позната трговачка породица.

Одмах после рата, у новогодишњој ноћи 1945. године, у кућу Исљама Хадрија, Енверовог оца, долазе партизани и одводе га у непознатом правцу. Никад се није вратио. Према изворима са обе зарађене стране, Исљама Хадрија стрељали су партизани, јер је припадао балистичком покрету. Мулићи је мишљења да су га убили јер је био Албанац, коме је наводно припадност балистима била само параван. Исте ноћи када је одведен Енверов отац, у Ђаковици су партизани ухапсили и његовог ујака, Сефедина Круезиуа, којем се касније, такође, губи сваки траг. Према Мулићијевим подацима, ко-

мунисти потом хапсе и пребијају и другог Енверовог ујака, Руждија Круезиуа.

Писац Хаџиф Мулићи наводи да је прича о наводном Хадријевом брату, као о великом криминалцу, обична измишљотина јер је Енвер Хадри имао само рођену сестру, која данас живи и ради у Приштини. Енвера Хадрија наш саговорник описује као интелектуалца и политлогу који је говорио шест језика. Као архитекта, Хадри је студирао у Београду и Љубљани и радио као активиста за људска права косовских Албанаца. Обавештајна служба бивше Југославије имала је другачији опис Енвера Хадрија:

"Веома утицајан међу Албанцима у Западној Европи. Са јаким везама у институцијама и међу појединцима ненаклоњеним Југославији. Међу сарадницима веома ауторитативан. Сарадник више обавештајних служби. Потчињени га се прибојавају, па се на основу неких обавештајних података верује да је склон веома драстичним методама у решавању конфликата..."

Налог Станета Доланца

Овој тврдњи у прилог иде и теза да се Хадри својим деловањем није замерио само, како се то понегде показује, српској интересној сфери у Југославији, већ и другим странама. Баш такву варијанту потврђује уверење појединих албанских кругова, да је "налог" за његову ликвидацију изрекао нико други до Стане Доланц, бивши министар полиције СФРЈ и политички одговоран за безбедност Југославије. Наравно, немогуће је проверити колику веродостојност има прича да су по Хадријевом убиству чак и поједини његови блиски сарадници одахнули, наводно због суровости с којом је био спреман да се обрачуна с неистомишљеницима. Овакве детаље Мулићи потпуно оповргава, тврдећи да је то само неуспешан покушај власти да Хадријево убиство образложе међуалбанским обрачуном. Своје уверење Мулићи поткрепљује и тврдњом бившег инспектора СДБ Југославије, Божидара Спасића, који каже да је убиство у Бриселу испланирано у просторијама службе некадашње заједничке државе.

Узимајући у обзир Хадријеву породичну биографију, Мулићи каже да се Енвер нимало случајно није нашао у политици. Многе политичке организације на Косову прижељкивале су га у својим редовима. Мулићи се присећа како му је Хадри као кључни моменат за свој политички ангажман, навео демонстрације Албанаца на Косову 1968. године. Две године касније, његово илегално укључивање у једну политичку организацију, одвија се као по филмском сценарију. О томе Хаџиф Мулићи говори:

- Једне ноћи, 1970. године, код Енвера кући долази бивши политички затвореник, робијаш са Голог отока, Хајдин Мулићи. Те вечери он му је причао о једном веома интересантном сусрету са Антоном Ставрием, капетаном албанске војске. Он је такође био робијаш с Голог отока. Ставри је ухапшен на југословенској територији, где је био убаčen ради вршења обавештајне делатности. Хајдин Мулићи и Антон Ставри су се упознали на Голмом отоку, где су неколико година заједно робијали. Капетана Ставриа, међутим, 1962. године обухвата нека амнестија, тако да он заједно са осталим албанским обавештајцима бива пуштен и преко загребачког аеродрома га враћају назад у Албанију.

Улога капетана Ставрија

Доласком капетана Ставриа у Пећ, Хајдин Мулићи добија, за човека његових гледишта, веома изазовну понуду коју надамасе жели - припајање Косова Албанији. Ставри Мулићију предлаже да у Пећи створе једну илегалну организацију коју би подржавала и Тирана, а за коју је Ставри већ нашао истомишљенике у Призрену и Скопљу. Први човек код кога Мулићи одлази да му предложи учлањење је управо Енвер Хадри, који Ставриа фасцинира интелегенцијом и ерудицијом. Међутим, иако је Ставри обећао помоћ из Тиране, она није стигла. У међувремену та је организација откривена од стране југословенске контраобавештајне службе СДБ СФРЈ. Неки чланови бивају убрзо ухапшени, а Енвер Хадри успева да побегне у иностранство. На суђењу Антон Ставри добио је седам, а Хајдин Мулићи шест година затвора.

Хаџиф Мулићи као потпуно бесмислене назива тврдње да је Енвер Хадрију био заврбован од стране УДБЕ, која му касније "неверство" сигурно не би тако хумано опростила, шаљући га у војску. Овај новинар каже да је пре неког времена срео Хајдина Мулићија, те му је овај саопштио да је Хадри тада једва извукао живу главу. Да је на његово инсистирање побегао у иностранство, те да је сам Хајдин Мулићи био ухапшен само неколико сати после њиховог сусрета, односно после разоткривања организације.

Подаци Хаџифа Мулићија у многоме

Око Хадријеве спремности да организује, па и лично спроведе терористичке акције, постоје потпуно опречне тврдње. Док Мулићи каже да је сулудо и помислити на тако нешто, јер је Хадри био урбани интелектуалац, обавештајни извори уверавају да је од Хадријеве самовоље страховао сваки Албанац у његовом окружењу. У том контексту помиње се и име Џафера Шатрија.

се разликују од онога што о Хадријевој шпијунској биографији објављују друге новине. Према његовим сазнањима, Хадрија албански Сигурими никако није могао да врбује 1968. године, јер се у то време налазио у Љубљани на студијама. Истовремено, врбовање од стране ЦИА и КГБ нема никакве логике. А ни припадност организацији "Црвени фронт", за коју Мулићи тврди да, иако се емиграцијом годинама бави, никад није чуо. Ипак, Мулићи се слаже у томе да Хадријев избор Брисела, као места где ће се настанити, није случајан.

Сам Енвер Хадри је то образлагао чињеницом да главни град Белгије пружа одређену сигурност, јер је Брисел војна, економска, па и политичка "престоница" западне алијансе. И да је мањим обавештајним службама, као што је била УДБА, пуно теже да делују у граду у ком се налази и седиште НАТО-а. Због свега тога, уверене је Мулићи, није постојала ни најмања могућност да је Хадри био заврбован од стране КГБ, а да га је ЦИА готово осамнаест година пуштала да делује усред Брисела. Још мање је, објашњава Мулићи, постојала могућност да је Хадри био двоструки агент. На крају крајева, како каже - Хадри је волео Русе онолико колико и Србе, и ту је био бескомпромисан.

Организатор демонстрација

Још један од разлога за Хадријев одабир Брисела, јесте тај што се управо у то време у главном граду Белгије окупља највећи део албанске емиграције. У Бриселу су били Шингарии који су после Другог светског рата напустили Косово и Албанију због свог политичког деловања, или пак политичких уверења. Енвер Хадри одмах по доласку у Белгију ступа у везу са, Мулићи каже - албанским родољубом, Јусуфом Селеницом. Упознаје се и са Мухаремом Барјактаријем. Хадри истовремено сарађује са свим политичким групацијама које су биле приморане да беже из Албаније, али и са онима које су блиске режиму у Тирани.

Средином осамдесетих Енвер Хадри оснива организацију Комитет националног отпора Албанаца и почиње издавање листа "Зери и Косовес", на албанс-

ком, француском и фламанском језику. Мулићи тврди да је Енвер Хадри први Албанац који је косовско и албанско питање уопште унео у Европски парламент, и то још 1978. године. У то време је био на челу делегације Албанаца која је разговарала са групом утицајних личности парламента, од којих је на том нивоу први пут тражена подршка за Републику Косово, тада као равноправну јединицу унутар СФРЈ.

За Хадријеву делатност се, после демонстрација Албанаца на Косову 1981. године, везују и први протестни скупови на Западу - у Бриселу 11. априла 1981. године - на којима се подржавају захтеви за Републику Косово. Заједно са својим најбољим пријатељем, Агимом Радонићијем, Хадри даје свој први интервју за белгијски "Стандарт". Убрзо, Хадри увиђа да је пожељно да свој "Комитет националног отпора Албанаца" преименује у "Комитет за заштиту људских права на Косову", са седиштем у Бриселу. Разлог томе је, каже Мулићи, што схвата да је за њега, као и за његове истомисљенике, неупоредиво лакше да до кључних институција и личности у Европи стигну управо преко организације која се залаже за људска права. Испоставило се да је процена била потпуно тачна. Његова делатност за албанску ствар постаје кудикамо ефикаснија него раније, а 1989. године у аудијенцију га прима и Жак Делор.

Веза у Европском парламенту

Према сазнањима Хаџифа Мулићија, Хадријев Комитет је бројао свега четири члана. Поред њега, ту су били Бехара Реџеџи, Гани Аземи и Рещат Сахити. Касније им се прикључио и Фитам Погаруша. Верује се да је управо Хадри био човек који је у мају 1989. године организовао посету делегације Европског парламента Косову, када су се парламентарци у приштинском "Гранд" хотелу састали са Ибрахимом Руговом и Реџепом Ђосјом. Мулићи каже да му је једном приликом академик Ђосја рекао да му је један од европских парламентарца на полеђини неке хартије показао написано Хадријево име, показујући тиме ко их је упутио на Косово.

Чињеницу да Албанци имају доста при-

јатеља на Западу, међу утицајним круговима, Мулићи објашњава и као делом успешног рада Енвера Хадрија. Међутим, конкретно у случају Хадријевог ширена познанства, издваја се госпођа Хана Ебелинг, која убрзо постаје велики пријатељ Албанаца. Госпођа Ебелинг била је запослена у Европском парламенту, али албанска емиграција не занемарујући њену наклоност јој не придаје превелику важност. Ипак, и међу самим Албанцима има оних који симпатије госпође Ебелинг према Хадрију помињу као веома релевантне у његовом каснијем продору ка врховима неких високих институција. Чак се, кажу с ваљаним разлозима, претпоставља да је госпођа Ебелинг Енвера Хадрија снабдевала многим важнијим информацијама и документима из Европског парламента, што је касније Хадри успевао да искористи на најбољи могући начин.

Трн у оку УДБЕ

Око Хадријеве спремности да организује, па и лично спроведе терористичке акције, постоје потпуно опречне тврдње. Док Мулићи каже да је сулудо и помислити на тако нешто, јер је Хадри био урбани интелектуалац, обавештајни извори уверавају да је од Хадријеве самовоље страховао сваки албанац у његовом окружењу. У том контексту помиње се и име Џафера Шатрија - сада министра информисања у (непризнатој) Букошијевој влади - који се својевремено развијао по питању политичког деловања са Хадријем. И док српска страна тврди да је и самом Шатрију лакнуло после Хадријевог убиства, Мулићи све то оповргава и назива бесмисленим инсинуацијама којима је требало доказати постојање међубалканских сукоба. Ипак, бивши оперативци УДБЕ истрајни су у убеђивању да се неком сигурно не би "пришивало" нешто без икаквог основа.

Енвер Хадри је, још од 1973. године када се настанио у Белгији, југословенским властима свакако био трн у оку. Све стране, односно сви постојећи извори, слажу се у једној оцени - његов животни сан било је независно Косово. Једни то сматрају потпуно легитимним правом, други поткопавањем суверенитета некадашње и постојеће државе. Убијен је у тренутку када је одлазио на састанак с познаницима из европског парламента, којима је, наводно, требало да уручи листу са 36 имена Албанаца страдалих током демонстрација на Косову у јануару и фебруару 1990. године.

Супруга Енвера Хадрија, Ајша, Албанка родом из Пећи, са четворо деце - два сина и две кћери, живи и даље у Бриселу. Ни она, ни деца Енвера Хадрија не баве се политиком.

(Војислав Туфегџић, "Интервју", 22. децембар 1995. године)

ИСТИНА И ЗАБЛУДЕ

Ископавање масовних гробница на територији Србије, које би употпуниле слику о "злочиначком, фашисоидном српском народу" (а коју је претходно западни "демократски" свет већ креирао), мотивисале су настајање овог фељтона који ће пружити другачији угао посматрања на догађаје који су обележили последњих десет година. Фељтон који третира Ђлочине над Србима чиниће слике трагедије Срба од Хрватске 1991. до НАТО агресије, и као такав биће допринос расветљавању сваког појединачног живота и помен сваком одузетом животу на просторима бивше Југославије пред помахниталим хордама новог поретка ствари у свету

Терористички напади на грађане

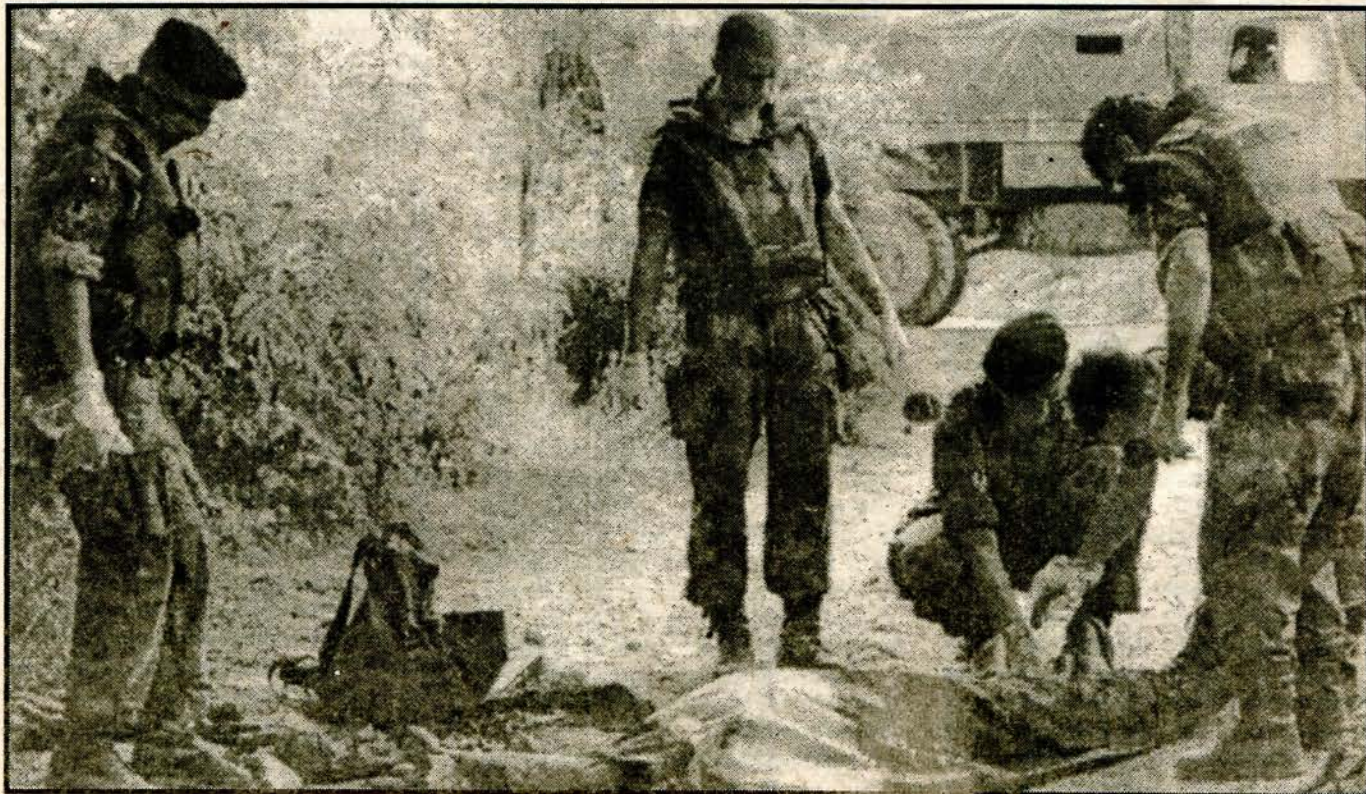
9. јануар - У селу Степенице, општина Клина, у терористичком нападу из заседе убијен је мештанин Ђорђе Белић (1938), у дворишту породичне куће.

12. јануар - На сеоском путу у селу Градиц, општина Глоговац, терористи су из аутоматског оружја, са 28 метака, усмртили Сејди Мују (1946), шумара ЈП "Србијашуме", иначе познатог као лојалног грађанина Србије.

13. јануар - У атару села Кожица, оп-

штина Србица, седам маскираних терориста, наоружаних аутоматским пушкама, пресрело је Јордана Ничића, радника ЈП "Србијашуме". Терористи су Ничићу одузели пиштољ и запретили му да више не долази на тај терен.

22. јануар - У селу Лауша, општина

Клина, четворица албанских терориста, у цивилним оделима и са маскирним капама, наоружаних аутоматским оружјем и једним ручним бацачем, зауставила су аутобус "Косметпревоза", извела Благоја Николића (1952) из села Дрсник, општина Клина, и задала му више удараца кундацима по глави и телу.

У селу Лауша, општина Србица, маскирани терористи, наоружани аутоматским пушкама (један у маскирној униформи), зауставили су путничко возило ДП "Косовосировина", у којем су се налазили директор Драгутин Павићевић и возач Петко Шаревић. Терористи су извршили легитимисање путника и претрес возила, представљајући се као припадници ОВК. Са леве стране пута стајала је група од још десетак наоружаних терориста.

23. јануар - Хоти Енвер, из села Јошаница, општина Клина, пријавио је да је 21. јануара, на путу који води у правцу села Бића, приметио "мерцедес" регистрације КМ 65-85, у којем се налазио леш мушкарца. Након увиђаја, установљено је да се ради о Десимиру Васићу (1948) из села Кориле, општина Звечан, предузетнику, одборнику и члану ИО СО Звечан, кога су убили шиптарски терористи, са 26 метака испалених из аутоматског оружја.

24. јануар - У селу Грабаница, општина Клина, терористи су ручним бацачем гађали кућу Јагоша Уричића.

25. јануар - У селу Туричевац, општина Србица, у продавницу је упала група од седам маскираних терориста, обуче-

них у маскирне униформе и наоружаних аутоматским пушкама. Уз претњу, чувару Сахити Хаљиму одузели су ловачку пушку и пиштољ.

26. јануар - У Улици Данила Киша, у Урошевцу, бачена је експлозивна направа у двориште породичне куће Симише Марјановића.

12. фебруар - У селу Туричевац, општина Србица, терориста наоружан аутоматском пушком и пиштољем претекао је "ладом", без регистарских таблица, возило бугарског држављана Ангела Борисова (1963), у којем су биле и Марија Петрова и Атанаска Лазарева. Борисову је наређено да пређе у возило "лада" и стављена му је капуљача на главу. После извесног времена је пуштен.

13. фебруар - У селу Горње Обриње, општина Глоговац, више терориста, наоружаних аутоматским пушкама, са више хитаца убило је Мустафу Куртаја (1971), радника ППТ "Србија-РЈ Глоговац".

19. фебруар - У селу Пограђе, општина Клина, у продавницу "БК-Чупева" упала су двојица маскираних терориста, наоружаних аутоматским пушкама, и од власника Рифата Чучеваја (1953), уз претњу оружјем, тражила пушку. Када им је рекао да не поседује пушку, ударили су га боксером и гуменом палицом и запретили да ће га убити ако пушку не преда.

На магистралном путу Подујево-Приштина, терористи су напали на путничко возило М 615-563, у покрету. Том приликом убијен је Небојша Цвејић.

20. фебруар - На путу Клина-Србица,

у селу Лауша, више маскираних наоружаних терориста напало је лица у теретном возилу косовско-митровачке регистрације. У нападу аутоматским оружјем убијен је Мурат Дајакај (1960) из села Ракитница.

У делу Лауша, општина Србица, маскирани терористи, наоружани аутоматским оружјем, пуцали су у теретно возило призренске регистрације и убили Милорада Ристића (1938) из Баковице, док је Здравко Ђуричић (1956) из Велике Хоче, општина Ораховац, лакше повређен.

21. фебруар - Код земљорадничке задруге "Добра вода", општина Клина, терористи су убили Рецај Алију (1960) из села Сичево, општина Клина.

22. фебруар - У Гладном Селу, општина Глоговац, у кућу Берише Хазира упала су двојица маскираних терориста, наоружаних аутоматским пушкама, који су се представили као чланови ОВК. Уз претњу, одузели су му ловачку пушку.

28. фебруар - У селу Доњи Ратиш, општина Дечани, на кућу Настадина Ђулафића извршен је терористички напад. Терористи су са удаљености од 30 метара испалили тромблонску кумулативну мину, која је погодила кровну конструкцију и део зида, направивши на њему кратер. Након тога, из аутоматског оружја испалили су неколико рафала по зиду куће. Повређених није било.

2. март - У селу Папрањани, општина Дечани, извршен је терористички напад ручним бацачем и аутоматским оружјем на кућу Шаља Ганија. Општењени су кров

и зид. Повређених није било.

У Доњем Ратишу, општина Дечани, више албанских терориста из заседе је напало возило Слободана Прашчевића (1945) из Баковице, пензионисаног командира полиције. На возило је испале-но више хитаца, а у њему су се налазили и Игбала Тахирај и њен син Антун. Том приликом Прашчевић је убијен, док је Игбала Тахирај задобила тешке телесне повреде.

У селу Крушевац, општина Пећ, терористи су претукли Перка Бошковића (1951) и његовог братаца Бошка (1978), наневши им тешке телесне повреде.

У селу Броћња, општина Србица, у двориште куће Тачи Ризе (67) упала је група маскираних терориста, обучених у маскарне униформе, наоружаних аутоматским пушкама. Терористи су испалили више хитаца и Тачију нанели тешке повреде.

11. март - У селу Броћња, општина Србица, у близини куће Таћи Брахима, на око 450 метара од истуреног полицијског одељења, Хоти Ајета (1933) и Хајдини Селја (1948) ногом су закачиле канап и активирале подметнуту ручну бомбу. Задобиле су лакше повреде.

20. март - На улазу у село Брадаш, општина Подујево, аутоматским вагреним оружјем извршен је терористички напад на бившег припадника МУП РС Јакупа Хотија (1945), који је задобио тешке телесне повреде.

26. март - У селу Макрмаљ, општина Србица, већа група маскираних терориста, наоружаних полуаутоматским пушкама и са два ручна бацача, зауставила је конвој од седам возила, са 11 лица, који је

превозио помоћ хуманитарне организације "Ечо" за село Ликовац, општина Србица. Терористи су након једног сата вратили конвој за Србицу.

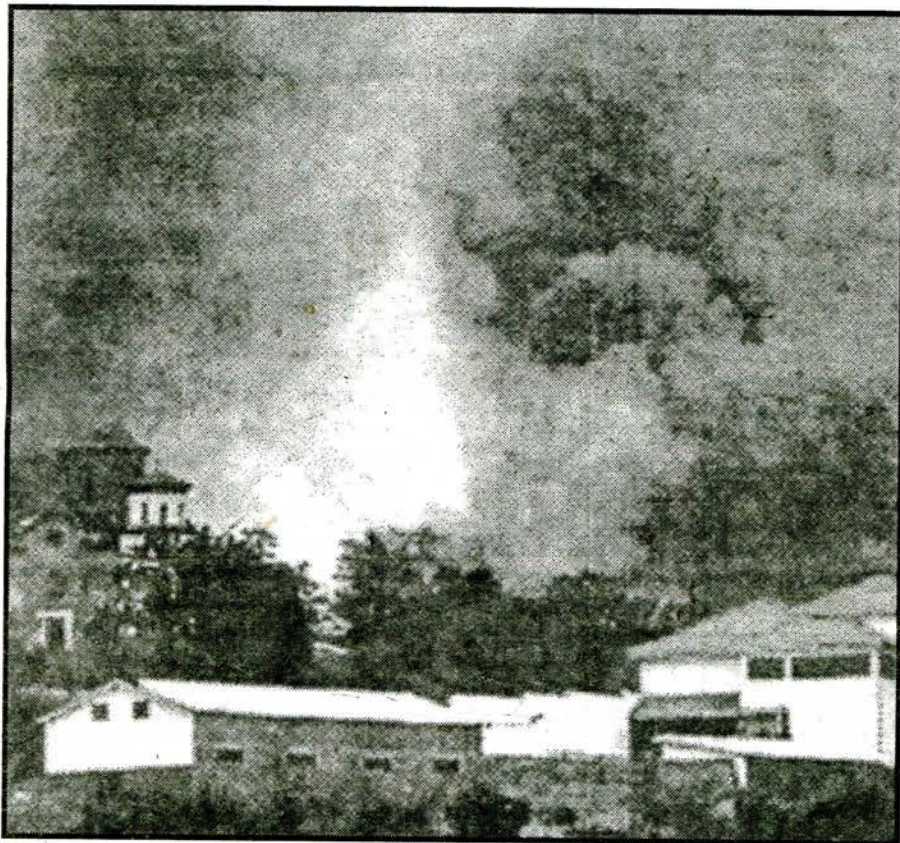
На путу Приштина-Ораховац, у близини села Драгобиње, општина Орахо-

вац, више униформисаних маскираних терориста, наоружаних аутоматским пушкама, зауставило је аутобус ГП "Шеху" из Ораховца, којим је управљао Шеху Масар из Ораховца. Представљајући се као чланови ОВК, два лица су легитимисала путнике. Поред осталих, легитимисан је и Дејан Миљковић из Ораховца, у служби Војске Југославије. Након легитимисања и прегледа путника, терористи су се повукли у оближњу шуму.

6. април - Поред пута Ораховац-Малишево, на месту званом "Царевац", пронађено је шест лешева мушког пола. Утврђено је да се ради о Бериша Салију (1948), власнику бензинске пумпе у Кијеву, његовом брату Авдуљај Бајраму, аутопревознику, Зогај Ибрахиму (1949) и његовим синовима Рамадану, Фадилу и Салијај Ибрахиму (1950), сви са подручја СО Клина. Пронађено је тридесетак чаура од аутоматског оружја које најчешће користе албански терористи. Ова лица су три дана пре тога из њихових кућа насилно одвели наоружани терористи, у маскарним униформама са обележјима и амблемима војске Републике Албаније. Убијени Албанци били су познати као успешни привредници и лојални грађани Републике Србије и Југославије.

10. април - На путу Штимље - Сува Река, на месту званом "Ћаф Дуље", терористи у маскарним униформама, са обележјима и амблемима војске Републике Албаније, из заседе су, аутоматским ору-

жјем, отворили ватру на путничко возило у којем је Гутна Адем, председник ОО СПС Гора, задобио тешке телесне повреде. У возилу су се налазили и Ибро Ваиг, посланик Народне скупштине Републике Србије и председник Округног одбора СПС Призрен, Вејсели Авнија, секретар ОО СПС Гора и Раде Крстић, секретар ОО СПС Сува Река.

14. април - Село Будисавци, општина Клина. У кућу Незај Ука упала је шесточлана терористичка банда наоружана аутоматским пушкама, разбијајући улазна врата и ствари по кући. Супруга Незај Уке је силована, док су њега тукли ногама и рукама по целом телу. Након тога су их пустили, уз поруку да су ово урадили јер је Укин отац лојалан Србији.

17. април - На сеоском путу Бабалош-Дубрава-Грамоћел терористи су напали и претукли Рустемај Ганија из села Скивљане, општина Баковица.

18. април - У селу Дубрава, општина Дечани, извршен је терористички напад ручним бацачима и аутоматским ватреним оружјем на кућу Драгослава Стојановића.

19. април - У селу Сушица, општина Исток, група наоружаних терориста напала је кућу Салихај Хаџија, опљачкала домаћинство и малтретирала укућане.

19. април - У Србици је извршен терористички напад на зграду средњошколског центра.

20. април - Већа група наоружаних терориста зауставила је аутобус предузећа "Врњачка Бања" и малтретирала путнике.

20. април - У селу Дубрава, општина Исток, група наоружаних терориста напала је, малтретирала и опљачкала чувара ЈКП "Дубрава-Јуко" Јахај Абедина.

21. април - У Глоговцу, група наоружаних терориста напала је, малтретирала и опљачкала чуваре "Јуко-Дреница" Хоџа Рашита и Ђори Ељмију.

21. април - У селу Црмљану, општина Баковица, група наоружаних терориста напала је куће породица Фатић и Бабовић.

22. април - У селу Ђурђевић, општина Клина, нападнуте су куће Таћи Мустафе и Пјетрај Ђона. Покућство је уништено или опљачкано, а укућани су малтретирани.

22. април - Терористи су напали и претукли групу Срба из села Љумбарди, општина Дечани.

22. април - У селу Старо Чикатово, општина Глоговац, група наоружаних терориста напала је и малтретирала чувара ДД "Градин", Адеми Селатија, познатог као лојалног грађанина Србије.

23. април - У селу Дашиновац, општина Дечани, терористи су киднаповали Слободана Радошевића и Милоша Радновића.

24. април - У селу Клиничина, општина Клина, терористи су убили Черима Деску на њиви. Деску је био лојалан грађанин Србије.

24. април - У селу Реновац, општина Клина, наоружана терористичка банда напала је и малтретирала Ненада Спасића.

24. април - Група наоружаних терориста напала је кућу Тахир Шаље, опљачкала и уништила покућство и малтретирала укућане.

25. април - У селу Прилеп, општина Дечани, група наоружаних терориста напала је и малтретирала Душана Зечевића, из села Воша.

25. април - У селу Ереч, општина Баковица, група наоружаних терориста напала је Ђемије Тахирај и њену кћерку Адријану, које су задобиле тешке телесне повреде.

25. април - Терористи су напали и опљачкали куће Елезај Шаџира, Елезај Ганија, Елезај Тафа и Елезај Ђема из села Мали Ђурђевић.

26. април - У селу Суво Грло, општина Исток, нападнута је и опљачкана кућа Данарустем Имераја.

26. април - У селу Глобаре, код Глоговца, из заседе, аутоматским оружјем, убијен је Ружди Ладровци, радник обезбеђења глоговачког "Фероникла".

У "Ферониклу" тврде да су албански терористи, у више наврата, претили Ладровцију и тражили од њега да им преда службено оружје.

26. април - Представници Међународног црвеног крста довели су у болницу у Косовској Митровици Авни Шаљу из села Броћиња, који је тешко рањен у нападу на полицијски пункт у Турићевцу, код Србице.

Полиција претпоставља да је Шаља био један од учесника у терористичком нападу на полицијски пункт у Турићевцу. Од раније је познат као припадник терористичке групе која је извршила неколико напада на полицијске патроле у дреничкој области.

27. април - У селу Глобаре, општина Глоговац, пронађено је тело Ђемаљ Краснићија, лојалног грађанина Републике Србије, кога су претходних дана ликвидирали наоружани терористи.

27. април - У 13 сати и 20 минута, код села Лауша, на путу Клина-Србица, из аутоматских пушака је пуцано на аутомобил јапанске амбасаде у Београду.

Том приликом је рањен један од пратилаца јапанског дипломате који је био у аутомобилу. Пуцано је из села Лауша, где се налази јака база наоружаних терориста.

Напад се догодио на месту где је у последњих месец дана више од двадесет пута пуцано на полицијске и цивилне аутомобиле.

28. април - Група наоружаних шиптарских терориста је око два сата и 45 минута, у селу Игларево код Клине, по други пут у последњих неколико дана, напала кућу Рамадана Баљаја, радника јавног предузећа "Србија шуме". Иако тек пуштен из болнице због повреда задобијених приликом прошлог терористичког напада, Баљај је успео да се одбрани и да задр-

жи двојицу терориста до доласка полиције.

Полиција је, приликом претраге терена после напада на кућу Рамадана Баљаја, ухапсила двојицу терориста, припадника такозване Ослободилачке војске Косова из клинских села. Код њих су пронађени аутоматско оружје и неколико бомби.

29. април - Око 7.00 часова, у селу Игларево код Клине, по трећи пут је, у последњих седам дана, извршен оружани терористички напад на кућу Рамадана Баљаја.

Том приликом терористи су пуцали из аутоматског наоружања и бацили бомбу. Баљај је, и овом приликом, са сином Наимом успео да се одбрани од терориста.

29. април - Код места Дуље, на путу Приштина-Призрен, код раскрснице за Малишево, у 22 сати и 55 минута убијен је

полицајац Саша Јовановић, рођен 1972. године, из села Хум код Ниша, иначе радник СУП Призрен.

У полицијској управи у Приштини потврђено је да је на полицијски пункт код места Дуље, са даљине од неколико стотина метара, испалена мина из ручног бацача.

1. мај - Браћа Игор, Слободан и Владан Микић, које су пре пет дана заробили шиптарски терористи, вратили су се кућама у Клини. Терористи су Микиће отпустили до села Бича код Клине, где су их 26. априла заробили.

Од 22. априла, на подручју Метохије, наоружане групе Албанаца су отеле 11 људи српске и црногорске националности.

Двојицу отетих, Слободана Радошевића и Милоша Радуновића из села Дашиновац, терористи су убили. Њихова тела су пронађена поред пута на улазу у то село. Радошевићева супруга се налази у

Дашиновцу, у својој кући, као талац. Брачни пар Влаховић, из села Доњи Ратиш, такође се налази заробљен у својој кући. Судбина осталих отетих је још неизвесна.

5. мај - У 5.30 сати, на путу Приштина-Пећ, код села Орлате, полиција је пронашла тело Ненада Јаредића, запосленог у пошти Добра Вода.

Истражни органи у Приштини утврдили су да је Јаредић заклан, а да му је потом пуцано у главу из аутоматског оружја. На његовом телу су пронађени трагови мучења, а на рукама трагови везивања.

Истражни органи процењују да је Јаредић мучен и убијен на другом месту, а да је код Орлата избачен из аутомобила.

6. мај - Полиција је у Дечанима, у реци Дечанска Бистрица, пронашла тела Бека Шабанаја-Цацаја (70) и Хајдара Кућија (77).

Њихове породице су пријавиле њихов нестанак полицији. Налази вештака показују да су Шабанај и Кући измасакирани и да су пре убиства мучени.

Породице Шабанај-Цацај и Кући су од раније познате по лојалности држави Србији.

6. мај - У селу Баране, између Пећи и Дечана, пуцано је на аутомобил у којем су била браћа Шаља. У нападу је погинуо Рифат Шаља (30), а његов брат Исмаил је повређен.

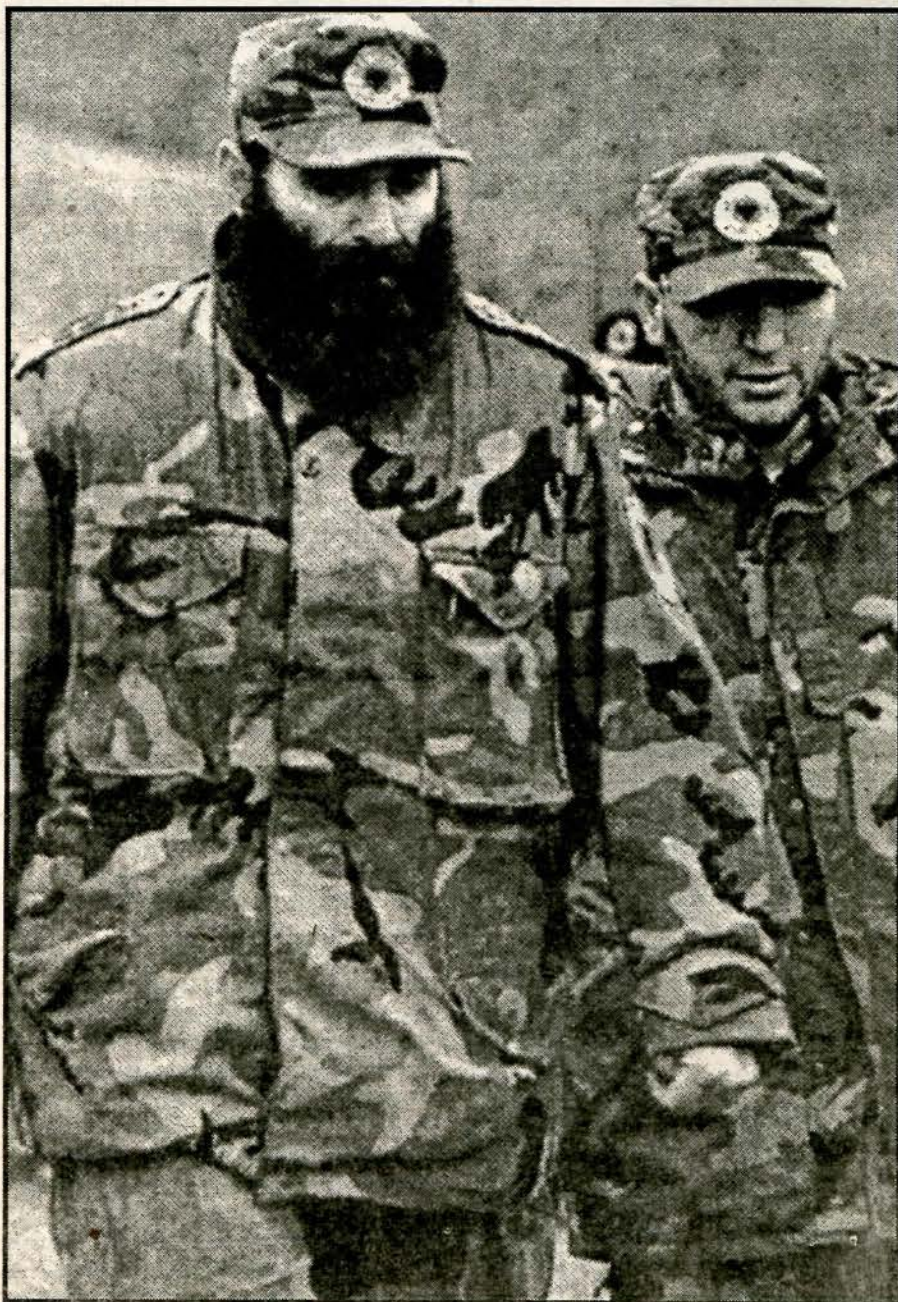
Остали терористички напади

19. фебруар - У Подујеву, у двориште старог Историјског архива, где су смештене избеглице Славољуб Томић (1956) и Богољуб Биочанин (1954), непознати терористи бацили су две ручне бомбе, од којих је једна експлодирала, причинивши материјалну штету.

3. март - Извршен је терористички напад на пријавницу Казнено-поправног завода "Смрековица", општина Вучитрн. На пријавницу, у којој су били шеф смене и стражар, са удаљености од око 100 метара, терористи су испалили више хитаца, од којих је 6 погодило објекат. Узвращено је ватром, након чега су терористи побегли.

12. март - У Новом Селу, општина Пећ, терористи су отворили ватру из аутоматског оружја на пословни простор ПП "Бели Дрим комерц", бифе, пиљару и продавницу, власништво Јусуф Цамаја (1949). Након тога, терористи су отворили ватру и на пословни простор предузећа "Боби-Комерц", власника Тахиреј Елџезаја. Приликом напада, нанета је материјална штета на продавници Јусуф Цамаја. Пронађено је 56 чаура аутоматске пушке калибра 7,62.

21. март - Више терориста лупало је на главне капије дворишта манастира Девич, а након краћег времена из правца Девичких шума зачуо се пуцањ из ватреног оружја. Повређених није било.

ТОЛЕРАНЦИЈА И АНТИСЕМИТИЗАМ

Већ дуже време наши Јевреји лупају о бубњење и причају о антисемитизму, али никад не појашњавају шта спада у то зло. По енциклопедијама разликује се антисемитизам и антијудаизам. Антисемитизам је физичко уништавање Јевреја, а антијудаизам је противљење њиховој духовности.

Србинису никад уништавали Јевреје, а то што су се бранили од њихове агресивне пропаганде последњих десет година, нормално је право сваке нације. Али, оно што брине и што ме запањује, јесте нетолеранција према другим народима и културама коју јеврејски представници износе у јавности поводом расправа о антисемитизму.

На моменте ми се чини да нови Јевреји (сви српског порекла) у свом доказивању на силу стварају теорије о антисемитизму, а једино место где то могу злоупотребљавати је срамотни Хелсиншки комитет, јер нико други нормалан не прихвата измишљање антисемитизма кад се на сваком кораку види јеврејска србофобија.

Предлажем им да поведу рачуна о толеранцији, јер сваки екстремизам је зло, па био и њихов.

Др Лазар Прокић,
Београд

Redakciji
za rubriku pisma čitalaca

ТОЛЕРАНЦИЈА И АНТИСЕМИТИЗАМ

Već duže vremena naši Jevreji lupaju o bubnjevima i pričaju o antisemitizmu ali nikad ne pojašnjavaju šta spada u to zlo. Po enciklopedijama razlikuje se antisemitizam i antijudizam. Antisemitizam je fizičko uništavanje Jevreja, a antijudizam je protivljenje njihovoj duhovnosti. Srbi nisu nikad uništavali Jevreje, a to što su se branili od njihove agresivne propagande zadnjih deset godina to je normalno pravo svake nacije. Ali ono što brine i što me zapanjuje jeste netolerancija prema drugim narodima i kulturama koju jevrejski predstavnici iznose u javnosti povodom rasprava o antisemitizmu. Na momente mi se čini da novi Jevreji (svi srpskog porekla) u svom dokazivanju na silu stvaraju teorije o antisemitizmu a jedino mesto gde to mogu злоупотребљавати je sramotni Helsinški komitet jer niko drugi normalan ne prihvata izmišljanje antisemitizma kad se na svakom koraku vidi jevrejska srbofobija. Predlažem im da povedu računa o toleranciji jer svaki ekstremizam je zlo pa bio i njihov.

Lazar Prokić
Dr Lazar Prokić
Beograd

Уз сиву економију, одскора имамо и - сиву политику. Наиме, наш сиромашни народ није у стању да добро плаћа своје изабране услуге, па неки од њих, поред легалне државне службе, баве се и додатним радом, "на црно".

Најчешће је то код препродаваца демократије и људских права, те на сезонским пословима, код високоградње "Нови поредак". А понеки, богами, и код Цанета и бројних Цанчића.

Највише се у нас шверцују: цигарете, дрога, аутомобили, нафта и деривати, бело робље и, у последње време, свежи и половни лешеви.

Наша водећа Коштуница, како се испоставило, заправо је - кикирики. Тврд је кикирики воћка чудновата...

Ако неће Срби Хагу, онда ће - Карла Србима. Но, но, беле лале!

Наша највећа фирма за (рас)продају некретнина, нарочито покрајина и регија, свакако је - ДОС а.д. са неограниченим јемством.

(СЛ)ЕПИГРАМИ

ДОС и земаљско царство
(По народној песми)

Нит' је било, нит' ће икада бити,
један слуга а два господара;
па и ДОС ће свом роду служити,
све служећи - вашингтонског цара.

Царе Цорце, наше росно цвеће,
ДОСлавија за тобом се креће.
Царе Цорце, љубичице плава,
и нам делиш хашка људска права.

Сандра Рапковић-Ивић

Док продаје нама
УНМИК-ову робу,
њен се славни отац
преврће у гробу.

Уз тупан и зурде,
дуж српске Голготе,
игра Тачијеву -
шоте, мори, шоте.

Регистрација
светости код Алаха

Сад свете му ноге
поносито газе,
низ Артемијеве
утабане стазе.

Ближњељубећа се
развила романса,
између Светости,
Тачија и Ханса.

Српском стаду, веле,
неће бити лоше,
за нови "Репубљик"
када се жигоше.

Пријаће му трава,
и сено и слама,
чуваће га Тачи -
до Курбан Бајрама.

Светомир Момић

ЈОШ ПОНЕШТО О ...

Америка дабе троши огромне паре. Кад би само Ђинђића прекомандовала у Кабул, Осам бин Ладен био би у Вашингтону за месец дана. Коштуници би, наравно, одмах изјавио да о томе ништа није знао.

— • —

Поуздано је утврђено да је северозападно од Крагујевца откривено преко 20 масовних гробница. Ускоро ће се министар Душан Михајловић појавити на конференцији за штампу са тврдњом да се у њима налазе жртве претходног режима. Ни су откривени трагови хладњача.

— • —

И мој комшија, активни учесник отобарске булдожер-револуције, доказао је да свака револуција једе своју децу. Са врата је, 5. октобра 2001. године, скинуо "Готов је", а залепио "Готови смо".

— • —

Министар Свилановић се хвали на ТВ, 5. октобра, да је Југославија за само годину дана остварила контакт са НАТО и Америком.

Свашта! Па ми смо од 24. марта 1999. године са њима остварили далеко успешнији контакт за само 78 дана.

— • —

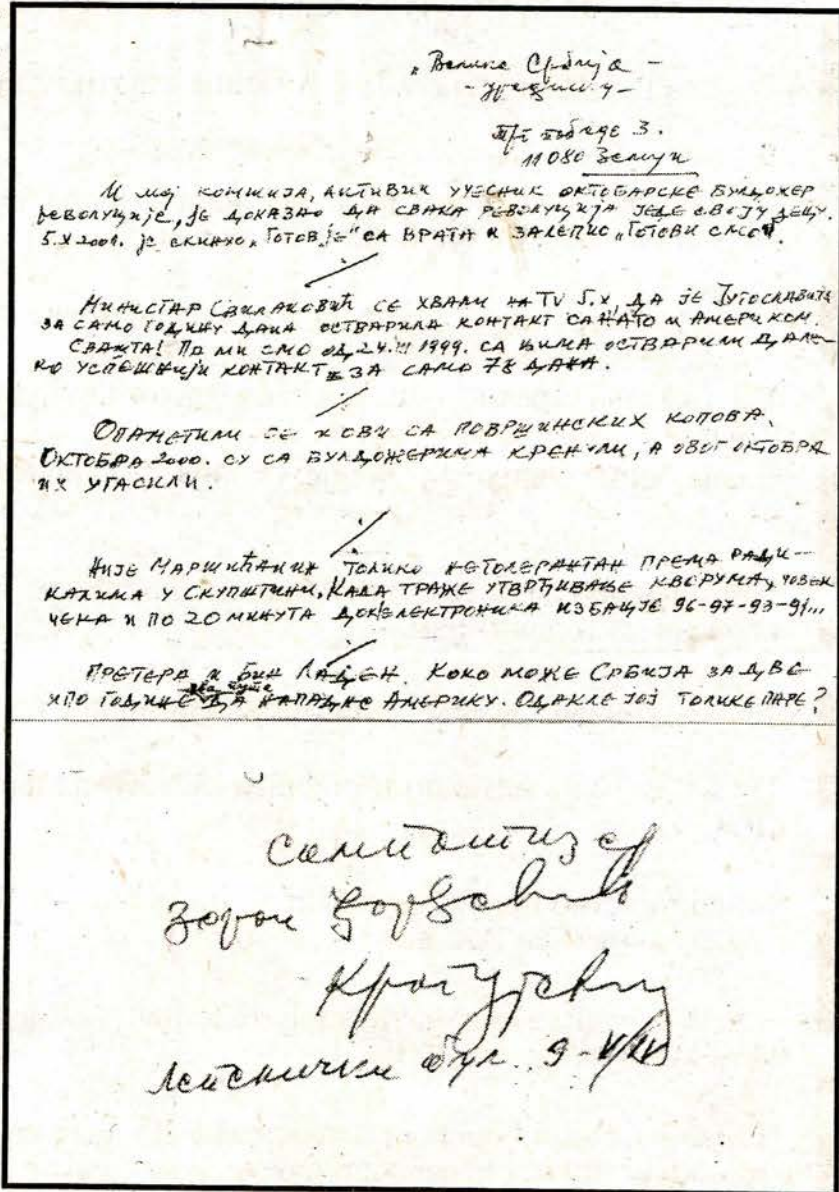
Опаметили се и ови са површинских копова. Октобра 2000. су са булдожерима кренули, а овог октобра их угасили.

— • —

Није Маршићанин толико нетолерантан према радикалима у Скупштини. Када траже утврђивање кворума, човек чека и по 20 минута док електроника избацује 96 - 97 - 93 - 91...

П.С. Ово што шаљем "Великој Србији" друге новине не би објавиле. У Србији постоје само дневна штампа и "Велика Србија". Ове прве дувају у један рог. Опозициона сте ви.

Зоран Ђорђевић,
Крагујевац

Докићева осваја прва места по свету. Ипак, није и код нас прва. Први рекет овде држе Ђинђић, Ђукановић и Суботић.

—•—

Зар и ти, сине Бруте? И Цезар је веровао Бруту, па настрадао.

—•—

Тек кад је примио плату, мој комшија схватио да је реч бруто изведена из речи брутално.

—•—

Орлић изјавио да би расписивање нових избора било погубно за политику ДОС-а. Нерасписивање би било погубно за Србију.

—•—

Ма није нам све црно. Беле су и обе Ђинђићеве куће и оба Чедина коња.

—•—

Максимална сарадња у ДОС-у. Нико никог не слуша, свако сваког прислушкује.

—•—

Влада брине о здрављу нације. Нација нам гојазна, па Влада подигла цене хране.

—•—

Ко то говори да се грађани под овом влашћу не могу обогатити? А онолики квизови на телевизијама.

—•—

Баш су грађани незахвални. Добили демократију, сад хоће и хлеба.

—•—

Питам се да ли ћемо по тарифном систему плаћати и реформску струју унутар ДОС-а.

—•—

Министарство привреде избацило нови слоган: "Почетак за иметак". За почетак су уништили Заставу.

—•—

Влада наредила аутоматизацију телефонских централа. Сад ће нас прислушкивати аутоматски.

—•—

Стоци у Србији почео да плави језик. Да ли је то од болести или од муке, кад је чула ко је министар пољопривреде.

—•—

Није проблем што је Ђинђић о нашем трошку ишао у Турску на кошаркашку утакмицу. Проблем је што се вратио.

—•—

Лако је Ђелићу да даје крв. Он сваки дан има шта да једе.

—•—

Коштуница, кажу, није гледао светско првенство у кошарци. Нису га обавестили.

—•—

Динкић изјавио: "Код народа се на скривеним местима налази више од 5.000.000 марака, и ја ћу их пронаћи". И гаће су скривено место.

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло десет бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. годину 300 динара.

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

YU ISSN 1450-8753
UDK 1+3

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

10

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

ГОДИНА II • БРОЈ 4 • БЕОГРАД, ЈУЛ-АВГУСТ 2001. ГОДИНЕ • ЦЕНА 300 ДИНАРА

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

СРПСКА
СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

7 ИЗДАЊЕ /
СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

Др ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ

КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2001.

Књига "Контрареволуционар у булдожер револуцији" је непроцењиво историјско сведочанство о октобарској револуцији која је пре годину дана протутњала београдским улицама. Обухвата радио и телевизијске емисије у којима је др Војислав Шешељ учествовао од септембра 2000. до априла 2001. године. Аутентично, из перспективе очевица и непосредног учесника у бурним политичким догађајима, др Шешељ тумачи слику Србије у времену од захуктале предизборне кампање, преко петооктобарске булдожер револуције, до дана потпуног постреволуционарног хаоса.

Користећи нарасло народно незадовољство као изговор, предизборна коалиција звана ДОС извела је пуч после којег је завладала злокобна атмосфера линча и претњи. Почео је осветнички поход револуционара, налик ономе непосредно након Другог светског рата. Нови револуционарни комитети, сада под именом кризни штабови, преко ноћи упадају и на препад заузимају све кључне медије и најважније републичке институције. Наоружаним бандама је дозвољено све, од физичког малтретирања руководиоца до избацавања запослених са њихових радних места. Србијом су поново завладали преки политички судови.

У данима мрака, др Шешељ упозорава да револуција никад није донела ништа добро, осим новог тоталитаризма. След револуционарних догађаја кулминира изручењем бившег председника Слободана Милошевића, преко којег нелегални Хашки трибунал суди читавом српском народу.

У таквим временима мало је храбрих, који као др Шешељ, без страха и увијања, пучисте називају правим именом. У револуцији је, каже председник Српске радикалне странке, једино часно бити контрареволуционар.

Зато вреди прочитати свих хиљаду страница ове изузетне књиге.

**КЊИГА "КОНТРАРЕВОЛУЦИОНАР У БУЛДОЖЕР РЕВОЛУЦИЈИ" МОЖЕ СЕ КУПИТИ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, ТРГ ПОБЕДЕ 3, 11080 ЗЕМУН**

• ТВРДИ ПОВЕЗ • ЗЛАТОТИСАК •

СВЕ ИНФОРМАЦИЈЕ НА ТЕЛЕФОН: 011/316-46-21

ЦЕНА ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА ЈЕ 1000 ДИНАРА